

หลักสูตรการปกป้องเด็ก:
สำหรับเจ้าหน้าที่ **Compassion** และ เจ้าหน้าที่โครงการ

มิถุนายน 2018

(แปลจากต้นฉบับ **Child Protection: Field Office and ICP Resource Curriculum** พฤศจิกายน 2010)

มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

57/7 ถ.ทุ่งโฮเต็ล ซอย 3 ต.วัดเกต

อ.เมือง จ. เชียงใหม่

<http://www.compassionth.com>

สารบัญ

บทที่ 1: การปกป้องเด็กคืออะไร	1
บทที่ 2: การทารุณกรรมเด็กคืออะไร	10
บทที่ 3: การป้องกันการทารุณกรรม: การตรวจสอบเจ้าหน้าที่เมื่อมีการว่าจ้างเข้าทำงาน	28
บทที่ 4: การป้องกันการทารุณกรรม: แนวทางการป้องกันการทารุณกรรมที่มีพื้นฐานมาจากสิทธิของเด็ก	41
บทที่ 5: ความระมัดระวังในการสื่อสารเรื่องการปกป้องเด็ก	49
บทที่ 6: การรักษาความลับในการปกป้องเด็ก	55
บทที่ 7: ความโปร่งใสในการปกป้องเด็ก	60
บทที่ 8 วิธีการดูแลเลี้ยงดูเด็กและการทำงานกับเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ	68
บทที่ 9: การจัดการพฤติกรรม	78
บทที่ 10: การจัดการปัญหาความขัดแย้งในครอบครัว	86
บทที่ 11: การระบุปัญหาและดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	95
บทที่ 12: การจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในบ้าน	101
บทที่ 13: การปกป้องดูแลเด็กเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน	107
บทที่ 14: การตอบสนองเมื่อเกิดการทารุณกรรม: การแจ้งเหตุ	112
บทที่ 15: การตอบสนองเมื่อเกิดการทารุณกรรม: การรับฟังและการบันทึก	118
บทที่ 16: การตอบสนองเมื่อเกิดการทารุณกรรม: การให้การดูแลและช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง	124
เอกสารอ้างอิง	129
บรรณานุกรม	134

บทที่ 1: การปกป้องเด็กคืออะไร

วัตถุประสงค์

หลังจบบทเรียนนี้แล้ว ผู้เรียนสามารถบอกความหมายของการปกป้องเด็ก เข้าใจว่าเด็กคือใคร การปกป้องเด็กตามหลักการในพระคัมภีร์ และความสำคัญในการมีนโยบายและกระบวนการในการปกป้องเด็ก

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้สำหรับบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: กลุ่มเล็กๆกลุ่มละ 3-5 คน

เวลา: 90 นาที

วัสดุอุปกรณ์: กระดาษ สีเมจิก หรือสีเทียน ปากกา พระคัมภีร์

การจัดห้องเรียน: ห้องเรียนที่มีโต๊ะและเก้าอี้

หมายเหตุ: พระคัมภีร์ที่ใช้ในบทเรียนนี้ทั้งหมดมาจาก พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับมาตรฐาน 2011

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: กล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมอบรมสู่การอบรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับบทเรียน โดยรวมวันนี้เราจะมาเริ่มทำความรู้จักการปกป้องเด็กและเรียนรู้ว่าทำไมต้องเริ่มจากการศึกษาพระคัมภีร์ก่อน นอกจากนี้จะแจ้งให้ทราบถึงนโยบายการปกป้องเด็กของ Compassion

อธิษฐานเปิด ขอการทรงนำให้ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถเข้าใจบทเรียนได้อย่างชัดเจน และเนื้อหาของบทเรียนจะสัมผัสใจพวกเขาเพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานในการอบรมเรื่องการปกป้องเด็กที่จะมีขึ้นต่อไป

กิจกรรมเพื่อการเรียนรู้

ขั้นตอนที่1 เด็กคือใคร

ลองคิดว่าอะไรที่ทำให้เด็กแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตน เด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่อย่างไร เมื่อไหร่ที่เด็กกลายเป็นผู้ใหญ่

กิจกรรมกลุ่มย่อย: ความหมายของเด็ก แยกเป็นกลุ่มย่อย แบ่งปันความคิดเห็นในกลุ่ม และหาว่าความหมายของเด็กคืออะไร

ผู้นำบทเรียน

คำอธิบาย – เด็กๆมี คุณลักษณะที่ดีมากมายที่บ่งบอกถึงตัวตนของเขา ไม่ว่าจะเป็นความไร้เดียงสา การมองโลกในแง่ดี ความไว้วางใจ และความขี้เล่น ทำให้เรามีความสุขเวลาได้อยู่ใกล้ ความรักอันไร้เงื่อนไขของเด็กทำให้จิตวิญญาณที่อ่อนล้ามีกำลัง และการมองโลกอย่างไร้กังวลขจัดจิตใจที่มีทุกข์ เด็กๆนำสิ่งดีมากมายมาสู่โลกนี้ แต่ในที่สุดแล้วสิ่งเดียวที่บ่งบอกความเป็นเด็กได้อย่างเป็นทางการคือ **อายุ**

ในการประชุมขององค์การสหประชาชาติเกี่ยวกับเรื่อง สิทธิของเด็ก ได้ให้ความหมายของคำว่า เด็ก ไว้ว่า เด็กคือผู้ที่มียุคต่ำกว่า 18 ปี อย่างไรก็ตามความหมายนี้เป็นเพียงความหมายของเด็กทางกฎหมาย และยังคงไว้ซึ่งสิ่งที่ทำให้เด็กมีค่าและก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ

แต่การมีอายุน้อยทำให้เด็กบอบบางและต้องการการดูแล เด็กต้องการการดูแลและความสนใจตลอดเวลา และผู้ใหญ่ก็คือผู้ที่มีความรับผิดชอบในการมอบสิ่งที่พวกเขาต้องการให้ พระเจ้าได้ทรงตรัสไว้ว่าคุณสมบัติของเด็กเหล่านี้ คือความเชื่อในแบบที่พระองค์ทรงต้องการ

ในเวลานั้นสาวกทั้งหลายมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์?” พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาและให้มายืนท่ามกลางเขาทั้งหลายแล้วตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่าถ้าพวกท่านไม่กลับใจและเป็นเหมือนเด็กเล็กๆก็จะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย” **มัทธิว 18: 1-5**

ผู้นำบทเรียน: คำถาม - ข้อพระคัมภีร์นี้ได้บอกถึงความสำคัญของการปกป้องเด็กไว้อย่างไร เด็กหมดความไร้เดียงสาได้อย่างไร

แนวทางคำตอบ: ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเรียกให้ เรา ทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องเด็ก เพราะสิ่งไม่ดี ทำให้เด็กเสียความไร้เดียงสาและการพึ่งพา ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงหวงแหน

● พระทัยของพระเจ้าต่อเด็ก

ก่อนที่จะเราจะทำความเข้าใจการปกป้องเด็ก เราต้องเข้าใจถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าทรงมีต่อเด็กก่อน ซึ่งเราจะดูอยู่ 2 สิ่งคือ จากพระคัมภีร์และที่ตัวเรา

กิจกรรมเดี่ยว: นึกถึงเด็ก - ใช้เวลาสัก 2-3 นาทีนึกถึงเด็กที่ท่านรู้จัก ท่านรู้สึกอย่างไรกับพวกเขา แบ่งปันให้คนในกลุ่มทราบเกี่ยวกับเด็กในชีวิตของท่าน ท่านได้ทำอะไรเพื่อให้พวกเขาปลอดภัยบ้าง

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย – เราต่างก็ห่วงใยเด็กๆในชีวิตของเรา และเราก็ได้สัมผัสถึงความชื่นชมยินดีที่เด็กๆนำมาสู่โลกนี้ ถึงแม้เราจะไม่ใช่พ่อแม่ เราก็สามารถสัมผัสได้ว่าการให้ความรักและการปกป้องเด็กเป็นอย่างไร

กิจกรรมส่วนตัว: วาดรูปโลกในอุดมคติ - วาดรูปโลกในอุดมคติของท่านที่เหมาะสมกับเด็ก วาดรูปเด็กไว้ตรงกลางกระดาษ และวาดรูปสิ่งที่เป็นตัวแทนความปลอดภัย ความรักต่อโลกของเด็ก รอบๆรูปเด็ก แบ่งปันรูปของท่านกับคนในกลุ่ม และเล่าให้ฟังว่ารูปมีความหมายอย่างไร และบ่งบอกถึงหัวใจของท่านที่มีต่อเด็กอย่างไร

ผู้นำบทเรียน: ขออาสาสมัครในกลุ่มอธิบายรูปของตนเองให้ทั้งกลุ่มฟัง รูปภาพอาจสื่อไปถึงความชื่นชมยินดี ความมั่นคงปลอดภัย อิสระ และความสำเร็จ ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรมีให้แกเด็ก

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย – ท่านอาจจะไม่รู้ตัวว่า ภาพของท่านสะท้อนถึงพระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเด็ก พระเยซูได้ตรัสไว้ว่า ถึงแม้เราจะห่วงใยและอยากจะทำสิ่งดีๆให้กับเด็กเป็นอย่างมาก พระเจ้าทรงห่วงใยมากกว่าเรา

“มีใครบ้างในพวกท่านที่เป็นพ่อ ถ้าลูกขอปลาจะเอามาให้เขาแทนหรือ? หรือถ้าขอไข่จะเอาแมงป่องให้เขาหรือ? เพราะฉะนั้นถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์” ลูกา 11: 11- 12

กิจกรรมกลุ่มย่อย: พระคัมภีร์แสดงให้เห็นถึงพระทัยของพระเจ้า หรือในกลุ่มย่อยว่าพระคัมภีร์ได้พูดถึงเด็กไว้ว่าอย่างไรอีกบ้าง หลังจากนั้นให้เข้ากลุ่มใหญ่แล้วแบ่งปันไอดีที่ได้จากกลุ่มย่อยพร้อมทั้งรวบรวมไอดีทั้งหมดที่ได้จากกลุ่มย่อย

พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงเด็กและพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อเด็กไว้หลายตอน ซึ่งมากเกินกว่าจะดูทั้งหมดได้ในบทเรียนนี้ อย่างไรก็ตามเรายังคงสามารถพูดถึงหลักสำคัญในเรื่องพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อเด็กๆได้

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย– ให้ผู้เข้าร่วมอบรมอ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ หากมีเวลาพอให้พูดคุยเกี่ยวกับความหมายของแต่ละข้อ

• พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าเด็กมีความสำคัญมากและมีค่าต่อพระเจ้า

“แต่ถ้าใครทำให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนที่วางใจในเราหลงผิดไป เอาหิน โมกก่อนใหญ่ผูกคอคนนั้นแล้วถ่วงเขาเสียที่ทะเลลึกก็จะดีกว่า” มัทธิว 18:6

• พระเจ้าทรงสร้างและรู้จักเด็กทุกคน

“เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าขึ้นในครรภ์” เยเรมีย์ 1:5

“เพราะพระองค์ทรงสร้างชิ้นส่วนภายในข้าพระองค์ พระองค์ทรงถักทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณ เพราะพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์อย่างอัศจรรย์น่าครั้นคร้ามบรรดาพระราชกิจของพระองค์อัศจรรย์ข้าพระองค์ทราบดี โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ได้ถูกซ่อนไว้จากพระองค์

เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลึบประดิษฐ์ขึ้นมาภายในที่ลึกแห่งโลก พระเนตรของพระองค์เห็นข้าพระองค์ตั้งแต่ยังไม่เป็นรูปทรง วันทั้งสี่ที่กำหนดให้ข้าพระองค์นั้นถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระองค์ตั้งแต่ยังไม่มีวันนั้นเลย”
สดุดี 139:13-16

• พระองค์ทรงปรารถนาที่จะดูแลและจะทรงเลี้ยงดูเด็กแต่ละคน

“ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านายเพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ทรงเป็นที่วางใจของข้าพระองค์ ตั้งแต่เป็นเด็กมาข้าพระองค์พึ่งพิงพระองค์ตั้งแต่เกิดพระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดา”

สดุดี 71:4-5

ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์และทรงให้ข้าพระองค์ปลอดภัยอยู่ที่อกแม่ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพิงพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา”

สดุดี 22:9-10

“แต่ท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ได้เรียนรู้แล้วและเชื่ออย่างมั่นคง และท่านก็รู้ว่าท่านเรียนมาจากใครและตั้งแต่เด็กมาแล้ว ท่านก็ได้เรียนรู้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งสามารถให้ปัญญาแก่ท่านในเรื่องความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” 2 ทิโมธี 3:14-15

• พระเจ้าทรงปกป้องเด็กๆ

“จงระวังให้ดีอย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งเพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่าทูตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าอยู่ เฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์เสมอ” มัทธิว 18:10

“แต่ถ้าใครทำให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งท้อใจในเราลงคิดไปเอาหิน โมกก่อนใหญ่ผูกคอคนนั้นแล้วถ่วงเขาเสียที่ทะเลลึกก็จะดีกว่า” มัทธิว 18:6

เวลานั้นมีคนพาเด็กเล็กๆมาเฝ้าพระองค์เพื่อจะให้พระองค์วางพระหัตถ์และทรงอธิษฐานแต่พวกเขาบอกว่าคนที่พาพวกเขามาพระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาเฝ้าเรา อย่าห้ามพวกเขาเลยเพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น” มัทธิว 19:13-14

• พระเจ้าทรงยกให้เด็กเป็นตัวอย่างของความเชื่อที่ดีที่สุด

“ในเวลานั้นสาวกทั้งหลายมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์” พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาและให้เขายืนท่ามกลางเขาทั้งหลายแล้วตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่าถ้าพวกท่านไม่กลับใจและเป็นเหมือนเด็กเล็กๆก็จะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย” มัทธิว 18:1-5

“พวกสาวกก็นั่งอยู่เพราะในระหว่างทางพวกเขาเถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่กว่ากัน เมื่อพระองค์ทรงนั่งลงแล้วทรงเรียกสาวกลิบสองคนนั้นมาและตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าใครต้องการจะเป็นคนแรกก็ให้คนนั้นเป็นคนสุดท้ายและเป็นคนปรนนิบัติคนทั้งหลาย” แล้วพระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมายืนท่ามกลางพวกสาวกและทรงอุ้มเด็กคนนั้นไว้ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ใครก็ตามที่ยอมรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา คนนั้นยอมรับเราและใครก็ตามที่ยอมรับเรา คนนั้นก็ไม่ได้เพียงแต่ยอมรับเราเท่านั้นแต่ยอมรับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาด้วย” มาระโก 9:35-37

“แต่เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมจารย์เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงทำทั้งได้ยิห์หนุมเด็กร้องในบริเวณพระวิหารว่า “โสชนนาแก่บุตรของดาวิด” พวกเขาก็ไม่พอใจจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินคำที่คนพวกนี้ร้องหรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ได้ยิห์แล้วพวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่าพระองค์ทรงทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากเด็กและทารกที่ยังไม่หย่านม” มัทธิว 21:15-16

• เด็กทุกคนเป็นของขวัญและพระพรที่พระองค์ทรงประทานให้

“นี่แน่ะบุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระยาห์เวห์ ผลผลิตของครรภ์เป็นรางวัล บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อบิดายังหนุ่มก็เหมือนลูกธัญในมือนักบวชชายใดมีลูกธัญเต็มแล้วก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องอับอายเมื่อเขาตอบได้ศัตรูที่ประตุมือง” สดุดี 127:3-5

“หลานเป็นมงกุฎของคนแก่และศักดิ์ศรีของบุตรชายคือบิดาของเขา” สุภาษิต 17:6

เมื่อเราได้อ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และจากตอนอื่นๆในพระคัมภีร์ เราจะเห็นได้ว่าเด็กๆมีความสำคัญต่อพระราชอาณาจักรของพระเจ้า และพระองค์ทรงตั้งใจเลี้ยงดูพวกเขา พระองค์ไม่มีพระประสงค์จะเห็นเด็กคนใดต้องทนทุกข์เพราะความเลวร้ายหรือถูกทำร้าย พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปเมื่อเด็กถูกระทำ และพระองค์ทรงขอให้เราช่วยปกป้องและดูแลเด็กๆเหล่านี้ผู้มีค่าต่อพระองค์

ความหมายของการปกป้องเด็ก

ผู้นำบทเรียน: คำถาม - คุณภาพที่ท่านได้วาดไว้อีกครั้ง นี่คือการเริ่มต้นของการปกป้องเด็ก ก่อนที่เราจะเริ่มปกป้องเด็กได้สำเร็จ เราต้องทราบให้แน่ชัดก่อนว่าเราปกป้องเด็กจากอะไร ท่านคงไม่ได้วาดรูปสิ่งที่อันตรายที่อาจทำร้ายเด็กลงในรูปภาพเพราะท่านรู้อยู่แก่ใจว่าเด็กๆไม่ควรตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อเด็กๆ ในที่สุดแล้ว การปกป้องเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อเราเข้าใจพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อเด็กๆ

ผู้นำบทเรียน: ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าคิดอย่างไรต่อการปกป้องเด็ก คิดว่าเป็นอะไร เราปกป้องเด็กจากอะไร พุคคุยกับผู้เข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการปกป้องเด็ก ปรัชญาหรือในกลุ่มเพื่อหาความหมายของการปกป้องเด็ก แบ่งปันเรื่องราวหรือตัวอย่างที่ท่านมีเพื่อช่วยอธิบายว่าการปกป้องเด็กคืออะไร

เราอาจคิดได้ถึงหลายสิ่งที่เราต้องปกป้องเด็กจากสิ่งเหล่านั้น แท้จริงแล้ว **การปกป้องเด็ก** คือความพยายามในการปกป้องเด็กจาก ภัยทุกอย่าง ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ

อ่านสุภาษิต 31:8-9 “จงอำปากของเจ้าแทนคนโง่ เพื่อสิทธิของทุกคนที่กำลังจะพินาศ จงอำปากของเจ้าพิพากษาอย่างชอบธรรม จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนเสียใจ”

ในฐานะเจ้าหน้าที่และผู้ร่วมงานกับ Compassion เราต้องทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องเด็กจากสิ่งชั่วร้าย พระเจ้าทรงมอบหมายให้เราสิทธิอำนาจเหนือเด็กๆ และเราต้องทำหน้าที่ผู้ดูแลที่ดีต่อสิทธิอำนาจที่เราได้รับ การใช้อำนาจในทางที่ผิดต่อเด็กคือจุดเริ่มต้นของการทารุณกรรมเด็ก

เมื่อเด็กถูกระทำ **การปกป้องเด็ก** คือ การตอบโต้ที่เหมาะสมต่อการกระทำนั้น สถานการณ์ที่เด็กถูกระทำต้องได้รับการจัดการอย่างเหมาะสมเพื่อที่เด็กจะได้รับการช่วยเหลือที่จำเป็นซึ่งนำไปสู่การเยียวยาต่อไป

อ่านสดุดี 82:3-4 “จงให้ความยุติธรรมแก่คนอ่อนแอและเด็กกำพร้า จงปกป้องสิทธิของผู้ทุกข์ยากและผู้ขัดสน จงช่วยคนอ่อนแอและคนขัดสนให้พ้นภัย จงช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากมือของคนอธรรม”

นโยบายการปกป้องเด็กของ Compassion

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย - การเข้าใจถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงคิดเห็นเกี่ยวกับเด็กเป็นพื้นฐานของการปกป้องเด็ก การพัฒนาและปฏิบัติตามนโยบายปกป้องเด็ก ทำให้รากฐานแข็งแรง และทำให้ Compassion สามารถช่วยสร้างโลกที่ปลอดภัยแก่เด็กได้

นโยบายปกป้องเด็ก เป็นคำกล่าวที่ให้ไว้เพื่ออธิบายความมุ่งมั่นขององค์กรในการปกป้องเด็ก Compassion ได้มีการพัฒนานโยบายการปกป้องเด็กดังนี้

ผู้นำบทเรียน: เขียนข้อความต่อไปนี้ลงบนกระดาน หรือ กระดาษ หรือสไลด์ หรือ **PowerPoint**

Compassion มีนโยบายในการปกป้องเด็กในโครงการของเราจากการถูกระทำ โดยได้กำหนดแนวทางและข้อปฏิบัติไว้เพื่อสื่อสาร โดยตรงกับเจ้าหน้าที่ ผู้ร่วมงาน ผู้สนับสนุนอุปการะ และผู้เยี่ยมเยียนเด็กที่ได้รับการลงทะเบียนแล้วของ Compassion

ผู้นำบทเรียน: คำถาม-สิ่งที่กล่าวไปหมายความว่าอย่างไร รอให้มีการพูดคุยคำตอบก่อนที่จะอธิบายสิ่งต่อไป

หมายความว่าเราจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้แน่ใจว่าเราไม่ได้ทำให้เด็กตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นภัยต่อพวกเขา เราจะทำให้แน่ใจว่าทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ Compassion คำนึงถึงประโยชน์สุขของเด็กก่อนเสมอ

เราได้ใช้แนวทางนี้กับความปลอดภัยในการเดินทางของเด็ก: **ผู้นำบทเรียน** เขียนข้อความต่อไปนี้ลงบนกระดาน หรือ กระดาษ หรือสไลด์ **PowerPoint**

Compassion มีนโยบายในการปกป้องความเป็นอยู่ที่ดีทั้งในระยะสั้นและยาวสำหรับเด็กผู้ที่ได้ลงทะเบียนรับผลประโยชน์ เมื่อใดที่มีการเดินทางออกนอกประเทศของตน เพื่อทำกิจกรรมประชาสัมพันธ์ หรือส่งเสริมงานด้านต่างๆ เราจะไม่อนุมัติหรือช่วยเหลือสนับสนุนการเดินทางไปต่างประเทศ

ของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีเพื่อไปเยี่ยมเยียนผู้อุปการะ

ผู้นำบทเรียน: พูดคุยหรือเรื่องนโยบายการปกป้องเด็กที่เพิ่งได้ทราบไป ให้ช่วยกันคิดหาความหมายของนโยบายนี้ถึงแม้จะสั้นก็ตาม พูดคุยกันว่ามีสถานการณ์ใดบ้างที่นโยบายนี้ต้องการบังคับใช้อย่างชัดเจน

ให้เรานึกถึงนโยบายเหล่านี้ว่าเป็นเหมือนกรอบรูปที่ใช้แขวนรูปเพื่อแสดงให้เห็นว่าการปกป้องเด็กเป็นอย่างไรในชีวิตประจำวัน บทเรียนต่อไปของหลักสูตรนี้จะเป็นการลงรายละเอียดต่างๆ ของรูปภาพนี้

กิจกรรมปิดท้าย

กิจกรรมเดี่ยว: วางแผนส่วนตัวในการปกป้องเด็ก – นึกถึงนโยบายปกป้องเด็กของ Compassion มีอะไรที่ท่านสามารถทำได้ในตอนนี้เพื่อปกป้องเด็กจากภัยอันตรายบ้าง เขียนแผนของท่านโดยให้มีรายละเอียดของสิ่งที่ท่านจะทำเพื่อปกป้องเด็กๆ ในชีวิตของท่าน รวมไปถึงส่วนใดที่ท่านต้องปรับปรุงเพื่อให้การปกป้องเด็กจากภัยอันตรายดีขึ้น แบ่งปันแผนของท่านกับคนในกลุ่ม และช่วยกันพัฒนาและเขียนแผนให้สำเร็จ

ให้เวลาถามคำถามและชี้แจง มีคำถามหรือไม่ ที่เรียนผ่านไปสมเหตุสมผลหรือไม่ มีอะไรที่ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติมใครมีอะไรอยากจะเพิ่มเติมหรือไม่

อธิษฐานปิด ขอพระเจ้าทรงนำผู้เข้าร่วมอบรมในการจำเนื้อหาที่ได้เรียนไปและสามารถนำไปใช้ได้

“แต่จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะไม่ใช่เป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้นมิฉะนั้นนั้นจะเป็นการหลอกตัวเอง” ยากอบ 1:22

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง1. กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
เด็กคือใคร	
พระทัยของพระเจ้าที่มีต่อเด็กคืออะไร	
ในพระคัมภีร์ พระเยซูทรงมีความเห็นอย่างไรต่อเด็กๆ	
การปกป้องเด็กคืออะไร การปกป้องเด็กมีมากกว่าหนึ่งแบบหรือไม่	
อธิบายนโยบายปกป้องเด็กของ Compassion	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผนโดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 2 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
หัวข้อในบทนี้เป็นประโยชน์หรือไม่ อย่างไร	
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ผู้นำบทเรียนนำเสนอเนื้อหาได้ชัดเจนหรือไม่	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 2: การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้ ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถอธิบายความหมายของการทารุณกรรมเด็กได้ สามารถบอกประเภทของการทารุณกรรมตระหนักถึงสัญญาณและอาการที่แสดงถึงการทารุณกรรม มีความเข้าใจสาเหตุบางประการของการทารุณกรรมเด็ก รู้ว่าผู้ที่มีแนวโน้มจะทำการทารุณกรรมได้คือใคร และรู้ผลกระทบของการทารุณกรรมต่อพัฒนาการของเด็ก

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้สำหรับบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: กลุ่มเล็กๆ กลุ่มละ 3-5 คน

เวลา: ตอนที่ 1: 90 นาที ตอนที่ 2: 60 นาที

วัสดุอุปกรณ์: กระดาษแผ่นใหญ่ สีเมจิกหรือ ปากกา แผ่น Sticky Note

การจัดห้องเรียน: ห้องเรียนที่มีโต๊ะและเก้าอี้

ห้องหรือพื้นที่ที่เป็นส่วนตัว เพื่อให้ผู้ที่รู้สึกไม่สบายใจสามารถไปแยกพักได้

หากทำได้ – มีผู้ให้คำปรึกษาอยู่ด้วย หากมีผู้ต้องการคำปรึกษา

ตอนที่ 1 การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: กล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมอบรม ชี้แจงเกี่ยวกับบทเรียนโดยรวม วันนี้เราจะมาทำความรู้จักการทารุณกรรมเด็กและสามารถบอกได้ว่าการทารุณกรรมนั้นเป็นอย่างไร เราจะทำความเข้าใจว่าใครคือผู้กระทำการทารุณกรรมและมีผลกระทบอย่างไรต่อเด็กบ้าง

อธิษฐานเปิด เน้นขอการทรงนำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจบทเรียนได้อย่างชัดเจนและที่เนื้อหาของบทเรียนจะสัมผัสใจพวกเขาเมื่อต้องพูดคุยเรียนรู้ถึงหัวข้อที่อาจยากที่จะคุยและทำให้เจ็บปวด

เนื่องจากเนื้อหาของบทเรียนนี้อาจมีบางส่วนที่ทำให้ยากต่อการอ่านหรือพูดคุย หากท่านรู้สึกไม่สามารถเรียนบทเรียนได้ต่อไปก็สามารถหยุดพักตามต้องการได้

กิจกรรมเพื่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

ผู้นำบทเรียน: อ่านออกเสียงเหตุการณ์ต่อไปนี้

วันนี้ในเวลาพักทานอาหารกลางวัน ปังปอนด์ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่โรงเรียนได้เข้ามาทักทายพูดว่า

"หวัดดีแดงโม" ปังปอนด์พูด เขาดูมีความสุขมาก "วันนี้แดงโมเอาอะไรมาทานกลางวันหรือ"

"ก็เหมือนที่นั่นแหละ" แแดงโมพูด "มีถั่ว ข้าวและก๋ากี้ด้วย"

"อ้อ... "ปังปอนด์พูด และเริ่มมีสีหน้าและคำพูดดูใจร้ายขึ้น

"พี่โอเคหรือเปล่า" แแดงโมถาม

"พี่ขอโทษนะ แต่ครูบอกกับพี่ว่า แแดงโมจะไม่ได้ทานอาหารกลางวันในวันพรุ่งนี้ ถ้าแดงโมไม่เอาข้าวที่เหลืออยู่ทั้งหมดให้กับพี่ตอนนี้"

"จริงหรือ" แแดงโมถามอย่างงงๆ "ทำไมล่ะ"

"ครูบอกว่าถ้าแดงโมไม่เรียนรู้ที่จะแบ่งปัน แแดงโมจะเป็นคนใจร้ายตอนโตขึ้นนะ" ปังปอนด์พูด

แดงโมเริ่มรู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้ยิน "จริงหรือ ไม่เอาละ หนูไม่อยากเป็นแบบนั้น"

"จู้จๆ" ปังปอนด์พูดว่า "ครูไม่ต้องการให้ใครรู้ ครูบอกว่าแดงโมจะเป็นเด็กดีเพราะแบ่งข้าวให้กับพี่"

"หรือคะ..." แแดงโมพูด แแดงโมอยากกินอาหารที่เอามาจริงๆ แต่แดงโมก็อยากเป็นเด็กดีตอนโตขึ้น

แดงโมเอาข้าวที่เหลือให้ปังปอนด์ไป "เด็กดีมาก" ปังปอนด์พูด เขามองไปรอบๆ ครู่หนึ่ง แล้วเอาข้าวไปพร้อมกับเดินออกไป

ผู้นำบทเรียน: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมได้นึกถึงเรื่องนี้ นี่เป็นตัวอย่างของการทารุณกรรมเด็กใช่หรือไม่ และทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

กิจกรรมกลุ่มย่อย: พูดคุยกันในกลุ่ม ให้แต่ละคนแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ และแบ่งปันความคิดเห็นของผู้นำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย - ถ้าพูดง่าย ๆ แล้ว การทารุณกรรมเด็ก หมายถึงการเอาเปรียบเด็กอย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อมีคนที่มีอำนาจหรือประสบการณ์มากกว่าใช้สิ่งเหล่านี้เอาเปรียบหรือทำร้ายเด็ก

เรื่องที่ได้ฟังเมื่อครู เป็นตัวอย่างการทารุณกรรมเด็กเพราะเด็กที่โตกว่าคือ ปังปอนด์เอาเปรียบเด็กที่อายุน้อยกว่าคือ แแดงโม แแดงโมยังเด็กและไร้เดียงสา ดังนั้นเธอจึงเชื่อและไว้วางใจปังปอนด์ ซึ่งหลอกให้เธอเอาอาหารให้กับเขา

เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าการทารุณกรรมเด็กไม่ได้เป็นแค่เรื่องทารุณกรรมเด็กในเรื่องใหญ่ๆเสมอไป แต่รวมไปถึง การล่อลวง หลอกล่อเล็กน้อยๆ โดยอาศัยความไร้เดียงสา ความไวใจและอารมณ์ของเด็กเป็นเครื่องมือ

ผู้นำบทเรียน: อ่านเรื่องของบ๊องปอนด์ต่อ

บ๊องปอนด์กำลังเดินเข้าประตูหน้าบ้านแต่เห็นเงากำลังเคลื่อนไหว บ๊องปอนด์กลัวเลยถอยหลังแต่จู่ๆ ก็มีคนคว้าไหล่ ของบ๊องปอนด์ไว้อย่างแรง

“ไปเรียนเป็นยังงัยบ้างวันนี้” พ่อของบ๊องปอนด์ถาม เขาดูโกรธมาก จับบ๊องปอนด์หมุนตัวเพื่อจะมองเห็นหน้า พ่อดู โกรธมากและบ๊องปอนด์ก็ยิ่งกลัวมากขึ้น “ทำงานเสร็จรีบล่า” พ่อถาม

“เสร็จครับ” บ๊องปอนด์ตอบแต่เสียงสั่นมาก “ผมทำครับ” บ๊องปอนด์เอื้อมมือเข้าไปในกระเป๋า ดึงห่อข้าวของแดงโม ออกมา พ่อดึงข้าวไปทันทีและผลักบ๊องปอนด์จนล้มลงพื้น

“เด็กดี” พ่อพูด บ๊องปอนด์เริ่มร้องไห้ขณะที่พ่อเดินออกไป

กิจกรรมกลุ่มย่อย: พูดคุย -นึกถึงเรื่องของบ๊องปอนด์ ความคิดเห็นของท่านต่อบ๊องปอนด์เปลี่ยนไปอย่างไร

พูดคุยกับคนในกลุ่มและหาว่าสองเรื่องที่ได้ฟังไปมีรูปแบบอะไรที่คล้ายๆกัน

ขั้นตอนที่ 1 การทารุณกรรมเด็กมีประเภทใดบ้าง

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—องค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ให้ความหมายของการทารุณกรรมเด็กไว้ว่า

(ผู้นำบทเรียน: เขียนข้อความต่อไปนี้ลงบนกระดาน หรือ กระดาษ หรือสไลด์ **Power Point**)

การกระทำใดๆที่ไม่ดีต่อร่างกายและจิตใจทุกรูปแบบ การทารุณกรรมทางเพศ การเพิกเฉยหรือการปฏิบัติที่แสดงถึง การเพิกเฉย การหาประโยชน์กับเด็กทางการค้าหรือวิธีอื่น ซึ่งก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อสุขภาพ การ อยู่รอด พัฒนาการหรือศักดิ์ศรีของเด็ก ผ่านทางความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ ความไว้วางใจ หรือ อำนาจ²

ผู้นำบทเรียน: คำถาม- ถึงแม้จะมีการทารุณกรรมเด็กในรูปแบบที่ไม่ชัดเจนหลายรูปแบบ แต่หลักๆแล้วการทารุณ กรรมเด็กมี 4 ประเภท ซึ่งมีอะไรบ้าง คำตอบควรครอบคลุมไปถึงสิ่งต่อไปนี้:

1. การทารุณกรรมทางร่างกาย
2. การทารุณกรรมทางเพศ
3. การทารุณกรรมทางอารมณ์จิตใจ
4. การละเลยเพิกเฉย (ทอดทิ้ง)

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย - การทารุณกรรมทางร่างกาย คือเมื่อมีผู้ใดผู้หนึ่ง เช่นผู้ดูแล ก่อให้เกิดหรือตั้งใจให้เกิดภัยอันตรายต่อร่างกายของเด็ก

ผู้นำบทเรียน: อ่านเรื่องต่อไปนี่

ผมไม่เข้าใจว่าผมทำอะไรให้พ่ออารมณ์เสีย ตอนนั้นเป็นเวลากลางวัน ผมกำลังเล่นเกมข้างนอกตรงแสงไฟกับน้องชาย พ่อโกรธมากตอนเห็นเราและเริ่มตะโกนว่า "พวกแกควรรอยู่บนเตียง ควรจะอยู่บนเตียงเดี๋ยวนี้" เขาคว่าแขนผมและยกผมกระแทกกับผนัง ตะคอกใส่และเริ่มตีผมที่หน้าอก ผมกลัวมากเกินกว่าจะเข้าไปสิ่งที่เขาพูด และตลอดเวลานั้น ผมร้องไห้ไม่หยุดเลย- ต้นน้ำอายุ 6 ปี

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย- การทารุณกรรมทางเพศ คือเมื่อมีผู้ใดผู้หนึ่ง เช่นผู้ดูแล ใช้เด็กเพื่อตอบสนองความพึงพอใจทางเพศ (รวมไปถึงคำพูดต่อเรื่องเพศกับเด็กด้วย)

ผู้นำบทเรียน: อ่านเรื่องต่อไปนี่

มันเกิดขึ้นทุกอาทิตย์ ฉันโดนทิ้งไว้คนเดียวในห้องกับลุงสมชายและเขาบอกให้ฉันนั่งกับเขา เขาบอกฉันว่าฉันสวย และเขาโชคดีแค่ไหนที่รู้จักฉัน ฉันรู้ว่าเขาโกหกเพราะเขาไม่เคยมองตาฉันเลย เขามักจะมองตามส่วนต่าง ๆ บนร่างกายของฉันและพูดด้วยน้ำเสียงแปลกๆ แล้วก็สัมผัสตัวฉันแบบที่ฉันไม่ชอบ ครั้งหนึ่งฉันพยายามที่จะทำให้เขาหยุด แต่เขาดึงมือออกมาให้ดูและบอกว่าถ้าฉันยังอยากจะมีชีวิตอยู่ ก็ควรจะเงียบและไม่บอกเรื่องนี้กับใคร ฉันรู้ว่ามีเด็กผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ต้องมานั่งกับเขาแบบนี้เหมือนกันกับฉัน- มินท์อายุ 12 ปี

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย - การทารุณกรรมทางอารมณ์จิตใจ คือเมื่อมีผู้ดูแลที่เด็กมีความสัมพันธ์และไว้วางใจ ขัดขวางไม่ให้เด็กมีพัฒนาการทางอารมณ์ตามสมควร

ผู้นำบทเรียน: อ่านเรื่องต่อไปนี่

แม่ตายตอนผมยังเล็ก และตอนนี้พ่อก็ยังเสียใจอยู่ตลอดเวลา พ่อไม่คุยกับผมอย่างที่เคย และเมื่อพูดก็ตะโกนหรือตะคอกใส่ ตอนนี้ผมรู้สึกเศร้า ส่วนใหญ่พ่อจะเงียบมากตลอดเวลา เมื่อผมพยายามจะคุยด้วย พ่อก็ขอให้ไปไกลๆ และก็ออกไปจากห้อง ผมรู้สึกเศร้ามากเพราะดูเหมือนว่าพ่อไม่รักผมอีกต่อไป - อานนทอายุ 7 ขวบ

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย -การละเลยเพิกเฉย คือเมื่อผู้ดูแลไม่ได้ให้สิ่งจำเป็นแก่เด็กถึงแม้จะสามารถให้ได้ก็ตาม หรือ ก่อให้เกิดหรือตั้งใจให้เกิดภัยอันตรายต่อร่างกายของเด็ก

ผู้นำบทเรียน: อ่านเรื่องต่อไปนี้

บ๊อบบอกว่าฉันทำให้เสียเวลา บ๊อบพูดว่ามันไม่ยุติธรรมที่พ่อแม่ทิ้งฉันไว้ บ๊อบโกรธเรื่องนี้เพราะฉันทำให้บ๊อบยุ่งยากและฉันต้องดูแลตัวเอง บ๊อบให้ฉันออกจากบ้านทุกเย็นและบอกให้ไปหาอาหารจากทุ่งนาเอาเองเพราะไม่มีอาหารเพียงพอสำหรับฉัน แต่พอฉันกลับบ้านก็มีอาหารเหลืออยู่บนโต๊ะแม้ว่าทุกคนจะกินอิ่มแล้วก็ตาม – กุ้งอายุ 16 ปี

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย– นี่คือการทารุณกรรมเด็ก 4 ประเภทที่มีความเชื่อมโยงกัน เพียงแค่การทารุณกรรมประเภทเดียวก็สามารถส่งผลกระทบต่อด้านอื่นๆในชีวิตของเด็กด้วย ตัวอย่างเช่น ดันน้ำที่ถูกทำร้ายทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจจากการทารุณกรรมของพ่อ

ขั้นตอนที่ 2 เด็กคนนี้ถูกระทำหรือไม่?

กิจกรรมกลุ่มย่อย: (เอกสารอ้างอิง I) ระบุการทารุณกรรมเด็ก - ปรึกษาคำหรือในกลุ่มว่าเหตุการณ์ต่างๆต่อไปนี้เป็นการทารุณกรรมเด็กหรือไม่ พุดคุยกันว่าทำไมถึงเป็นหรือไม่เป็นการทารุณกรรมเด็ก

เมื่อลูกพูดคำไม่สุภาพ พ่อหรือแม่ตบปากลูก	แม่ให้ลูกชายกินข้าว หลังจาก ที่ทำงานบ้านเสร็จแล้ว	เด็กตาม่วงเข้าไปโรงเรียน	พ่อแม่ทะเลาะกัน ต่อหน้าลูก
ครูบอกนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่งเสมอว่าเธอมีหน้าตาน่าเกลียด	พี่ชายกับน้องสาวถูกมัดติดเก้าอี้ เพราะไปทำของเล่นของพี่ หรือน้องอีกคนพัง	พ่อป่วยอยู่หนึ่งวันเลยให้ ลูกชายอายุ 6 ขวบไปเก็บ ผลผลิตในไร่	เด็กอายุ 12 ปีเอาเหล้าที่ แม่ให้มาอวดเพื่อน ในห้องเรียน
เด็กชายคนหนึ่งถูกขังในตู้ และไม่ได้ทานอาหาร มากกว่า 2 วันแล้ว	ชายคนหนึ่งทำกิจกรรมทางเพศ ต่อหน้าเด็กหญิงอายุ 8 ขวบ	ชายคนหนึ่งทำกิจกรรม ทางเพศกับเด็กหญิง อายุ 8 ขวบ	พ่อไม่มีการตอบสนอง ทางอารมณ์กับลูกชาย
ศิษยาภิบาลขอให้เด็กหญิง อายุ 16 ปี นวดหลังให้	พี่ล่อน้องว่ายังงั้นน้องก็ไม่มีวันดี พอสำหรับแม่หรือพ่อ	เด็กคิดว่าตัวเองโง่เพราะ เรียนไม่เก่ง	เด็กเอาเม็ดกรีดแขนตัวเอง

ขั้นตอนที่ 3 เราจะรู้ได้อย่างไรว่าการกระทำใดเป็นการทารุณกรรมเด็ก

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย-จากกิจกรรมที่ได้ทำมา การระบุว่าอะไรคือการทารุณกรรมเด็กนั้นเป็นสิ่งที่ง่าย และยากต่อการยอมรับ หลายคนอาจไม่กล้าพูดเพราะเรื่องมักถูกสังคมตีตราไว้ บางคนเลือกที่จะไม่ช่วยเมื่อเด็กถูกทำร้าย เพราะไม่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้น หรือไม่รู้ว่าจะตอบสนองอย่างไร

การทารุณกรรมเด็กมักได้รับความเข้าใจผิดเพราะคนส่วนใหญ่ไม่ทราบความเป็นจริงเรื่องนี้ มีความเชื่อผิดๆเกี่ยวกับเรื่องการทารุณกรรมเด็กที่ควรพูดถึงเพื่อให้คนมีความกล้าที่จะระบุและเผชิญหน้ากับเรื่องนี้

ผู้นำบทเรียน: แนวทางการพูดคุยเรื่อง การทารุณกรรมเด็ก: ความเชื่อที่ผิด และข้อเท็จจริง อ่านความเชื่อผิดๆเหล่านี้ และให้พูดคุยแบ่งปันความคิดเห็นกันในความเชื่อเหล่านี้

ความเชื่อที่ผิด #1: เป็นการทารุณกรรมหากมีความรุนแรงเกิดขึ้นเท่านั้น⁴

ข้อเท็จจริง: การทารุณกรรมทางร่างกายเป็นเพียงแค่ประเภทหนึ่งของการทารุณกรรมเด็ก การเพิกเฉยละเลยและการทารุณกรรมทางด้านอารมณ์จิตใจ ก็ทำให้เกิดความเสียหายได้เช่นเดียวกันและเนื่องจากไม่มีใครรู้เห็น คนอื่นๆก็ไม่สามารถเข้ามาช่วยเหลือได้

ความเชื่อที่ผิด #2: มีแต่คนไม่ดีเท่านั้นที่ทำร้ายเด็ก

ข้อเท็จจริง: คงจะง่ายดีถ้าบอกว่า “คนไม่ดี” คือคนที่ทำร้ายเด็กเท่านั้นแต่ในความเป็นจริงไม่เป็นเช่นนั้น คนที่ทำร้ายเด็กหลายคนไม่ได้ตั้งใจทำ หลายคนเป็นเหยื่อของการทารุณกรรมเองและไม่รู้จะเลี้ยงลูกแบบที่แตกต่างจากที่ถูกเลี้ยงมาอย่างไร และบางคนอาจมีปัญหาทางจิตหรือติดยาเสพติด

ความเชื่อที่ผิด#3: การทารุณกรรมเด็กไม่เกิดขึ้นกับครอบครัว “ที่ดี”

ข้อเท็จจริง: การทารุณกรรมเด็กไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับครอบครัวที่ยากจนหรือครอบครัวที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีเท่านั้น มันเกิดขึ้นได้กับทุกเชื้อสาย ทุกความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจ และทุกวัฒนธรรม บางครอบครัวที่ดูดีเหมือนมีพร้อมทุกอย่างอาจมีเบื้องหลังที่ซ่อนไว้ซึ่งไม่เป็นอย่างที่ใครๆคิดก็ได้

ความเชื่อที่ผิด#4: คนที่ทำร้ายเด็กส่วนใหญ่เป็นคนแปลกหน้า

ข้อเท็จจริง: ถึงแม้จะมีเหตุการณ์ที่คนแปลกหน้าทำร้ายเด็กอยู่บ้าง ส่วนใหญ่เด็กจะถูกทำร้ายจากคนที่เด็กมีความสัมพันธ์คุ้นเคยด้วย เช่น สมาชิกในครอบครัว ครู เพื่อน หรือคนที่ครอบครัวรู้จักดี

ความเชื่อที่ผิด #5: เด็กที่ถูกทารุณกรรมจะโตขึ้นเป็นคนที่ทารุณกรรมคนอื่นในอนาคต

ข้อเท็จจริง: ถึงแม้เด็กที่ถูกทำร้ายจะมีแนวโน้มที่จะโตขึ้นแล้วทำแบบเดียวกันกับที่ตัวเองถูกกระทำ ซึ่งมักจะกระทำซ้ำกับเด็กหรือผู้อื่นอีก แต่ก็มีผู้ใหญ่ที่เคยถูกทำร้ายในตอนที่เด็ก ซึ่งมีความมุ่งมั่นอย่างมากในการปกป้องลูกของตนจากเหตุการณ์ที่ตัวเองเคยเจอและกลายเป็นพ่อแม่ที่ดีมากได้เช่นกัน

ความเชื่อที่ผิด #6: เด็กไม่ต้องพูดถึงปัญหาเพราะเดี๋ยวก็จะลืมไปเอง

ข้อเท็จจริง: คนส่วนใหญ่มักไม่ค่อยจดจำวัยเด็กได้มากนัก แต่เหตุการณ์ที่ถูกทำร้ายในตอนที่เด็กมักจะเป็นเหตุการณ์ที่เมื่อโตแล้วยังจำได้อยู่ ความทรงจำเกี่ยวกับการถูกทำร้ายจะติดตัวเด็กไปตลอดชีวิต ถึงแม้บางเหตุการณ์จะถูกลืม แต่เนื้อหา ความรู้สึก และความเสียหายจากเหตุการณ์ยังคงไม่ถูกลืม ยิ่งเด็กได้พูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นและได้รับความช่วยเหลือเร็วเท่าไร ยิ่งทำให้เด็กได้รับการปลดปล่อยออกจากผลของการทารุณกรรมและได้รับการเยียวยาเร็วขึ้นเท่านั้น

ความเชื่อที่ผิด #7: ไม่ใช่การทารุณกรรมเด็ก แต่เป็นการฝึกวินัย

ข้อเท็จจริง: เนื่องจากแต่ละวัฒนธรรม มีวิธีฝึกวินัยบางประเภทที่แตกต่างกัน ทำให้เข้าใจและแยกแยะได้ยากว่าอะไรคือการทารุณกรรมเด็ก การเลี้ยงดูที่เราได้รับมาก็อาจทำให้เราเข้าใจผิดเกี่ยวกับการฝึกวินัยเด็กที่ถูกต้องก็เป็นได้ เราจะมาดูรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความแตกต่างของการฝึกวินัยและการทารุณกรรมเด็กในบทเรียนต่อไป

ความเชื่อที่ผิด#8: ถ้าไม่แน่ใจว่าเป็นการทารุณกรรมเด็กจริงๆก็ไม่ควรเข้าไปยุ่ง

ข้อเท็จจริง: ถ้าสงสัยว่าเด็กถูกทำร้ายควรเข้าไปสอบถามเพื่อจะได้เข้าใจสถานการณ์ได้มากขึ้น ถ้าเด็กไม่ได้ถูกทำร้ายท่านก็ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง แต่ถ้าเด็กถูกทำร้ายจริง ท่านก็สามารถช่วยเหลือเด็กให้พ้นจากสถานการณ์ที่อันตรายและสร้างความเสียหายให้แก่เด็กได้

ความเชื่อที่ผิด #9: การทารุณกรรมจะไม่เกิดขึ้นอีก

ข้อเท็จจริง: การทารุณกรรมเด็กมักไม่เกิดขึ้นเพียงแค่ครั้งเดียว ผู้ทำร้ายเด็กหลายคนบอกว่าไม่ได้มีเจตนาจะทำอะไรเด็ก แต่ทำไปเรื่อยๆจนกลายเป็นนิสัย การทารุณกรรมเด็กสามารถเกิดขึ้นได้อีก หากไม่ได้รับการแก้ไขเสียแต่เนิ่นๆ

ความเชื่อที่ผิด #10: แค่ผม/ฉันคนเดียวจะไปทำอะไรได้

ข้อเท็จจริง: เพียงแค่คนเดียวก็สามารถทำอะไรได้มากมาย พระเยซูทรงเรียกให้เราทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องเด็ก ถ้าท่านช่วยเหลือเด็กหนึ่งคน ท่านก็จะส่งผลเชิงบวกกับเด็กคนนั้นไปตลอดชีวิต การช่วยเด็กหนึ่งคนจากการถูกทำร้ายหรือช่วยเยียวยาเด็กที่ผ่านการถูกทำร้ายมา เป็นสิ่งที่หาค่ามิได้ในแผ่นดินของพระเจ้า และช่วยตัดวงจรการทารุณกรรมอีกด้วย

กิจกรรมกลุ่มย่อย: พูดคุย: ความเชื่อที่ผิด และข้อเท็จจริง—นึกถึงความเชื่อผิดๆเหล่านี้ ท่านเคยเชื่อในข้อใดบ้างหรือไม่ พูดคุยกับคนในกลุ่มถึงเรื่องความเชื่อผิดๆเหล่านี้ อันไหนคือสิ่งที่มักได้ยินในชุมชนที่ท่านอยู่ มีความเชื่อที่ผิดอื่นๆอีกหรือไม่ หากท่านรู้สึกไม่โอ้อัดท่านสามารถแบ่งปันความเชื่อผิดที่ท่านเคยรู้สึกได้เช่นกัน

ตอนที่ II - สัญญาณสาเหตุ และผลกระทบของการทารุณกรรม

ผู้นำทเรียน: คำอธิบาย—หลังจากที่เราได้เรียนรู้เรื่องความเชื่อและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กแล้ว เราก็จะเรียนรู้ถึงพื้นฐานการระบุว่าจะอะไรคือการทารุณกรรมเด็กนั่นก็คือการสังเกตจากสัญญาณทางร่างกายและพฤติกรรม

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: ระบุสัญญาณที่แสดงถึงการทารุณกรรม -แบ่งกระดาษแผ่นใหญ่ออกเป็น 4 ส่วน เขียนประเภทของการทารุณกรรมเด็กลงไปลงบนกระดาษแต่ละส่วน คือ ทางร่างกาย ทางอารมณ์จิตใจ ทางเพศ และการเพิกเฉยละเลย จากนั้นให้แต่ละคนนึกถึงสัญญาณที่บ่งบอกถึงการทารุณกรรมเด็กแล้วเขียนลงบน Sticky note ให้แต่ละคนในกลุ่มอ่านแล้วช่วยกันคิดว่าจะเอาโน้ตไปติดที่ช่องไหนของกระดาษแผ่นใหญ่

พูดคุยถึงกิจกรรมนี้ อะไรคือสัญญาณที่คนในกลุ่มพูดถึงมากที่สุด มีโน้ตแผ่นใดบ้างที่สามารถแปะที่ช่องอื่นได้ด้วยเช่นกัน

ผู้นำบทเรียน: จากตารางนี้ให้กับผู้เข้าร่วมอบรมจากเอกสารอ้างอิง II

สัญญาณการทารุณกรรมเด็กดูจากร่างกายและพฤติกรรม⁶

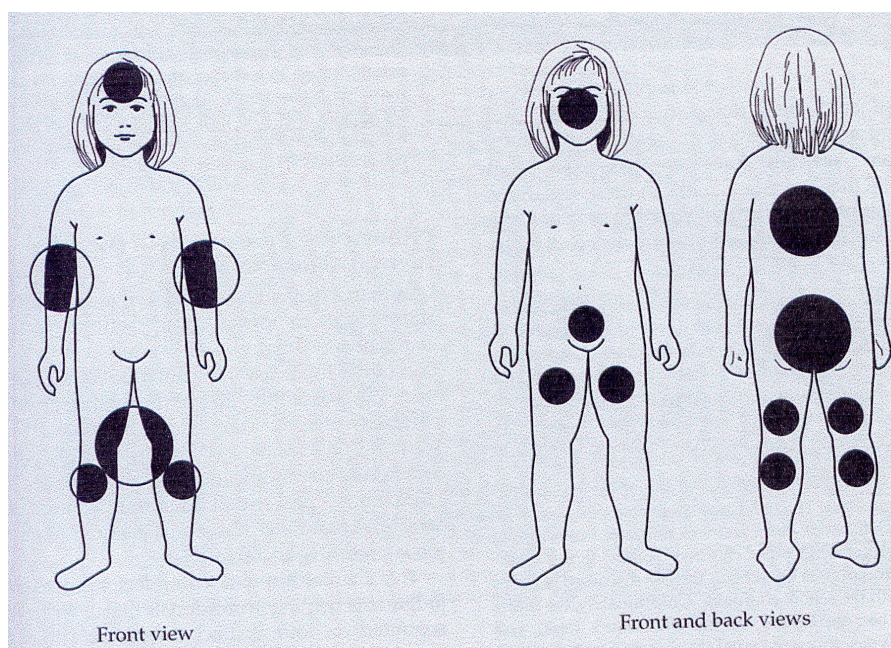
ประเภทการทารุณกรรม	สัญญาณทางร่างกาย	สัญญาณทางพฤติกรรม
การทารุณกรรมทางร่างกาย	รอยฟกช้ำ หรือ รอยแผลต่างๆไม่ว่าจะกำลังหายหรือร่องรอยการบาดเจ็บอื่นๆ ที่ปรากฏบนตัวเด็กซ้ำๆ ซึ่งไม่ได้มาจากพฤติกรรมตามพัฒนาการตามวัยของเด็กซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้	สาเหตุของการบาดเจ็บทางร่างกายที่ไม่ตรงกับอาการบาดเจ็บหรือพัฒนาการตามวัยของเด็ก
	กระดูกหักหลายที่โดยไม่มีสาเหตุ โดยเฉพาะกระดูกซี่โครง กระโหลกร้าว หรือการบาดเจ็บรุนแรงทางศีรษะอื่นๆ	พูดถึงความเจ็บปวดทางร่างกายอยู่ซ้ำๆ บ่อยๆ โดยไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร ปวดหัว ปวดท้อง เป็นต้น
	อาการบาดเจ็บเกี่ยวกับฟันโดยไม่มีสาเหตุ เด็กมีอัตราการเติบโตที่ต่ำกว่าเกณฑ์ แม้จะหิวและกระตือรือร้นที่จะทานอาหารเมื่อถึงเวลาทานอาหาร	พ่อแม่หรือผู้ดูแลแจ้งว่าอาการบาดเจ็บรุนแรงที่เด็กได้รับเกิดขึ้นจากตัวเด็กเอง หรือเด็กแจ้งว่าถูกกระทำทำให้บาดเจ็บโดยพ่อแม่หรือผู้ดูแล
	มีรอยไหม้หรือแผลที่เป็นรูปร่างของวัตถุที่ใช้ก่อให้เกิดอาการบาดเจ็บ เช่น รอยกัด รอยมือ รอยบุหรี่ รอยหัวเข็มขัด รอยน้ำร้อน ลวก หรือของเหลวที่ร้อนชนิดอื่นๆ	พ่อแม่หรือผู้ดูแลพาเด็กไปหาหมอซ้ำเมื่อเกิดอาการบาดเจ็บต่างๆ
การทารุณกรรมทางเพศ	อาการเจ็บ คัน เลือดออกหรือมีรอยฟกช้ำบริเวณอวัยวะเพศ มีรอยเลือดที่ชุดชั้นใน	เด็กมีความรู้แปลกๆหรือเกินวัยเรื่องเพศ รวมไปถึงการขอให้ผู้อื่นทำกิจกรรมทางเพศ การใช้ปากกับอวัยวะเพศ พยายามมีเพศสัมพันธ์
	โรคติดต่อทางเพศ	เด็กแจ้งว่าได้ถูกกระทำทางเพศโดยพ่อแม่หรือผู้ดูแล
	เดินหรือนั่งลำบาก	
	มีสารคัดหลั่งจากช่องคลอดหรือที่ช่องปัสสาวะ	

การทารุณกรรมทางร่างกายและทางเพศมักทิ้งร่องรอยไว้บนร่างกายของเด็ก¹³

ผู้ดูแลมักมีข้ออ้างถึงสาเหตุของอาการบาดเจ็บว่าเป็นผลจากอุบัติเหตุทั่วไปของเด็ก

แต่การบาดเจ็บจากการเล่นแรงๆกับการบาดเจ็บจากการถูกระงับทางเพศหรือร่างกายมีความแตกต่างกัน เราจะต้องเรียนรู้ในการแยกแยะความต่างเหล่านี้

รูปนี้แสดงให้เห็นถึงข้อเปรียบเทียบบริเวณบาดเจ็บที่มักเกิดจากการเล่น (ด้านซ้าย) และการบาดเจ็บจากการถูกทารุณกรรมทางร่างกายหรือเพศ (ด้านขวา)

การทารุณกรรมด้านอารมณ์ จิตใจ	มีพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์หรือทางสติปัญญาที่ช้าอย่างหาสาเหตุไม่ได้	ซึมเศร้าและไม่สนใจโลก รู้สึกไม่มีคุณค่า
	มีนิสัยเช่น โยกตัวไปข้างหน้าข้างหลังหรือดูคิ้วอย่างเกินควร ไม่เป็นตามพัฒนาการตามวัยของเด็ก	มีพฤติกรรมสุดขีด เช่น มีความก้าวร้าวมาก หรือไม่ตอบสนอง ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่แสดงความรู้สึกบนใบหน้า มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ลดลง มีความกลัวสิ่งต่างๆ กลัวพ่อแม่หรือผู้ดูแล
การเพิกเฉยละเลย	หิวตลอดเวลา ขอดอาหาร หรือเก็บสะสมอาหารไว้เหนียวอ่อนแรง หรืออยู่ไม่สุข มีสุขอนามัยที่ไม่ดี	ขาดผู้ดูแลเป็นเวลานาน มีพัฒนาการไม่สมกับวัยของเด็ก

	ผม ผิวหนัง หรือเสื้อผ้าสกปรกมีเสื้อผ้าที่ไม่เหมาะสม	
	ขาดสารอาหาร หรือไม่พัฒนาการตามวัย โดยไม่ได้มีสาเหตุมาจากความเจ็บป่วยทางด้านร่างกาย	
	ไปหาหมอหรือผู้เชี่ยวชาญซ้ำเมื่อมีปัญหาทางด้านร่างกายหรือฟัน	
	พ่อแม่หรือผู้ดูแลไม่สามารถดูแลได้อย่างเต็มที่เพราะติดสารเสพติด หรือมีโรคทางร่างกายหรือจิตใจ	
การทารุณกรรมประเภทอื่นๆ	ติดสารเสพติด ขาดการเข้าร่วมโครงการพัฒนาเด็กโดยไม่มีเหตุผล	เด็กมีความเชื่อฟังมากหรือน้อยเกินควร ไม่เป็นมิตรเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ พัฒนาการถดถอย เช่นเด็กที่ถูกฝึกเรื่องการขบถายมาแล้วกลับกลายเป็นความกลัว การขบถายไม่ได้อีก นอนไม่เต็มที่ ไม่อยากอาหาร ซึมเศร้า มีพฤติกรรมทำร้ายตัวเอง มีความกลัวมาก หรือกลัวสิ่งที่ไม่ควรกลัวอย่างเกินควร

ให้เราจำไว้ว่าถึงแม้สัญญาณเหล่านี้อาจมาจากการที่เด็กถูกทารุณกรรม แต่ไม่ได้หมายความว่ามาจากการถูกทำร้ายเสมอไป รอยช้ำอาจเกิดขึ้นได้จากอุบัติเหตุในการเล่นของเด็ก หรือเด็กอาจเป็นคนขี้อายโดยธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ขอให้ท่านจำไว้ว่าสัญญาณเหล่านี้ส่วนใหญ่บ่งบอกถึงการถูกทารุณกรรมได้และต้องได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและเหมาะสม

กิจกรรมกลุ่มย่อย: ใ้ใคร่ครวญเกี่ยวกับสัญญาณของการทารุณกรรมเด็กและสิ่งที่ควรทำเพื่อตอบสนอง - ท่านเคยเห็นสัญญาณเหล่านี้บ้างหรือไม่ อะไรคือสิ่งที่ท่านได้เห็น แบ่งปันในกลุ่มเกี่ยวกับสถานการณ์นั้นๆ และท่านมีการตอบสนองอย่างไร

ขั้นตอนที่ 1 อะไรเป็นสาเหตุของการทารุณกรรมเด็ก

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย - เมื่อมีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้น ส่วนใหญ่มักมีสาเหตุมาจากปัญหาที่มีรากลึก ตัวอย่างเช่น พ่อแม่ของครอบครัวที่ยากจนต้องเจอกับความเครียดหลายรูปแบบทุกวัน ไม่ว่าจะเป็น ความกังวล ความกลัว ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และความรู้สึกไม่เท่าเทียม อาจมีอิทธิพลต่อความคิดและอารมณ์ของพ่อแม่ได้ ดังนั้นถึงแม้ลูกจะถามว่าวันนี้ทานอะไร พ่อแม่อาจอารมณ์ไม่ดีและตะคอกหรือทุบตีลูกได้

ดาเนียล โกลแมน ได้กล่าวไว้ในหนังสือ *Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ* ของตนว่า “แรงกดดันจากความยากจนกดดันรอบชีวิตครอบครัว มักมีการแสดงออกถึงความอบอุ่นของพ่อแม่ น้อย แม่ (ส่วนใหญ่เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว และ ไม่มีอาชีพ) เป็นโรคซึมเศร้ามากกว่า และมักอาศัยการลงโทษที่รุนแรงเช่นการตะคอก การทุบตีและการทำร้ายร่างกายอื่นๆ”⁷ เพราะเราทำงานกับเด็กและครอบครัวที่ยากจนอยู่ทุกวัน เราสามารถช่วยยุติการทารุณกรรมเด็กได้เพียงแค่ลดความตึงเครียดในครอบครัวที่ยากจน

นอกจากนี้การทารุณกรรมเด็กยังมีสาเหตุมาจาก “การขาดความสามารถในการเข้าใจและจัดการกับเด็ก (มีความด้อยทางสติปัญญา ปัญหาทางจิตใจ คิดเหว้า คิดสารเสพติด) หรือ มีความเข้าใจผิดว่าเด็กต้องการอะไร หมายความว่า ผู้ดูแลบางคนมีความสามารถไม่พอที่จะเลี้ยงดูเด็กอย่างถูกต้องเป็นทุนอยู่แล้ว

สาเหตุสุดท้ายที่น่ากลัวที่สุดคือการทารุณกรรมเด็กที่มาจากความชั่วร้าย บางคนเลือกทำร้ายเด็กเพียงเพราะได้รับความพึงพอใจเมื่อได้ทำเช่นนั้น 9 ความบาปทำให้บางคนทำร้ายเด็ก และบางคนก็ถูกชักนำผิดๆว่าอะไรถูกต้องอะไรผิด และอะไรเป็นที่ยอมรับได้และไม่ได้

กิจกรรมกลุ่มย่อย: ใครเป็นผู้ทำร้ายหรือทารุณกรรมเด็ก

นึกถึงคำถามนี้ดู คนที่ทำร้ายหรือทารุณกรรมเด็กมีลักษณะเฉพาะอะไรหรือไม่ พูดคุยในกลุ่ม มีทางที่จะหาว่า ใครเป็นผู้ทำร้ายเด็กได้ง่ายๆหรือไม่

พูดคุยอีกครั้งเป็นกลุ่มใหญ่

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย –แม้ว่าจะมีลักษณะเฉพาะบางอย่างอยู่ แต่ในความจริงไม่มีทางจะบอกได้อย่างแน่นอนว่าใครจะเป็นผู้ทำร้ายเด็กได้ อย่างไรก็ตามการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นได้ผ่าน 4 ช่องทางต่อไปนี้¹⁰

เมื่อพูดถึงการทารุณกรรมเด็ก **ผู้ใหญ่** มักเป็นผู้กระทำ พ่อแม่ ญาติ เพื่อนบ้าน ครู ศิษยาภิบาล นักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ สมาชิกแก๊งค์ต่างๆ และผู้ใหญ่ในสถานะภาพอื่นๆ มักเป็นตัวการหลักในการทารุณกรรมเด็กเป็นส่วนใหญ่

แต่ผู้ใหญ่ก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาหลักของการทารุณกรรมเด็กทางสังคม **สังคม** เป็นผู้กระทำเมื่อสังคมยอมและไม่ได้ต่อสู้เพื่อไม่ให้เกิดสภาพแวดล้อมที่เป็นอันตรายต่อเด็ก การทารุณกรรมเด็กทางสังคม มักเป็นที่ยอมรับได้

เพราะ คุณเหมือนจะมีความเชื่อมโยงทางการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม หรือศาสนา และมักมาพร้อมกับอำนาจของสถาบันนั้นๆ เช่น การกวาดล้างเด็กกำพร้าหรือเด็กที่หนีออกจากบ้านตามถนน การขลิบอวัยวะเพศหญิง การอนุญาตให้มีการลงโทษทางร่างกายในโรงเรียน และการเสนอภาพความรุนแรงตามสื่อ

ผู้ใหญ่และสังคมร่วมกันทำร้ายเด็กด้วยรูปแบบการฝึกวินัยเด็กบางชนิด บางคนทำร้ายเด็กโดยไม่รู้ตัวด้วยการใช้วิธีที่มีอยู่แล้วตามวัฒนธรรมมาเป็นเวลานาน วิธีเหล่านี้สนับสนุนให้พ่อแม่ทำร้ายเด็กโดยอ้างว่าเป็นการฝึกวินัย บางพื้นที่ในทวีปเอเชียเด็กถูกตีด้วยไม้ขณะถูกมัดอยู่ในถุงข้าว บางพื้นที่ในทวีปแอฟริกาเด็กถูกเชยขึ้นที่โรงเรียน บางพื้นที่ในทวีปอเมริกาใต้ เด็กถูกบังคับให้คุกเข่าบนเมื่อดำเนินทำให้บาดเจ็บที่เข่าและหน้าแข้ง

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: การฝึกวินัยตามวัฒนธรรม - นึกถึงวิธีการฝึกวินัยเด็กในวัฒนธรรมของท่าน จากที่ท่านได้เรียนรู้ในบทเรียน มีวิธีไหนบ้างที่เข้าข่ายการทารุณกรรมเด็ก

การทารุณกรรมร่างกายเป็นรูปแบบเดียวของการทารุณกรรมเด็กที่นำมาใช้เพื่อฝึกวินัยอย่างผิดๆหรือไม่

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—การทารุณกรรมทางร่างกายไม่ใช่การทารุณกรรมเด็กในรูปแบบเดียวที่นำมาใช้เพื่อการฝึกวินัยแบบผิดๆ พ่อแม่หรือผู้ดูแลอาจนำการทารุณกรรมเด็กในรูปแบบอื่นมาใช้เพื่อการฝึกวินัยเด็กแบบผิดๆได้ เด็กอาจเชื่อว่าตนเองไร้ค่าเมื่อพ่อแม่ใช้คำพูดในการฝึกวินัยลูกซ้ำๆอยู่เรื่อยๆ การที่พ่อแม่ผิดหวังในความผิดของเด็กแล้วไม่สนใจอาจสร้างความเสียหายทางอารมณ์ให้แก่เด็กได้ พ่อแม่ที่ขังลูกไว้ในตู้เพื่อการฝึกวินัยไม่เพียงเป็นการละเลยเด็กแต่ยังเป็นการสร้างความเสียหายทางจิตใจให้แก่เด็กอีกด้วย

สิ่งที่น่าเศร้าไปกว่าการฝึกวินัยเด็กด้วยการทารุณกรรมคือการที่พ่อแม่หรือผู้ดูแลถูกเลี้ยงมาแบบนั้นหรือแย่กว่านั้น พวกเขาอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าการทารุณกรรมกับการฝึกวินัยแตกต่างกันอย่างไร เพราะพวกเขาถูกทำร้ายมาด้วยการฝึกวินัย การฝึกวินัยอย่างไม่เหมาะสมอาจเป็นการทารุณกรรมเด็กที่ถูกมองข้ามอันดับต้นๆเลยก็เป็นได้

เมื่อเด็กโตขึ้นด้วยความกลัวการฝึกวินัยของผู้ดูแล เด็กมักมีแนวโน้มที่จะพัฒนาความคิดที่ผิดเกี่ยวกับการกระทำทุกอย่างให้ไว้ที่ตี มีความสมบูรณ์แบบ เพราะความกลัวจะทำผิด หรือเด็กอาจพัฒนาการต่อต้านผู้ที่มีอำนาจ และเลือกจะใช้ชีวิตที่สร้างความเสียหายซึ่งเป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น ฉะนั้นพ่อแม่และผู้ดูแลควรจำไว้ว่า **“เป้าหมายของการฝึกวินัยคือเพื่อสอนให้เด็กรู้จักผิดชอบชั่วดี ไม่ใช่ให้เด็กใช้ชีวิตอยู่ในความกลัว”**

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—ช่องทางที่สามที่เด็กจะถูกทำร้ายได้คือจาก **เพื่อน** ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อเด็กทำร้ายเด็กด้วยกัน และมักถูกเรียกว่า การกลั่นแกล้ง แม้การกระทำนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในวัยเด็ก แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่ควรยอมรับหรือปล่อยให้เลยตามเลย การทารุณกรรมเด็กโดยเพื่อนนั้นสร้างความเสียหายต่อร่างกาย อารมณ์ เพศ และทางจิตใจ เช่นเดียวกับการทารุณกรรมเด็กในรูปแบบอื่นๆ

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย–สุดท้ายคือการทารุณกรรมซึ่งเกิดขึ้นโดย **ตัวเอง** ซึ่งมาพร้อมความรู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่า หรือโกรธตัวเอง ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อเด็กตั้งใจทำร้ายตัวเอง และรูปแบบที่พบได้บ่อยที่สุดคือการทำร้ายหรือทารุณกรรมทางร่างกาย แต่รูปแบบอื่นๆ ก็ยังพบได้อยู่เช่นกัน เด็กอาจกรีดหรือทาบตีตนเอง คำว่าตัวเองทางคำพูดหรือในความคิด มีพฤติกรรมทางเพศที่ก่อให้เกิดความเสียหาย เสพยาเสพติดหรือเหล้า หรือพยายามฆ่าตัวตาย ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมไหนเด็กต้องได้รับการปกป้องจากตัวเอง

ผู้นำบทเรียน: คำถาม–การทารุณกรรมเด็กมีผลอย่างไรต่อพัฒนาการของเด็ก ให้มีการตอบบ้างก่อนที่จะอธิบายข้อความต่อไปนี้

การทารุณกรรมเด็กทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้ที่ถูกกระทำเสมอ ผลกระทบบางอย่างอาจมองไม่เห็นและบางอย่างเห็นได้ชัด ผลกระทบที่เห็นได้เร็วที่สุดคือ ความอายและความรู้สึกผิด น่าเศร้าที่เด็กหลายคนรู้สึกอายเมื่อตัวเองถูกกระทำ แล้วพยายามลืมสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งชีวิตหรือหลอกตัวเองว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น การทำแบบนี้ยิ่งสร้างปัญหาให้เด็กเมื่อโตขึ้น ขณะที่เด็กบางคนรู้สึกผิดเมื่อถูกกระทำ และโตขึ้นมาด้วยความคิดว่าตัวเองมีส่วนที่ทำให้เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้น ผู้ทำร้ายเด็กหลายคนทำให้เด็กถูกกระทำรู้สึกผิดเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กจะไม่บอกใครเรื่องที่เกิดขึ้น ความรู้สึกผิดนี้จะติดตัวเด็กไปจนโตเช่นเดียวกับความอาย เว้นแต่จะได้รับการจัดการอย่างถูกต้องเสียก่อน

พัฒนาการของเด็กเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ตั้งแต่ปฏิสนธิ จนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่ พัฒนาการเด็กที่เหมาะสมแบ่งออกเป็น 4 ด้าน

ให้ผู้เข้าร่วมอบรมบอกรายละเอียดพัฒนาการเด็ก 4 ด้าน

- พัฒนาการทางสังคมและอารมณ์
- พัฒนาการด้านการเรียนรู้และภาษา
- พัฒนาการด้านร่างกาย
- พัฒนาการด้านจิตวิญญาณ

ก่อนที่จะเรียนรู้ว่าการทารุณกรรมเด็กมีผลอย่างไรต่อพัฒนาการเด็ก เราต้องทำความเข้าใจก่อนว่าพัฒนาการเด็กที่ปกติเป็นอย่างไร

กิจกรรมกลุ่มย่อย: พุดคุยเรื่องพัฒนาการปกติของเด็ก- คุยกันในกลุ่ม ท่านคิดว่าพัฒนาการเด็กที่ปกติหมายความว่าอย่างไร และคิดว่ามีลักษณะอย่างไร

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย –คนส่วนใหญ่จะสามารถบอกได้ว่าเด็กที่มีพัฒนาการที่เหมาะสมกับไม่เหมาะสมตามวัยนั้นต่างกันอย่างไร เราว่าการที่เด็กมีเพื่อนและมีความอยากอาหารเป็นสิ่งที่ดีต่อเด็กและรู้ว่าการปล่อยให้เด็กอยู่คนเดียวหรือไม่ให้เด็กทานอาหารเป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อเด็ก

ตารางด้านล่างนี้ แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการปกติต่างๆของเด็กตามวัย¹² ตารางแบ่งออกตามช่วงอายุเพราะพัฒนาการจะค่อยๆเกิดขึ้นตามช่วงวัยไม่ใช่เกิดขึ้นพร้อมกันทีเดียว

ผู้นำบทเรียน: แจกตารางให้ผู้เข้าร่วมอบรมจากเอกสารอ้างอิง III

พัฒนาการตามวัยของเด็ก

อายุ	ด้านสังคม/อารมณ์	การเรียนรู้/สติปัญญา	ด้านร่างกาย
แรกเกิดถึง 1 ปี	ยิ้ม เข้าใจคำว่า “ไม่” เล่นจะเอ	พูดอ้อแอ้ เรียก “พ่อ” “แม่” ได้	ดื่มน้ำจากแก้ว นั่งและเดินเองได้โดยไม่ต้องช่วย
1-3 ปี	รู้จักแบ่งของเล่น รู้จักรอให้ถึงเวลาของตัวเอง	พูดชื่อและนามสกุลได้ เรียกสิ่งของง่ายๆ ได้ ชี้ส่วนต่างๆของร่างกายได้ รู้จักเพศชาย-หญิง	วิ่ง หมุนตัว เดินถอยหลังได้ เดินขึ้นเดินลงบันไดได้
3-6 ปี	เข้าใจและชอบทำอะไรด้วยตัวเอง เริ่มเข้าเรียน	เริ่มจับคำที่เป็นตัวอักษรได้ เข้าใจเรื่องขนาดและเวลา	กระโดดข้าม การทรงตัว พัฒนาขึ้น กระโดดด้วยขาข้างเดียวได้
6-12 ปี	มีสมาธิมากขึ้น เริ่มทดสอบขอบเขตพฤติกรรม	ใช้ประโยชน์ซับซ้อนได้	เข้าใจเรื่องร่างกายมากขึ้น มีการพัฒนาด้านลักษณะทางเพศ
12-18 ปี	การยอมรับจากเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญมาก	เข้าใจนามธรรม	มีน้ำหนักและส่วนสูงเหมือนผู้ใหญ่ มีพัฒนาการทางเพศที่สมบูรณ์

ตลอดพัฒนาการของเด็ก เด็กจะเรียนรู้การตัดสินใจหลากหลายขึ้น พัฒนาความมั่นใจและคุณค่าของตัวเอง เรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างถูกต้องและการมีผลกระทบต่อผู้อื่น การทบทวนการเด็กมักส่งผลต่อ 3 สิ่งนี้ก่อนเสมอ

คือต่อคุณค่าของเด็กและถ้าความมั่นใจของเด็กเสียหาย เด็กอาจเริ่มตัดสินใจแบบไม่ปกติหรือผิดปกติไป หากเปรียบเทียบกับพฤติกรรมก่อนหน้านี้ การปฏิสัมพันธ์ที่เคยเป็นปกติกับผู้อื่นก็เปลี่ยนไป กลายเป็นมีแนวโน้มไปในทางก้าวร้าว หรือไม่สนใจอะไรเลยหรือถอนตัวจากกลุ่ม

ผลกระทบอื่นๆ ของการทารุณกรรมเด็กต่อพัฒนาการเด็กมีความรุนแรงและเลวร้ายเช่นกัน รวมไปถึง

- ไม่อยากอาหารเหมือนปกติ
- การขาดสารอาหารอย่างไม่มีสาเหตุ
- มีการเติบโตด้านร่างกายช้า หรือ ไม่มีเลย
- ทักษะการเคลื่อนไหวลดลงหรือผิดปกติ (การเดิน การวิ่ง)
- มีพัฒนาการทางอารมณ์ช้า ขาดทักษะทางสังคม
- มีพัฒนาการด้านสติปัญญาช้า (ไม่สามารถอ่านได้ขณะที่เพื่อนๆ ทำได้)
- มีความผิดปกติในการเรียนรู้ มีปัญหาทางจิต
- มีพฤติกรรมเหมือนเด็กเล็กแม้เป็นเด็กโตแล้ว (คุณนี้มีมือ นีราดที่นอน)

สัญญาณของพัฒนาการเหล่านี้สามารถช่วยให้เราทราบถึงการทารุณกรรมเด็กได้ แต่ก็ไม่ได้เกิดจากการทารุณกรรมเด็กเสมอไป อย่างที่เรารู้กันมาในตอนต้นว่าหากเห็นเด็กมีพฤติกรรมเหล่านี้เราควรให้ความสำคัญในการพูดคุยกับเด็กเพื่อหาสาเหตุว่าเกิดจากอะไร

กิจกรรมกลุ่มย่อย: ตัวชี้วัดพัฒนาการอื่นๆ - พูดคุยกับกลุ่ม มีตัวชี้วัดพัฒนาการอะไรอื่นอีกหรือไม่ เด็กควรมีพัฒนาการทางด้านจิตวิญญาณอะไรบ้าง การทารุณกรรมเด็กจะส่งผลอย่างไรต่อพัฒนาการด้านจิตวิญญาณ

กิจกรรมปิดท้าย ผู้นำบทเรียน: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมอภิปรายถึงเนื้อหาที่เรียนมาในวันนี้

กิจกรรมกลุ่มย่อย: ระบุดูสนใจ – มีเรื่องอะไรที่สัมผัสใจท่านบ้างหรือไม่ มีอะไรที่อยากต่อการพูดคุย ลองหาจุดที่ท่านต้องการให้ความสนใจเป็นพิเศษจากบทเรียนในวันนี้ 2-3 อย่าง และแบ่งปันกับกลุ่ม

ผู้นำบทเรียน: เปิดโอกาสให้ถามและอธิบาย มีคำถามอะไรหรือไม่ เข้าใจทุกอย่างดีหรือไม่ ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติมในเรื่องใด หรือมีอะไรอยากเพิ่มเติมหรือไม่

อธิษฐานปิด ขอพระเจ้าทรงให้สมาชิกในกลุ่มสามารถจำสิ่งที่เรียนและนำไปใช้ได้จริง และขอให้พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่กำลังทนทุกข์อยู่จากการถูกทำร้ายหรือทารุณกรรมในวัยเด็ก อธิษฐานเผื่อเด็กๆ รอบตัวท่าน ที่พระเจ้าจะทรงปกป้องพวกเขาจากการถูกทำร้ายหรือการทารุณกรรม

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง3. กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
การทารุณกรรมเด็กคืออะไร ประเภทของการทารุณกรรมเด็กมีอะไรบ้าง ยกตัวอย่างสัญญาณทางร่างกายและพฤติกรรมของแต่ละประเภท	
ความเชื่อผิดๆเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กที่พบบ่อยมีอะไรบ้าง แล้วมีข้อเท็จจริงอะไรที่หักล้างความเชื่อที่ผิดเหล่านี้ได้	
ใครเป็นผู้ทำร้ายหรือทารุณกรรมเด็กได้บ้าง	
ความแตกต่างระหว่างการฝึกวินัยกับการทารุณกรรมเด็กคืออะไร	
ยกตัวอย่างผลกระทบต่อพัฒนาการเด็กจากการถูกทำร้ายหรือถูกทารุณกรรม	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผนโดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง4. กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
หัวข้อในบทนี้เป็นประโยชน์หรือไม่ และทำไมจึงเป็นเช่นนั้น	
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ผู้นำบทเรียนนำเสนอเนื้อหาได้ชัดเจนหรือไม่	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 3: ป้องกันการเกิดการทารุณกรรม-การตรวจสอบเจ้าหน้าที่เมื่อมีการว่าจ้างเข้าทำงาน

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้แล้ว ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถเข้าใจความสำคัญของการตรวจสอบผู้สมัครก่อนรับเข้าทำงาน แนวทางการตรวจสอบที่ถูกต้อง และสิ่งที่ควรสังเกตเมื่อสัมภาษณ์ผู้สมัครงาน

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้สำหรับบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: กลุ่มใหญ่

เวลา: 90 นาที

วัตถุประสงค์: สำเนา นโยบายการปกป้องเด็กของ Compassion หรือของโครงการหลายฉบับ(ถ้ามี) เอกสารแจ้งเรื่องการตรวจสอบประวัติในชุมชน อุปกรณ์ประกอบบทบาทสมมติ (คู่มือเหตุผลสำหรับผู้นำบทเรียนจากกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ขั้นตอนที่ 6)

การจัดห้องเรียน: ห้องเรียนที่มีโต๊ะและเก้าอี้

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: ต้อนรับผู้เข้าเรียน แจ้งให้ทราบถึงสิ่งที่เราจะทำคร่าวๆ เราจะมาเรียนรู้แนวทางการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสม เราจะมาเรียนรู้ว่าจะทำอะไรเพื่อสามารถว่าจ้างผู้ร่วมงานที่ปลอดภัยและมีคุณสมบัติตรงตามที่ต้องการ

เริ่มด้วยการอธิษฐาน ขอให้พระเจ้าทรงให้ความเข้าใจที่ชัดเจนต่อผู้เข้าร่วมอบรมในวันนี้ และที่เนื้อหาที่เรียนจะสัมผัสใจและกลายเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการมาตรฐานที่ศูนย์พัฒนาเด็กหรือที่โครงการ

กิจกรรมเพื่อการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 ความหมาย

ผู้นำบทเรียน: ถามคนในกลุ่มใหญ่ว่า คิดว่า “การตรวจสอบเจ้าหน้าที่” หมายความว่าอะไร

อธิบาย: การตรวจสอบเจ้าหน้าที่ หมายถึงกระบวนการตรวจสอบในการว่าจ้างเจ้าหน้าที่ที่จะดูแลและปกป้องเด็กจากอันตราย เราต้องแน่ใจว่าคนที่เรว่าจ้างเหมาะสมและจะร่วมมือกับเราในการปกป้องเด็ก

การตรวจสอบเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสม เป็นส่วนสำคัญในการปกป้องเด็ก เพราะจะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อเด็ก ที่อยู่ในการดูแลของเรา

ขั้นตอนที่ 2 เข้าใจถึงความสำคัญของการตรวจสอบเจ้าหน้าที่

ผู้นำทเรียน: อ่านสถานการณ์ต่อไปนี้อย่างตั้งใจ

นิลเดินออกจากบ้านกับโอมซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว

"ขอบคุณนิลนะ ผมดีใจที่คุณจะมาทำสวนให้เราสัปดาห์หน้าครับ" โอมจับมือนิลแสดงความยินดี "ผมก็ดีใจครับ" นิลกล่าว

ชายสองคนเดินออกจากบ้าน และเดินไปทางประตูด้านหน้าซึ่ง ลูกๆ ของโอมกำลังวิ่งเล่นเกมส์และหัวเราะ อยู่ตรงสนามหน้าบ้าน และเฝ้า ลูกชายวัย 10 ขวบของโอมเดินผ่านมา

"ว่าไงครับเอม" โอมพูดกับลูกชาย "พ่ออยากให้ลูกรู้จักคนทำสวนคนใหม่ของเราชื่อลุงนิลครับ" เอมเงยหน้า ขึ้นมองลุงนิลและทันใดนั้นก็เริ่มกลัวมาก เอมเดินถอยหนีและรีบวิ่งเข้าไปในบ้านโดยไม่พูดอะไรอีก

พูดคุยเรื่องนี้ **คำถาม:** คิดว่าทำไมเอมถึงมีปฏิกิริยาเช่นนี้ต่อลุงนิล

อ่านต่อ:

วันรุ่งขึ้น หลังจากพูดคุยกับเอมและโทรหาคนอื่นๆ โอมไปหานิลที่บ้าน

"ผมขอโทษด้วยนะ แต่ว่าเราให้คุณทำงานกับเราไม่ได้แล้ว ผมโทรหาบางคนและพบข้อมูลเกี่ยวกับประวัติ ของคุณกับเด็กๆ ที่ทำให้หนักใจ" นิลกุมหัว เขาไม่ได้พูดอะไร

"ผมเสียใจที่ไม่ได้รู้ประวัติและภูมิหลังของคุณก่อน" โอมกล่าวว่า

"ขอบคุณอีกครั้งสำหรับเวลาของคุณนะนิล"

ผู้นำทเรียน: ในเรื่องคุณโอมยอมรับว่าไม่ได้ตรวจสอบประวัติของคุณนิลให้ดีเมื่อสัมภาษณ์งานอาสาสมัคร

สถานการณ์นี้ลำบากต่อคุณโอมเพราะเขาเกือบทำให้เด็กที่ศูนย์พัฒนาเด็กหรือโครงการ ตกอยู่ในอันตราย เราควรให้ เรื่องนี้เป็นบทเรียนเรื่องความสำคัญของการตรวจสอบเจ้าหน้าที่

ขั้นตอนที่ 3 ทำความเข้าใจแนวทางในการทำการตรวจสอบที่เหมาะสม

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: พูดคุยในกลุ่มใหญ่เรื่องในตอนต้น มีอะไรที่ท่านจะทำต่างไปจากคุณโอมหรือไม่

คำตอบของท่านจะทำให้เราเข้าใจว่าต้องทำอะไรในการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสม เช่น ท่านอาจจะบอกว่า จะตรวจสอบประวัติของคุณนิล **ก่อน** ตัดสินใจ **ว่าจ้าง** ซึ่งเป็นวิธีที่ดีอย่างหนึ่งในการตรวจสอบผู้มาสมัครงาน

อย่างไรก็ตาม การตรวจสอบคัดเลือกเจ้าหน้าที่เริ่มขึ้นก่อนการสัมภาษณ์อยู่แล้ว จากที่เราได้พูดคุยกันมา นโยบายการปกป้องเด็กต้องมีการดำเนินการอยู่แล้วในองค์กร เพราะนโยบายเปรียบได้กับกรอบ ที่ทำให้รูปภาพของการปกป้องเด็กออกมาเป็นรูปเป็นร่างได้

นโยบายการปกป้องเด็กของ Compassion ได้กล่าวไว้ว่า

ผู้นำบทเรียน: อ้างอิงถึงนโยบายที่คุยไว้ในบทเรียนที่ 1

Compassion มีนโยบายเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กในโครงการของเราอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเป็นบวก และเด็กๆ ได้รับการปกป้องจากการถูกกระทำ โดยได้กำหนดมาตรฐาน และข้อปฏิบัติไว้เพื่อเป็นแนวทางให้เจ้าหน้าที่คริสตจักรคู่สัญญา ในการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่ได้รับการลงทะเบียนแล้ว ทุกโครงการที่ *Compassion* มีส่วนช่วยเหลือจะต้องมีแผนปฏิบัติงานระดับท้องถิ่นเกี่ยวกับการปกป้องเด็ก

ดังนั้นมาตรฐานของ *Compassion* จึงสะท้อนอยู่ในเนื้อหาของหลักสูตรนี้ ความหวังของเราคือการที่คริสตจักรคู่สัญญาทุกแห่งจะเข้าร่วมการปกป้องเด็กนี้อย่างเต็มที่ และท่านจะสังเกตได้ว่าประโยคสุดท้ายของข้อความได้ระบุไว้ว่าโครงการของ *Compassion* ทุกแห่งจะต้องมีนโยบายการปกป้องเด็กของตัวเองด้วย

การพูดคุยกลุ่มย่อย: สำนักงานในพื้นที่ เรื่องนโยบายการปกป้องเด็กของศูนย์พัฒนาเด็กหรือโครงการ-พูดคุยกันในกลุ่มของท่านว่า มีนโยบายการปกป้องเด็กของสำนักงานในพื้นที่ของท่าน หรือ ของศูนย์พัฒนาเด็กหรือโครงการหรือไม่อย่างไร มีการบันทึกไว้ให้ทุกคนได้อ่านหรือไม่

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: หากถึงวิธีที่จะต่อ ยอดนโยบายการปกป้องเด็กของสำนักงานในพื้นที่ของท่าน หรือ ของ ศูนย์พัฒนาเด็กหรือโครงการ ท่านสามารถแก้ไขนโยบายการปกป้องเด็กได้ถ้าคิดว่าไม่สมบูรณ์เมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านได้เรียนมาในหลักสูตรนี้

ขั้นตอนที่ 4 การโฆษณาประกาศรับสมัครงานและการนำไปใช้

[หมายเหตุผู้นำบทเรียน: หากต้องการแสดงบทบาทสมมุติจากเหตุการณ์เหล่านี้ ให้ขออาสาสมัครมาแสดง]

มัทธิวและโทมัสเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนนี้ทั้งสองอายุ 30 กว่าปีแล้ว มัทธิวเป็นผู้จัดการโครงการ ส่วนโทมัสว่างงานมา 3 เดือนแล้ว และครอบครัวของโทมัสกำลังขาดทุน

“รู้แล้ว” มัทธิวคิดได้ “เดี๋ยวจะให้โทมัสมาทำงานที่โครงการสักพักดีกว่า”

มัทธิวโทรไปบอกโทมัสเรื่องที่เกิดขึ้น

“จริงหรือ” โทมัสถาม “นายจะช่วยฉันได้ขนาดนั้นเลยหรือ”

“ได้สิ นายเป็นเพื่อนรักของฉันนะ ไม่ต้องกรอกใบสมัครก็ได้”

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: พูดคุยเรื่องการตัดสินใจของมัทริว ถึงเขาจะรู้จักโทมัสดีแต่ควรเป็นเหตุให้โทมัสไม่ต้องเขียนใบสมัครรีเปล่า และเพราะอะไรจึงควรหรือไม่ควร

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย -เมื่อท่านทราบว่าต้องมีการจ้างเจ้าหน้าที่ใหม่ ควรเริ่มต้นอธิบาย ขอบพระเจ้าทรงประทานคนที่ดีที่สุดต่อหน้าท่านนั้น ทูลขอความอดทนและการแยกแยะที่ถูกต้องตลอดกระบวนการสรรหาเจ้าหน้าที่ใหม่

เมื่อท่านมีนโยบายการปกป้องเด็กแล้ว ท่านก็สามารถเริ่มพัฒนาแนวทางการตรวจสอบคัดสรรเจ้าหน้าที่ แต่ก่อนจะมีการสัมภาษณ์งาน จะต้องมีการโฆษณาประกาศรับสมัครและการสมัครงานเสียก่อน องค์กรปกป้องเด็กแห่งหนึ่ง หนุนใจให้องค์กรมีการพูดถึงนโยบายการปกป้องเด็กของตนในโฆษณาประกาศรับสมัครงาน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าองค์กรจริงจังกับเรื่องนี้ และยังเป็น การช่วยให้ผู้ที่มีความไว้วางใจจะทำร้ายเด็กไม่ยอมมาสมัครงาน¹⁴

ขั้นต่อไปคือท่านต้องแน่ใจว่าใบสมัครงานแสดงถึงความมุ่งมั่นในการปกป้องเด็กตามนโยบาย ระบุนโยบายการปกป้องเด็กที่เฉพาะเจาะจงลงในใบสมัคร และให้ผู้สมัครลงชื่อเพื่อแสดงว่าเห็นด้วยและตกลงกับนโยบายนี้

ข้อมูลเหล่านี้คือข้อมูลสำคัญที่ท่านควรขอจากผู้สมัครทุกคน¹⁵

- ข้อมูลแสดงตัวตน– หลักฐานแสดงตน
- ที่อยู่อาศัย – ที่อยู่ปัจจุบันและในอดีต
- ข้อมูลการทำงาน– งานที่ทำปัจจุบันและในอดีต รวมไปถึงที่อยู่สำนักงาน วันที่ หน้าที่ ตำแหน่ง และเหตุผลการลาออก
- ข้อมูลการศึกษา– ชื่อที่อยู่โรงเรียน วันที่เข้าศึกษาและจบการศึกษา ปริญญาที่ได้รับ
- ผู้รับรอง - ผู้รับรองทั้งส่วนตัวและทางการทำงานพร้อมทั้งข้อมูล
- ข้อมูลประวัติอาชญากรรม– รวมไปถึงคดีความต่างๆ การถูกจับ หรือข้อหาที่รอการตัดสิน

หลังจากนั้น ผู้สมัครจะต้องลงชื่อเพื่อตกลงยืนยันข้อมูลที่ให้ไว้ และเพื่อทำการพิมพ์ลายนิ้วมือ แจ้งให้ผู้สมัครทราบว่าหากให้ข้อมูลที่เป็นเท็จ จะถูกตัดสิทธิออกจากการสมัครงาน และให้ลงชื่อตกลงอนุญาตให้ท่านตรวจสอบข้อมูลประวัติและติดต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่ได้ให้ชื่อไว้ในใบสมัคร

ทั้งผู้สมัครในตำแหน่งเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครควรได้กรอกใบสมัครแบบเดียวกัน ดังเช่นที่เราได้เรียนรู้จากเรื่องของคุณโอมว่าเราต้องตรวจสอบอาสาสมัครเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่

[หมายเหตุผู้นำบทเรียน: หาข้อมูลและจัดเตรียมเอกสารแจกแก่ผู้เข้าร่วมอบรมเรื่องการตรวจสอบประวัติ]

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: พูดคุยว่ามีคำถามใดๆเกี่ยวกับขั้นตอนการตรวจสอบเท่าที่ผ่านมาหรือไม่ ให้ทุกคนเข้าใจว่าทุกขั้นตอนสำคัญ และเข้าใจว่าการกระทำตาม ทุกขั้นตอนสำคัญด้วย (แต่ละขั้นตอนให้ถามว่า ทำไมเราต้องมีขั้นตอนนี้)

พูดคุยเรื่องการตัดสินใจของมัทธีวอีกครั้ง หลังจากที่ได้เรียนรู้เรื่องขั้นตอนการสมัครงานที่ถูกต้อง เรายังสามารถอนุญาตให้มัทธีวว่าจ้างโทมัสได้ทันทีหรือไม่ และเพราะอะไร

เรื่องนี้เป็นตัวอย่างที่ว่าถึงแม้มัทธีวจะรู้จักโทมัสดี แต่โทมัสไม่ได้เห็นด้วยต่อนโยบายการปกป้องเด็กของโครงการโดยตรง ถ้าเกิดปัญหาอะไรขึ้นกับโทมัสที่โครงการ มัทธีวย่อมต้องรับผิดชอบด้วยเพราะไม่ได้ตรวจสอบเพื่อนของเขาให้ถูกต้องก่อน

ขั้นตอนที่ 5 หาข้อมูลของผู้สมัคร

ผู้นำทเรียน: อ่านเหตุการณ์ต่อไปนี้ให้กลุ่มใหญ่ฟัง

ทามา เป็นผู้จัดการโครงการที่ประเทศอินโดนีเซีย ได้รับข้อมูลที่ขัดแย้งของผู้สมัคร เมื่อผู้สมัครมาพบตัวต่อตัว เขามีทำที่ดีและดูจริงใจ เธอพอจะมองออกว่าเขามีหัวใจเพื่อเด็กและคิดว่าเขาจะเป็นผู้ร่วมงานที่ดี

หลังจากที่ได้โทรไปหาผู้รับรองผู้สมัครคนนี้ ทามาได้รับข้อมูลว่าเขาเชื่อใจไม่ได้ เจ้านายเก่าคนหนึ่งบอกว่าเขาข่มขู่เพื่อนร่วมงาน อีกคนบอกว่าเขาขโมยเงินไป

“ฉันไม่เข้าใจ” ทามาคิด “ปกติฉันมองคนออก เขาดูเป็นคนดีเมื่อเขามาพบฉันที่นี่”

ทามา เลยตัดสินใจโทรหาผู้สมัคร เพื่อพยายามเข้าใจสถานการณ์

“ແ່ລ້ວ” ชายคนนั้นพูดขึ้น “ผมกลัวว่าจะเป็นอย่างนี้อยู่ คืออย่างนี้ครับ พี่ชายของผมกับผมทำงานด้วยกันมาหลายที่ และนายของเรามากเข้าใจคิดว่าใครเป็นใคร เพื่อนสนิทของผมจะยืนยันได้ครับว่าผมไม่ใช่คนแบบนั้น”

ทามา โลงใจ เธอขอบคุณเขาสำหรับความสัตย์ซื่อ และขอให้เขาเข้ามาสัมภาษณ์

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: พูดคุยถึงการตัดสินใจของทามา สัญชาตญาณของเธอไม่ค่อยผิดและผู้สมัครก็เหมือนจะสามารถยืนยันเรื่องนี้ได้ทางโทรศัพท์ แต่ทามาประมาทไปหรือไม่ เพราะอะไร

ผู้นำทเรียน: คำอธิบายหลังจากที่ท่านได้รับใบสมัคร ให้อธิบายขั้นตอนการทรงนำและสติปัญญาต่อไป ท่านต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้สมัครแต่ละคนอย่างถูกต้อง ไม่ต้องถึงขั้นตรวจสอบทุกคนแต่เลือกเฉพาะผู้สมัครที่ท่านสนใจ

ทบทวนกับผู้สมัครเพื่อความชัดเจนและต่อเนื่อง บริษัทประกันชื่อ Church Mutual หนุนใจให้องค์กรหา “การเว้นช่วงของเวลา หรือการว่าจ้างทำงานที่ผิดไปจากรูปแบบหรือหายไปอย่างอธิบายไม่ได้” หากพบเหตุการณ์เหล่านี้ให้ติดต่อผู้ว่าจ้างที่ระบุไว้ในใบสมัคร และโทรถามผู้สมัครทางโทรศัพท์หรือการพบครั้งต่อไป จดข้อมูลที่ดูผิดปกติ หรือคำถามที่ท่านต้องถามผู้สมัครเพิ่มเติม

ท่านต้องติดต่อผู้รับรองที่ผู้สมัครให้รายชื่อมา ถามตรงๆว่าทำไมผู้สมัครถึงออกจากงาน นอกจากนี้ควรทำความเข้าใจลักษณะนิสัยของผู้สมัคร ว่าเขาเหมาะสมกับการทำงานกับเด็กที่ Compassion หรือไม่ ถามถึงการผิดวินัยหรือพฤติกรรมที่แสดงการละเลย ในการทำงานที่ผ่านมา

จดข้อมูลเมื่อคุยกับผู้รับรอง เป้าหมายการติดต่อผู้รับรองคือเพื่อเข้าใจภาพรวมของผู้สมัครให้ดีขึ้น หากภาพที่ได้ไม่ตรงกับข้อมูลในใบสมัครท่านอาจไม่ต้องการว่าจ้างเขาอีกต่อไป

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: มีคำถามอะไรหรือไม่ ท่านเข้าใจขั้นตอนการสมัครที่ผ่านมาหรือไม่

พูดคุยเรื่องการตัดสินใจของทามาอีกครั้ง หลังจากที่ได้เรียนรู้วิธีการหาข้อมูลผู้สมัครที่ถูกต้องแล้ว ท่านคิดว่ายังคงเชื่อสัญชาตญาณของทามาได้หรือไม่ เธอยังควรจะสัมภาษณ์ชายผู้นี้อยู่หรือไม่ เพราะอะไร

สัญชาตญาณของทามาอาจเชื่อถือได้ แต่ในกรณีนี้เธอกำลังเอาเด็กๆของโครงการไปเสี่ยงกับอันตราย เธอยอมให้ผู้สมัครคนนี้แก้ต่างตัวเอง เพราะเธอเชื่อสัญชาตญาณของเธอมากกว่าผู้รับรอง ผู้สมัครอาจพูดความจริงเกี่ยวกับพี่ชายของเขา แต่ถ้าทามาไม่ได้สอบถามผู้รับรองอีกครั้ง เธอก็ไม่ได้ทำตามการตรวจสอบที่ถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 6 การสัมภาษณ์ผู้สมัครงาน

ผู้นำทเรียน: อ่านสถานการณ์ต่อไปนี้ให้กลุ่มฟัง

ผู้สมัครมาสัมภาษณ์วันต่อมา ทามาต้อนรับเขาและให้นั่งลงที่ออฟฟิศ ทามาเริ่มด้วยการอธิบายและเริ่มอธิบายนโยบายปกป้องเด็กแก่ผู้สมัคร ผู้สมัครดูไม่ค่อยสบายใจและนั่งกระสับกระส่ายบนเก้าอี้

“คุณเคยทำงานกับเด็กมาก่อนไหม” ทามาถาม

ชายผู้นั้นมองพื้นแล้วตอบว่า “เคย”

“ดีค่ะ” ทามาพูดพลางจกลงบนกระดาษ “ช่วยอธิบายได้ไหมว่าคุณมีหน้าที่ทำอะไรกับเด็ก อะไรที่คุณคิดว่าเป็นสิ่งที่คุณชอบและทำหายในงานนั้น”

เขาตอบสั้นๆอีก ทามาถามต่อว่าเขาเคยลงวินัยเด็กหรือไม่ ไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม

“นานๆครั้ง” เขาตอบ

“ช่วยอธิบายได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นตอนนั้น” ทามาถาม “คุณลงวินัยเด็กยังไง”

ทามาสังเกตว่าผู้สมัครกำลังเครียด เขากระแอมอย่างประหม่า แล้วตอบว่าวิธีที่ใช้ต่างกันไป ทามาขอให้ยกตัวอย่างแต่เขาไม่ยอมตอบคำถามต่อ

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: คุยกับกลุ่มว่าสังเกตเห็นอะไรจากสถานการณ์นี้ ท่านคิดว่าทามาควรทำอย่างไร

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย –ขณะที่ตรวจสอบตามขั้นตอนให้อธิษฐานว่าจะเลือกรับคนไหน ขอให้พระเจ้าประทานสติปัญญาและการทรงนำเมื่อเริ่มขั้นตอนการสัมภาษณ์

หลังจากที่ตัดสินใจแล้วว่าเลือกผู้สมัครคนไหนมาสัมภาษณ์ ให้หาคนร่วมทีมเล็กๆเพื่อช่วยกันสัมภาษณ์งาน การมีลูกทีมที่ไวใจได้สักคนสองคนจะช่วยทำให้มีมุมมองใหม่ๆเกี่ยวกับผู้สมัครได้ อธิษฐานกับทีมก่อนการสัมภาษณ์ทุกครั้ง อาจจะเริ่มการสัมภาษณ์กับผู้สมัครด้วยการอธิษฐานก็ได้

การสัมภาษณ์งานเป็นโอกาสดีที่จะทำให้เห็นภาพของผู้สมัครชัดเจนขึ้น จดคำตอบของผู้สมัครเมื่อสัมภาษณ์เพื่อนำมาเอาทบทวนหลังการสัมภาษณ์อีกครั้ง

ขั้นแรกใช้การสัมภาษณ์นี้เพื่อสอบถามสิ่งที่ท่านสงสัยหลังจากได้พูดคุยกับผู้รับรองหรือหลังจากอ่านใบสมัครแล้ว พยายามหาคำตอบให้ได้ ถ้าผู้สมัครไม่สามารถตอบได้ควรจะตัดผู้สมัครคนนี้ออก

ขณะที่สัมภาษณ์ ถึงแม้จะทราบแล้วว่าจะไม่จ้างผู้สมัคร ควรทำการสัมภาษณ์ให้จบตามปกติ อย่าจบการสัมภาษณ์กลางคันหรือบอกผู้สมัครว่าจะไม่จ้าง ยกเว้นว่าผู้สมัครมีท่าทีก้าวร้าว ในกรณีนั้นสามารถยกเลิกการสัมภาษณ์ได้ตามความเหมาะสม

เพราะว่า Compassion มีขึ้นเพื่อทำประโยชน์ให้แก่เด็ก ดังนั้นการสัมภาษณ์งานผู้ที่จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กที่โครงการจึงต้องทำด้วยความตั้งใจ ถึงแม้ว่าขณะที่ท่านทำการสัมภาษณ์จะถามผู้สมัครเกี่ยวกับข้อดี งานอดิเรก หรืออะไรก็ตามที่ท่านอยากทราบ แต่สิ่งที่ควรจะใช้เวลาสอบถามมากที่สุดคือ คำถามที่เกี่ยวกับเด็ก ยกตัวอย่างเช่น

- ท่านคิดว่าท่านหวังจะได้รับอะไรจากการทำงานกับเด็ก
- อธิบายงานที่ท่านเคยทำเกี่ยวกับเด็ก (งานประจำ งานอาสาสมัคร ชีวิตครอบครัว)
- ท่านทราบอะไรบ้างเกี่ยวกับการปกป้องเด็ก (อ่านนโยบายการปกป้องเด็กของโครงการให้ผู้สมัครฟังระหว่างการสัมภาษณ์)
- ท่านเห็นด้วยหรือไม่กับนโยบายการปกป้องเด็กของเรา เพราะอะไร
- ท่านจะจัดการกับเด็กคือโดยวิธีที่ถูกต้องอย่างไร
- หากเด็กได้รับความเจ็บปวด ท่านจะปลอบโยนอย่างไร
- ท่านเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเด็กที่ถูกทำร้ายหรือไม่ (ถูกกระทำเมื่อเป็นเด็ก ในที่ทำงาน ที่บ้าน)
- มีอะไรที่ท่านอยากจะพูดคุยในเรื่องที่ไม่ได้ถามไปหรือไม่

คำถามเหล่านี้ตรงไปตรงมาและอาจยากที่จะพูดคุย แต่เราจำเป็นต้องถามเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยให้กับเด็กอย่าลืมว่าเราต้องทำทุกอย่างเพื่อปกป้องเด็กถ้าเราไม่ทำการสัมภาษณ์อย่างละเอียดเราอาจจะทำให้เด็กตกอยู่ในอันตรายได้ อย่างเช่นที่คุณโอมทำในตอนต้น

ขั้นตอนที่ 7 สิ่งที่ต้องสังเกต

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย-ขณะที่ผู้คุยกับผู้สมัคร ให้คอยสังเกตมารยาท ท่าทางและตั้งใจฟังว่ามีความคิดเห็นที่ไม่ปกติหรือไม่ สิ่งเหล่านี้อาจแฝงไปด้วยแรงจูงใจอื่นที่ถูกซ่อนไว้ ถึงแม้ว่าท่านจะพยายามอย่างมากในการตรวจสอบผู้สมัครก่อนการสัมภาษณ์ ผู้ทำร้ายเด็กหลายคนมีประสบการณ์มากพอที่จะผ่านการตรวจสอบได้ด้วยวิธีบางอย่าง ตัวอย่างของสิ่งที่ควรสังเกต¹⁶

- มีความพยายามทำให้ตัวเองเป็นที่น่าพอใจหรือพยายามนำเสนอตัวเองว่าดีมากเกินควร
- วอกแวกไม่มีสมาธิ
- ทักษะการฟังไม่ดี ทักษะการสื่อสารไม่ดี
- มีคำถามหรือความคิดเห็นที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเด็ก
- พุดถึงความต้องการที่จะใช้เวลาส่วนตัวกับเด็ก
- ขอร้องทำงานกับเด็กบางอายุหรือเพศ
- มีความสนใจเกินเหตุด้านการถ่ายรูปเด็ก
- เคยไปเที่ยวประเทศที่ขึ้นชื่อว่ามีบริการทางเพศกับเด็ก
- ไม่สบตาเวลาตอบคำถาม
- มีความวิตกกังวลเกินเหตุหรือพยายามขอโทษตลอดเวลา
- คำตอบที่ให้ส่วนใหญ่ฟังดูเหมือนเตรียมหรือท่องมาไว้แล้วแทนที่จะตอบมาจากใจ
- พฤติกรรมหรือคำพูดอื่นๆที่น่าสงสัยหรือฟังแล้วไม่เข้าที่
- ไม่สามารถให้ข้อมูลที่สำคัญได้
- มีความวิตกหรือไม่สบายใจ เมื่อถามคำถามที่เฉพาะเจาะจง
- ลังเลที่จะให้ชื่อผู้รับรองหรือไม่อยากให้ผู้สัมภาษณ์ตรวจสอบผู้รับรองที่ให้ชื่อมา
- ไม่ยินยอมที่จะให้ทำการตรวจสอบประวัติ
- ไม่ยินยอมให้พิมพ์ลายนิ้วมือ

อาจมีพฤติกรรมท่าทางที่ควรสังเกตอื่นๆอีก ซึ่งไม่ได้อยู่ในตัวอย่างเหล่านี้ ดังนั้นผู้สัมภาษณ์จึงควรตั้งใจฟังและสังเกตผู้สมัครตลอดการสัมภาษณ์

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: พูดคุยถึงคำถามที่มีเกี่ยวกับขั้นตอนการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญมากในการตรวจสอบ ดังนั้นต้องให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมอบรมเข้าใจจริงๆ

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: พูดคุยถึงการสัมภาษณ์ของทามาอีกครั้ง หลังจากที่ได้เรียนรู้ไปแล้วว่ามีอะไรจะต้องสังเกตและเทคนิคการสัมภาษณ์เป็นอย่างไร เราจะวิจารณ์ชายที่ทามาสัมภาษณ์ได้ว่าอย่างไรบ้าง ทามาควรจ้างชายคนนี้หรือไม่ และเพราะอะไร

ถึงแม้ทามาคิดว่าจะสามารถเชื่อใจชายคนนี้ได้ การสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าเขาไม่เหมาะสมกับงาน ทำที่ที่มีความวิตกกังวลอยู่เรื่อยๆ การหลบตาและลังเลที่จะให้ข้อมูลบางอย่าง เป็นสัญญาณว่าผู้สมัครไม่เหมาะสมที่จะได้รับการว่าจ้าง ทามาควรสัมภาษณ์ให้จบตามปกติและขอบคุณชายคนหนึ่งที่สละเวลาและบอกอย่างสุภาพว่าจะแจ้งผลให้ทราบต่อไป

ขั้นตอนที่ 8 การว่าจ้างผู้สมัคร

ผู้นำบทเรียน: อ่านสถานการณ์ต่อไปนี้ให้กลุ่มฟัง

หลังจากที่ได้รับใบสมัคร ได้โทรศัพท์สอบถามและทำการสัมภาษณ์อยู่หลายอาทิตย์ รอนได้คัดเลือกผู้สมัครรอบสุดท้ายไว้ แต่อย่างไรก็ตามดูเหมือนไม่มีใครเหมาะสมกับงานร้อยเปอร์เซ็นต์

รอนคุยกับทีมและขอให้ทีมช่วยตัดสินใจ แต่พวกเขารู้สึกเหมือนกันคือ ทุกคนดูเหมือนเป็นผู้สมัครที่ดีแต่ไม่มีใครที่เหมาะสมกับงานอย่างสมบูรณ์

รอนรู้สึกหงุดหงิดและเริ่มกังวลว่าทีมงานจะต้องทำงานหนักขึ้นเพราะมีคนทำงานไม่พอ เขารู้ว่าต้องมีคนมาทำในตำแหน่งนี้

“ไม่มีใครสมบูรณ์แต่อย่างน้อยผู้สมัครเหล่านี้ก็ดูดีทั้งหมด” เขาคิด “ดังนั้นฉันจะโทรหาทุกคนแล้วคนที่รับโทรศัพท์คนแรกจะได้งานไป เพราะว่ายังงั้นแล้วมีเจ้าหน้าที่ที่ดูสักคนก็ดีกว่าไม่มีเจ้าหน้าที่ทำงานเลย”

เขายกหูโทรศัพท์ขึ้นแล้วเริ่มโทรหาเบอร์แรก

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: คุยถึงการตัดสินใจของรอนกับทีมของเขา ซึ่งใช้เวลานานเพื่อหาคนที่เหมาะสม แต่เขาไม่สามารถรอได้อีกต่อไปแล้ว ท่านเห็นด้วยกับวิธีของเขาหรือไม่ ท่านจะอย่างไรถ้าเป็นรอน

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—หลังจากที่สัมภาษณ์ผู้สมัครท่านต้องตัดสินใจว่าจะว่าจ้างคนไหน ให้ทบทวนสิ่งที่ท่านจดไว้ ทั้งการตรวจสอบทั้งหมดรวมไปถึงใบสมัครงานหรือสิ่งที่ท่านจดไว้หลังจากที่ได้คุยกับผู้รับรองแล้ว คุยกับทีมเรื่องการสัมภาษณ์ หรือถึงข้อดีข้อเสียของผู้สมัครแต่ละคน

ตัดสินใจเป็นทีมว่าผู้สมัครคนไหนไม่เหมาะสมกับงาน แจ้งให้เขาเหล่านั้นทราบว่า ไม่ได้รับการว่าจ้างและขอบคุณที่สละเวลาและอวยพรพวกเขา

เมื่อท่านได้เลือกผู้สมัครไว้จำนวนหนึ่งแล้ว ให้อธิบายอย่างเฉพาะเจาะจงกับผู้สมัครแต่ละคน ขอพระเจ้าสำแดงความคิดหรือสิ่งที่ควรหาข้อมูลเพิ่มเติมที่ท่านอาจมองข้ามไปขอพระเจ้าสำแดงว่าผู้สมัครคนใดเหมาะสมที่สุดกับการทำงานกับเด็กในโครงการของท่าน

อย่าทำการว่าจ้างจนกว่าท่านจะมีสันติสุขในใจต่อผู้ที่ท่านจะจ้าง หากไม่มีท่านควรตระหนักว่าการหาผู้สมัครควรดำเนินการต่อไป ไม่ต้องห่วงหากท่านต้องประกาศรับสมัครใหม่และขยายเวลาขั้นตอนการรับสมัคร เราควรจะรอผู้สมัครที่เหมาะสมดีกว่าที่จะว่าจ้างใครก็ได้ที่ไม่เหมาะสมกับงานอย่างที่เรา

สุดท้ายนี้เมื่อท่านรู้สึกว่าได้รับสันติสุขจากการเจอผู้สมัครที่เหมาะสมก็ให้แจ้งผู้สมัครให้ทราบ บอกเขาว่าเขาได้รับว่าจ้างในตำแหน่งนี้และให้ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับการเริ่มงานขอบคุณที่เขาสละเวลามาโดยตลอดกระบวนการและความพยายามของเขา อวยพรเขาและบอกให้ทราบที่ท่านยินดีที่จะได้เขามาเป็นร่วมทีม

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: ให้พูดคุยในกลุ่มว่ามีคำถามอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการว่าจ้างหรือไม่

พูดคุยถึงการตัดสินใจของรอนอีกครั้งถึงแม้เขาจะจ้าง “เจ้าหน้าที่ที่ดี” การตัดสินใจของเขาเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในหรือไม่พูดคุยในกลุ่มว่า รอนควรจัดการกับสถานการณ์นี้แตกต่างไปหรือไม่ อย่างไร

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย-รอนอาจรู้สึกว่าคุณกดดันให้หาคคนมาทำงานในตำแหน่งนี้ แต่เขาอาจทำให้เกิดความเสี่ยงในระยะยาวถึงแม้ว่าเจ้าหน้าที่คนใหม่อาจจะทำงานได้ดี อาจจะผู้สมัครคนอื่นที่ดีกว่า ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกไว้แล้ว เราควรจะตระหนักถึงแผนการของพระเจ้า ต่อทุกรายละเอียดในชีวิตของเรา รวมไปถึงว่าใครควรจะมาทำงานที่โครงการรอนควรรอและให้พระเจ้าทรงนำและวางใจในจัดเตรียมตามเวลาของพระองค์

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย-ขั้นตอนโดยสรุปในการตรวจสอบเจ้าหน้าที่มีดังนี้

- กรอกใบสมัครอย่างครบถ้วน
- ผู้ว่าจ้างต้องอ่านใบสมัครอย่างละเอียดและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเมื่อจำเป็น
- ติดต่อผู้รับรองซึ่งผู้สมัครได้ให้ชื่อไว้
- สัมภาษณ์ผู้สมัคร
- ตรวจสอบประวัติ / ประวัติอาชญากรรมของผู้สมัคร
- พิมพ์ลายนิ้วมือของผู้สมัคร
- ทำสำเนาข้อมูลที่ยืนยันข้อมูลของผู้สมัคร และเอกสารอื่นๆที่เกี่ยวข้อง
- ให้เซ็นชื่อรับทราบเอกสารสำคัญเช่นประกาศความมุ่งมั่นเกี่ยวกับการปกป้องเด็ก
- ทำการว่าจ้างผู้สมัครที่เหมาะสมหลังจากการทูลขอน้ำพระทัยของพระเจ้าและมีสันติสุขจากการว่าจ้างนี้

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—จากที่เราได้เรียนรู้จากคุณโอม มัทธวิ ทามา และรอน ขั้นตอนการตรวจสอบเจ้าหน้าที่อาจไม่ง่ายในการจัดการมากนักแต่เราต้องรักษามาตรฐานเหล่านี้ไว้อย่างสม่ำเสมอเพราะมันเป็นเครื่องมือที่จะช่วยป้องกันการทารุณกรรมเด็กในโครงการของ Compassion

ผู้นำบทเรียน: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมอ่าน 1 โครินธ์ 15:58

ฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้าจงมั่นคงอยู่อย่าหวั่นไหวจงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่าในองค์พระผู้เป็นเจ้าการตรากตรำของท่านจะไม่ไร้ประโยชน์

อ่าน 2 เธสะโลนิกา 3:13

พี่น้องทั้งหลายท่านอย่าอ่อนใจที่จะทำความดีเลย

การพูดคุยกลุ่มใหญ่: ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยในขั้นตอนการตรวจสอบเจ้าหน้าที่อย่างไร

ให้โอกาสถามคำถามและชี้แจงสิ่งที่เรียนไปว่าสมเหตุสมผลหรือไม่ มีเรื่องใดที่ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม หรือมีใครอยากจะเพิ่มเติมอะไรหรือไม่

การพูดคุยกลุ่มย่อย: การนำขั้นตอนการตรวจสอบไปใช้- ให้พูดคุยในกลุ่มเกี่ยวกับสิ่งที่กังวลหรือกลัวเกี่ยวกับการนำขั้นตอนเหล่านี้ไปใช้ อธิษฐานเพื่อทุกคนและหนุนใจให้ต่อสู้เพื่อเด็กๆ ต่อไป

ผู้นำบทเรียน: อธิษฐานปิด ขอพระเจ้าทรงให้ผู้ที่ยื่นคำทักเรียนจำบทเรียนได้และสามารถนำไปใช้ ขอให้เจ้าหน้าที่และตัวท่านมีความมั่นคงในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้แผนการปกป้องเด็กเกิดขึ้นได้อย่างมั่นคง อธิษฐานเพื่อเด็กๆ รอบตัวท่านที่พระเจ้าจะทรงใช้ท่านเพื่อปกป้องพวกเขาจากการถูกทำร้ายหรือทารุณกรรม

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 5 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
อะไรคือการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ ทำไมถึงเป็นสิ่งสำคัญ	
ขั้นตอนหลัก 4 ขั้นตอน ซึ่งนำไปสู่การตรวจสอบเจ้าหน้าที่ที่ประสบความสำเร็จคืออะไร	
อธิบายถึงหลักการ 3 อย่าง จากการตรวจสอบแต่ละขั้นตอน	
อะไรที่แสดงให้เห็นว่าผู้สมัครไม่เหมาะสมกับตำแหน่งบ้าง	
การขยายเวลาขั้นตอนการว่าจ้างสามารถทำได้หรือไม่ หากท่านยังไม่พบผู้สมัครที่มีความเหมาะสมและเพราะอะไร	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผนโดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 6 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
หัวข้อในบทนี้เป็นประโยชน์หรือไม่ อย่างไร	
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ผู้นำบทเรียนนำเสนอเนื้อหาได้ชัดเจนหรือไม่	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 4 การป้องกันการทารุณกรรม: แนวทางการป้องกันการทารุณกรรมที่มีพื้นฐานมาจากสิทธิของเด็ก

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้แล้วผู้เข้าร่วมอบรมสามารถอธิบายแนวทางป้องกันการทารุณกรรมที่มีพื้นฐานมาจากสิทธิของเด็ก สามารถเข้าใจสิทธิของเด็กในนิยามที่ให้ไว้ในการประชุมขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยเรื่องสิทธิของเด็ก และให้ความรู้แก่เด็กผ่านการมีส่วนร่วมได้

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้สำหรับบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: กลุ่มเล็กๆ 3-5 คน

เวลา: 60 นาที

วัสดุอุปกรณ์: อุปกรณ์การเขียน (ปากกา กระดาษ) กระดาษแผ่นใหญ่ ปากกาไวท์บอร์ด

การจัดห้องเรียน: ห้องเรียนที่มีโต๊ะและเก้าอี้

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: ต้อนรับผู้ร่วมอบรมเข้าสู่บทเรียน แจ้งให้ทราบว่า จะเรียนอะไร โดยคร่าวๆ คือ จะเรียนเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการทารุณกรรมที่มีพื้นฐานมาจากสิทธิของเด็ก เราจะเรียนรู้เกี่ยวกับสิทธิหลัก 5 ประการของเด็กและจะให้ความรู้กับเด็กผ่านการมีส่วนร่วมได้อย่างไร

อธิษฐานเปิดขอพระเจ้าทรงให้ความเข้าใจที่ชัดเจนต่อผู้เข้าร่วมอบรมและที่เนื้อหาจะสัมผัสใจของพวกเขา

กิจกรรมเพื่อการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 ความหมายของแนวทางการป้องกันการทารุณกรรมที่มีพื้นฐานมาจากสิทธิของเด็ก

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย–แนวทางซึ่งมีพื้นฐานมาจากสิทธิของเด็ก คือ มาตรฐานที่ทั่วโลกยอมรับว่า การปกป้องเด็กเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กแต่ละคน และนี่ถึงเด็กเป็นหลัก เมื่อเราเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีปกป้องและช่วยพวกเขาให้ดีที่สุด วัตถุประสงค์คือเพื่อช่วยสนับสนุนเด็กแต่ละคนให้พัฒนาความสามารถได้อย่างเต็มที่อย่างเหมาะสม¹⁷

เรากำลังทำงานเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายคือ การปลดปล่อยเด็กจากความยากจนในพระนามของพระเยซูคริสต์ แต่เมื่อการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นพร้อมกับความยากจน หน้าที่ของเราในการค้นศักดิ์ศรีและความสามารถในการพัฒนาให้แก่เด็ก จึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า

ผู้นำบทเรียน: อ่านเหตุการณ์ต่อไปนี้:

รุช อายุ 19 ปี เป็นเพื่อนบ้านของ สตีเฟน อายุ 8 ขวบ ได้ยินเสียงโวยวายมาจากบ้านของสตีเฟน เมื่อเดินผ่าน

“เด็กโง่” ชายผู้หนึ่งตะโกนขึ้น “ทำไมไม่ทำงานของเธอ”

จากนั้นก็ได้ยินเสียงเด็กร้องดังขึ้นมา และสตีเฟนก็วิ่งออกมาจากบ้าน ร้องไห้ และจับที่หัวของตน เขาเดินไปอย่างไร้ทิศทางบนถนนดิน

รุชวิ่งไปหาสตีเฟนและเห็นว่าเขากำลังเจ็บปวดอย่างมาก “สตีเฟนเกิดอะไรขึ้น” รุชถาม

สตีเฟนไม่ตอบอะไรและยังคงจับหัวตัวเอง และเดินต่อไป

“มากับฉันนะสตีเฟนเดี๋ยวเราจะหาทางช่วยเธอ”

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย–หากนโยบายการปกป้องเด็กของ Compassion เป็นกรอบรูปที่แสดงถึงรูปภาพของการปกป้องเด็กไว้ แนวทางที่มีพื้นฐานมาจากสิทธิของเด็กก็เปรียบเสมือนตะขอที่ใช้แขวนกรอบรูป ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ความคิดแบบคริสเตียนโดยตรง แนวทางนี้ก็ตรงกับหลักการตามพระคัมภีร์ที่เราได้พูดถึงและเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ต่อการช่วยให้เราสามารถดำเนินนโยบายการปกป้องเด็กได้

แนวทางที่มีพื้นฐานมาจากสิทธิของเด็กนี้ปรับมาจากการประชุมขององค์การสหประชาชาติ ในเรื่องสิทธิของเด็กซึ่งองค์การสหประชาชาติได้นำมาใช้เมื่อปี 1989 เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดสิทธิของเด็กด้านสังคม ด้านพลเมือง การเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม และได้กำหนดความคิด 54 ประการ เกี่ยวกับเด็กว่าควรได้กับการปฏิบัติด้วยศักดิ์ศรี ความเห็นอกเห็นใจและเกียรติอย่างไรบ้าง¹⁸

ขั้นตอนที่ 2 สิทธิหลัก 5 ประการของเด็ก

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย–จากความคิด 54 ประการนี้ มีอยู่ 5 ประการที่ถือว่าเป็นสิ่งพื้นฐานและสำคัญที่สุดซึ่งเรียกว่าสิทธิหลักของเด็ก 5 ประการ ซึ่งมีดังนี้:

- องค์กรซึ่งทำงานกับเด็กควรจะทำงานเพื่อให้สิ่งที่ดีที่สุดกับเด็ก
- เด็กทุกคนควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันไม่ว่าจะมีสัญชาติ ศาสนา ความสามารถ ความคิด หรือภูมิหลังทางครอบครัวอย่างไร
- เด็กทุกคนควรมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นของตน และผู้ใหญ่ต้องพิจารณาความคิดเห็นของเด็กอย่างแท้จริง เมื่อมีการตัดสินใจที่มีผลต่อเด็ก
- รัฐบาลควรทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาสិทธิของเด็ก รวมไปถึงสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม
- เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ อยู่รอดได้ และมีพัฒนาการที่เหมาะสม

กิจกรรมกลุ่มเล็ก: พูดคุยเกี่ยวกับสิทธิเด็ก โดยให้แต่ละกลุ่มพูดถึงสิทธิหลัก 5 ประการ แต่ละสิทธิมีความสำคัญเท่ากันหรือไม่ มีสิ่งไหนที่สำคัญกว่าอีกสิ่งหรือไม่

พูดคุยในกลุ่มใหญ่: ให้พูดคุยเรื่องต่อไปนี สิทธิเหล่านี้มีในที่ที่ท่านอยู่หรือไม่ สิทธิเหล่านี้หมายถึงอะไร ถ้าหากเด็กทุกคนได้รับสิทธิเหล่านี้ โดยไม่มีใครพลาดสิทธิเหล่านี้ไป อะไรจะเกิดขึ้น

ผู้นำทเรียน: คำอธิบาย—ถึงแม้ว่าเราจะจินตนาการได้ว่า โลกนี้จะเป็นอย่างไ ถ้าหากสิทธิหลักประการของเด็กได้รับการปฏิบัติ แต่ในความเป็นจริงมีเด็กอีกหลายคนในโลกนี้ที่ไม่ได้รับสิทธิเหล่านี้ และสิทธิอื่นๆอีกด้วย

ผู้นำทเรียน: อ่านเรื่องของสติเฟ่นต่อ

สติเฟ่นนอนอยู่บนเตียงในคลินิกในเมือง รุชียืนอยู่ข้างๆกำลังลูบมือของเขา สติเฟ่นมีรอยขำ รอยบวมและรอยขีดข่วนมากมายบนใบหน้า และศีรษะซึ่งถูกพันไว้ด้วยผ้าพันแผล

เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์และหมอ ยืนอยู่ข้างๆ เตียงของสติเฟ่น

“สติเฟ่น เรากำลังหาที่อยู่ให้เธอ หลังจากที่เสร็จจากคลินิกแล้ว” เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์พูดขึ้น “เราให้เธอกลับบ้านไม่ได้แล้ว”

สติเฟ่นมองหน้าเจ้าหน้าที่ แต่เขากำลังรู้สึกมีนงง

“เธอมีป้าหรือน้าที่จะไปอยู่ด้วยได้ไหม หรือลุงหรือป้าตายายก็ได้” เจ้าหน้าที่ถาม “พ่อของเธอถูกนำไปส่งตำรวจแล้ว และแม่ของเธอก็หนีไป”

ทุกคนรอฟังคำตอบ แต่สติเฟ่นกำลังหลับตา

“สติเฟ่นเราต้องตัดสินใจเร็วๆนี้แล้ว” เจ้าหน้าที่พูดแต่สติเฟ่นหลับไปแล้ว “สติเฟ่นได้ยินไหม”

พูดคุยเป็นกลุ่มใหญ่: พูดคุยถึงสถานการณ์ของสติเฟ่นเท่าที่ผ่านมา ผู้ใหญ่ในชีวิตของสติเฟ่น แต่ละคนทำตามสิทธิเด็ก 5 ประการอย่างไรบ้าง กลับไปดูสิทธิเด็กทั้ง 5 ประการและยกตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจงว่ามีอะไรที่ได้ทำไปแล้วบ้าง พูดคุยกันว่าการดำเนินการป้องกันการทารุณกรรมตามแนวทางที่มาจากสิทธิของเด็กในกรณีของสติเฟ่นหรือไม่ อย่างไร

ขั้นตอนที่ 3 ความหมายของการให้เด็กมีส่วนร่วม

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย - ส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของแนวทางพื้นฐานสิทธิของเด็กคือการให้เด็กมีส่วนร่วม ซึ่งอยู่ในสิทธิหลัก 5 ประการคือ “สิทธิที่เด็กสามารถแสดงความคิดเห็น” **การให้เด็กมีส่วนร่วม** คือ เมื่อเด็กสามารถมีส่วนร่วมในการปกป้องตัวเองตามความเหมาะสมกับอายุหรือความสามารถได้

เท่าที่ผ่านมา ฐธ เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์และหมอ ต่างพยายามทำหน้าที่ของตน เพื่อรักษาสิทธิของสติเฟ่น พวกเขาถามถึงความคิดเห็นของสติเฟ่น ปฏิบัติดีต่อเขา ทำทุกทางเพื่อช่วยเหลือเขา

พูดคุยในกลุ่มย่อย พูดคุยถึงคำถามต่อไปนี้ในกลุ่ม และหาวิธีต่างๆในการแก้ไขสถานการณ์นี้ ถ้าสติเฟ่นหมดสติไป 2-3 วันจะทำอย่างไร หรือถ้าสติเฟ่นตื่นขึ้นมา แต่ว่าอ่อนแอเกินไป หรือ สับสนทำให้ไม่สามารถเข้าใจสถานการณ์ หรือให้ความคิดเห็นได้จะทำอย่างไร แล้วถ้าหากเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ต้องตัดสินใจภายในวันนั้นจะทำอย่างไร

ให้กลุ่มเขียนบทสรุปเรื่องของสติเฟ่น 2 อย่างอย่างแรกคือเมื่อสิทธิของเขาได้รับการรักษาไว้ (รวมไปถึงการมีส่วนร่วมของเด็ก) และอีกอย่างคือ เมื่อสิทธิของเขาไม่ได้รับการรักษาไว้ (อาจเป็นเพราะเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ รับผิดชอบที่สติเฟ่นกำลังหลับอยู่)

ให้กลุ่มย่อยแต่ละกลุ่มแบ่งปันตอนจบของเรื่องให้กลุ่มใหญ่ฟัง พูดคุยถึงสถานการณ์เหล่านี้ ท่านคิดว่าสิทธิของสติเฟ่น ถูกละเลยหรือไม่ หากเขาไม่สามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการเหล่านี้ได้

ผู้นำบทเรียน: พูดคุย - น่าเสียดายที่หลายคนไม่มีสิทธิแม้แต่จะได้รับการพิจารณาเหมือนสติเฟ่นในเรื่องนี้ แต่เราก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้

ขั้นตอนที่ 4 เราจะให้ความรู้แก่เด็กอย่างเหมาะสมได้อย่างไร

ผู้นำบทเรียน: พูดคุย - การมีส่วนร่วมของเด็กเป็นวิธีหนึ่งที่เด็กจะมีส่วนร่วมในการต่อสู้จากการถูกทำร้ายได้ การมีส่วนร่วมนี้เรียกว่า **การให้ความรู้เด็ก** การให้ความรู้เด็กที่ถูกต้องคือ การสอนให้เด็กรู้จักป้องกันตัวเองจากการถูกทำร้ายและหมายถึงการให้เด็กสามารถเข้าถึงทรัพยากร ความคิด และบุคคลต่างๆที่เด็กต้องการเพื่อการปกป้อง

พูดคุยกลุ่มย่อย: ท่านคิดว่าจะให้ความรู้เด็กได้อย่างไรบ้าง มีวิธีไหนที่ **ตัวท่าน** สามารถช่วยให้ความรู้แก่เด็กได้

แบ่งปันความคิดของท่านในกลุ่ม หาวิธีต่างๆที่จะช่วยให้ความรู้เด็กได้

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: พุคคุยถึงแนวคิดต่างๆในกลุ่มใหญ่และเขียนลงบนกระดาษแผ่นใหญ่เป็นข้อๆ ดัดกระดาษแผ่นนี้ไว้ที่ทุกคนเห็นได้ เพื่อเตือนถึงวิธีให้ความรู้แก่เด็ก

ผู้นำบทเรียน: พุคคุย - มีหลายวิธีที่เราให้ความรู้เด็กได้อย่างเหมาะสม อย่างแรกเรา **ต้องรับฟังเด็ก** เราต้องเรียนรู้ที่จะให้เกียรติความคิดเห็นของเด็กและรับฟังความคิดเห็นอย่างแท้จริง ว่าชีวิตของพวกเขาควรได้รับการจัดการอย่างไร ไม่ได้หมายความว่า เราจะให้เด็กๆ ควบคุมจัดการชีวิตด้วยตัวเอง แต่หมายความว่า เราจะต้องมีความสัมพันธ์และร่วมมือกับเด็ก แทนการกำหนดการตัดสินใจแทนเด็ก โดยที่เด็กไม่ได้ยินยอม

ผู้ใหญ่หลายคนไม่ได้ฟังเด็กอย่างแท้จริง พวกเขาอาจจะให้เด็กแบ่งปันความคิดเห็น แต่พวกเขาก็ตัดสินใจไปก่อนที่เด็กจะพูดแล้ว ในหลายๆวัฒนธรรมเด็กถูกห้ามไม่ให้แสดงความคิดเห็น คำพูดที่ว่า “เด็กๆเอาไว้วางใจไม่ได้ เอาไว้วางใจ” เป็นความจริงในหลายๆพื้นที่ และการทำแบบนี้เป็นการปล้นสิทธิของเด็กที่จะมีส่วนร่วมในการดำเนินชีวิต

อีกวิธีที่เราสามารถให้ความรู้เด็กได้ ก็คือ **การสอนพวกเขา** ว่าการทารุณกรรมเด็กเป็นอย่างไร ซึ่งเราจะเรียนรู้ต่อไปในหัวข้อ “การทารุณกรรมเด็กคืออะไร” เราต้องระมัดระวังในส่วนนี้ เพราะเราจะต้องพูดถึงความเป็นจริงซึ่งอาจเป็นเรื่องที่หนัก และในขณะเดียวกัน ก็ต้องปกป้องความรู้เพียงสาของเด็ไว้ด้วย เราต้องใช้ภาษาและความคิดง่ายๆ เพื่อเด็กๆ จะได้เข้าใจ ว่าต้องทำอย่างไรเมื่อถูกกระทำ คำพูดอย่างเช่น “คนนี้ทำให้ฉันรู้สึกไม่ดี” “สิ่งนี้ทำให้ฉันรู้สึกอึดอัด” “ฉันไม่ชอบเมื่อ...” เป็นวิธีง่ายๆเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจว่าสถานการณ์ใดที่เป็นการทารุณกรรมพวกเขา

เราต้องสอนให้เด็กรู้ว่า วิธีการทารุณกรรมเป็นอย่างไร เด็กต้องรู้ว่าการทุบตี การตะคอกใส่ การด่าว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง คนอื่นไม่ควรแสดงให้เด็กเห็นอวัยวะส่วนตัวของตัวเอง และไม่ควรขอดูหรือจับอวัยวะส่วนตัวของเด็กเช่นกัน เราต้องสอนให้เด็กรู้ด้วยว่า การจูบ การกอด สัมผัสต่างๆที่ทำให้เด็กรู้สึกอึดอัด เป็นสิ่งไม่ถูกต้อง

ผู้นำบทเรียน: พุคคุย- เราต้องสอนให้เด็ก **รู้จักการรายงานและพุดคุย เมื่อมีการทารุณกรรม** เราต้องสอนให้เด็กบอกผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจได้ เมื่อเกิดสิ่งไม่ดีกับพวกเขา สิ่งนี้อาจจะยากสำหรับเด็ก เพราะหลายครั้งผู้ที่ทำร้ายหรือทารุณกรรมเด็กมักจะบอกให้เด็กเก็บสิ่งนี้เป็นความลับ หรืออาจขู่ทำร้ายเด็ก ถ้าเด็กบอกเรื่องนี้ให้คนอื่นทราบ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ยาก ถ้าหากผู้ทำร้ายหรือทารุณกรรมเป็นคนที่เด็กมีความเชื่อใจอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นความคิดของเด็กเรื่องความไว้วางใจ อาจถูกบิดเบือนไปเช่นกัน เราต้องช่วยกันปรับทัศนคติของเด็ก เกี่ยวกับความเชื่อ ความไว้วางใจ ที่ถูกทำลายด้วยการแสดงให้เด็กเห็นว่าพวกเขาสามารถไว้วางใจเราได้อย่างเต็มที่

สุดท้ายนี้ เราต้อง **มีความตั้งใจและมีวินัย** ในการให้ความรู้แก่เด็ก เราอาจจะมีความตั้งใจที่ดี ระหว่างเรียนบทเรียนนี้ แต่ถ้าหากเราไม่ใช้สิ่งที่เราเรียนไปในชีวิตของเราอย่างจริงจัง สิ่งที่เราเรียนก็ไร้ค่าทั้งต่อตัวเราและเด็ก และเรายังทำให้เด็กตกอยู่ในอันตรายเพราะเราไม่สามารถให้ความรู้แก่พวกเขาได้

พูดคุยกลุ่มย่อย: พูดคุยเกี่ยวกับแนวคิดในการให้ความรู้แก่เด็ก ถ้าเทียบกับสิ่งที่กลุ่มของท่านได้เขียนไว้แล้ว เป็นอย่างไรบ้าง ท่านจะสามารถนำแนวคิดเหล่านี้ ไปใช้เพื่อก่อให้เกิดความแตกต่างในชีวิตของเด็กได้อย่างไร

ผู้นำทเรียน อ่าน ยากอบ1:22-25 ให้กลุ่มใหญ่พูดคุยว่า พระคำนี้เกี่ยวข้องกับสิ่งใดกับสิ่งที่เราเรียนไปในวันนี้
แต่จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะไม่ใช่เป็นผู้ฟังเท่านั้น มิฉะนั้นจะเป็นการหลอกตัวเองเพราะถ้าใครเป็นผู้ฟังพระวจนะและไม่เป็นผู้ประพฤติตามผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตนเองในกระจกเงา เพราะว่าเมื่อเห็นแล้วก็จากไปและลืมในทันทีว่าตนเองเป็นอย่างไร แต่ผู้ที่พิจารณาธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์แบบซึ่งเป็นธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพและตั้งมั่นในธรรมบัญญัตินั้น ไม่ได้เป็นผู้ที่ฟังแล้วก็ลืมแต่เป็นผู้ที่ประพฤติตามผู้นั้นจะได้รับความสุขในการประพฤติของตน – ยากอบ1:22-25

กิจกรรมปิดท้าย

กิจกรรมเดี่ยว: แผนการให้ความรู้แก่เด็ก – เขียนแผนส่วนตัวในการให้ความรู้เด็ก เขียนสิ่งที่ท่านสามารถช่วยเพื่อให้ความรู้แก่เด็กในชีวิตของท่านได้

แบ่งปันแผนนี้กับคนในกลุ่ม ช่วยกันเขียน และทำแผนให้เสร็จ

ผู้นำทเรียน: ให้โอกาสถามคำถามและให้คำตอบ มีคำถามอื่นๆหรือไม่ เข้าใจที่เรียนไปหรือไม่ ต้องการให้อธิบายในเรื่องใดเพิ่มเติมหรือไม่ มีใครอยากจะเพิ่มเติมอะไรหรือไม่

อธิษฐานปิด ขอพระเจ้าให้ผู้เข้าร่วมอบรมจำสิ่งที่เรียนไปได้และนำไปปฏิบัติ ขอพระเจ้าช่วยท่านและชุมชนของท่านในการรักษาสิทธิของเด็ก อธิษฐานเพื่อเด็กๆรอบตัวท่าน ขอพระเจ้าปกป้องพวกเขาจากการถูกทำร้าย

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 7 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
อะไรคือแนวทางการป้องกันการทารุณกรรมที่มาจากสิทธิของเด็ก	
อะไรคือสิทธิหลัก 5 ประการของเด็ก	
การให้เด็กมีส่วนร่วมคืออะไร	
การให้ความรู้แก่เด็กคืออะไร	
มีอะไรที่เราจะทำได้บ้าง เพื่อให้ความรู้แก่เด็กในการต่อสู้กับการถูกทารุณกรรมหรือทำร้าย	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผนโดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 8 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
หัวข้อในบทนี้เป็นประโยชน์หรือไม่ อย่างไร	
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ผู้นำบทเรียนนำเสนอเนื้อหาได้ชัดเจนหรือไม่	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 5 ความระมัดระวังในการสื่อสาร เรื่องการปกป้องเด็ก

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้ ผู้เข้าร่วมอบรมมีความเข้าใจถึงความสำคัญของการระมัดระวังในการสื่อสารและไวต่อความรู้สึก เรื่องการปกป้องเด็ก และเข้าใจว่าการปฏิบัติตามวัฒนธรรมบางอย่างเป็นอุปสรรคต่อการปกป้องเด็ก รวมไปถึง สามารถทราบถึงวิธี ให้ความรู้และรณรงค์เรื่องการปกป้องเด็ก

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้ในบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: ขนาดกลุ่ม 5-10 คน

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุอุปกรณ์: กระดาษ ปากกาหรือดินสอ กระดาษหลายแผ่น ปากกาไวท์บอร์ด

การจัดห้องเรียน: ห้องที่มีเก้าอี้สำหรับการเรียนบทเรียนนี้

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: อธิษฐานเปิดการเรียนในบทนี้ ขอให้พระเจ้า ทรงเคลื่อนไหวและสอนให้มีความไวต่อความต้องการ และความวิตกกังวลต่างๆของเด็กซึ่งอยู่ที่โครงการผู้ที่ต้องการการปกป้องและความปลอดภัย

กิจกรรมเดี่ยว: นึกถึงการตอบสนองที่ไวต่อความรู้สึก เพื่อช่วยให้ผู้เข้าร่วมอบรมเริ่มคิดเกี่ยวกับความไวต่อความรู้สึกของเด็ก และการสื่อสารอย่างชัดเจน แจกกระดาษและปากกาให้กับผู้เข้าร่วมอบรมแต่ละคนในกลุ่ม (ถ้าคนในกลุ่มไม่อยากจะเขียน ก็ให้นึกถึงตัวอย่างแทน) ถามผู้เข้าร่วมอบรมถึงประสบการณ์ที่ตัวเองรู้สึกแปลกที่หรือรู้สึกอาย ให้ผู้เข้าร่วมอบรมคิดหรือเขียนลงไปว่า เหตุการณ์ในตอนนั้นเป็นอย่างไร ทำไมพวกเขารู้สึกอายและเหตุการณ์นั้นทำให้พวกเขารู้สึกอย่างไร ถ้าบางคนกลัวพอ อาจให้มีอาสาสมัครแบ่งปันประสบการณ์เหล่านี้ได้ สิ่งนี้จะช่วยทำให้ทุกคนเริ่มคิดเกี่ยวกับความสำคัญของการไวต่อความรู้สึกและมีความเข้าใจต่อเด็กที่ถูกกระทำหรือถูกทารุณกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย – แบ่งปันกับผู้เข้าร่วมอบรมว่า Compassion และคริสตจักรคู่สัญญาจำเป็นต้องเข้าใจถึงการมีความไวต่อความรู้สึกเมื่อทำงานกับชุมชนและเด็กที่ถูกทำร้ายหรือถูกทารุณกรรม ถึงแม้ว่าวัตถุประสงค์หลักคือการรักษาความปลอดภัยของเด็ก แต่สิ่งสำคัญที่จะต้องทราบคือ การไม่มีความไวต่อสถานการณ์สามารถทำร้ายเด็กได้

เช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเด็กถูกระงับทางเพศ เจ้าหน้าที่ควรเข้าใจและไวต่อความเจ็บปวดที่มาจากการทารุณกรรมนี้ เจ้าหน้าที่ควรนึกถึงการใช้คำพูด การมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก ทำทาง การพูดและภาษาที่ใช้ เมื่อพูดถึงผู้กระทำ

ผู้นำบทเรียน พุดคุย – เมื่อทำงานกับเด็กที่ถูกกระทำให้ท่านแน่ใจว่าได้ทำตามสิ่งเหล่านี้เพื่อเด็กจะได้รู้สึกปลอดภัยและได้รับการปกป้อง

- *ถ้าพุดคุยหรือมีการแสดงบทบาทสมมุติ ให้เด็กๆเข้าใจว่า จะมีส่วนร่วมหรือไม่ก็ได้ กิจกรรมหรือการแสดงบทบาทสมมุติมีความเหมาะสมกับวัยและคำนึงถึงปัญญาที่เด็กมี
- *เด็กควรทราบว่าเจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กอยู่ด้วยเสมอ เพื่อพุดคุยด้วยหากเด็กรู้สึกอึดอัด
- *เด็กควรรู้ว่าสามารถจะหยุดแสดงบทบาทสมมุติหรือพุดคุยเมื่อใดก็ได้ หากรู้สึกว่ายากเกินไป
- *เด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายมีปฏิกิริยาแตกต่างกันต่อผู้กระทำ ควรคำนึงถึงสิ่งนี้และแยกเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงให้อยู่คนละกลุ่ม เพื่อพุดคุยและแสดงบทบาทสมมุติ
- *ต้องแน่ใจว่าเด็กๆไม่รู้สึกกลัวหรือไม่สบายใจเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาไม่ว่าจะแบบใดก็ตามให้เด็กรู้เสมอว่าพวกเขาสามารถถามคำถามหรือแสดงความคิดเห็นเมื่อใดก็ได้
- *เด็กควรตกลงว่าหัวข้อหรือรายละเอียดที่พุดคุยในกลุ่มต้องรักษาเป็นเรื่องส่วนตัว เด็กที่เข้าร่วม จะต้องรู้ว่าไม่มีที่ปลอดภัยที่สามารถแบ่งปันและเล่าเรื่องเหล่านี้ให้ฟังได้

ผู้นำบทเรียน: – ความไวต่อความรู้สึกในการปกป้องเด็ก รวมไปถึง ความเข้าใจชุมชนและวัฒนธรรมแต่บางครั้งมีการปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นการทารุณกรรมเด็ก หรือทำให้เด็กเกิดความกลัวถึงแม้ว่าการมีความไวต่อวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญ แต่ Compassion และคริสตจักรคู่สัญญาต้องรู้ว่าอะไรที่เป็นอันตรายต่อเด็ก ซึ่งอาจจะมาจากการปฏิบัติทางวัฒนธรรมได้

พุดคุยในกลุ่มย่อย: การปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นอันตราย – ให้แบ่งเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 3-4 คน ให้แต่ละกลุ่มพุดคุยและเขียนการปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่อาจจะเป็นอันตรายต่อเด็กได้ ให้ผู้เข้าร่วมอบรมเขียนด้วยความซื่อสัตย์ถึงแม้ว่า การปฏิบัติเหล่านี้จะทำกันมานานแล้ว หรืออาจทำให้บางคนไม่พอใจ สิ่งสำคัญคือการปกป้องเด็ก ถึงแม้ว่าการปฏิบัติจะเป็นที่ยอมรับได้ตามวัฒนธรรม (การปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นอันตรายบางอย่างอาจรวมไปถึงการเห็นว่าเป็นพลเมืองชั้นสอง การเห็นว่าเด็กผู้หญิงมีค่าหรือความสำคัญน้อยกว่าเด็กผู้ชาย การใช้แรงงานเด็ก การค้าประเวณีเด็ก การทารุณกรรมร่างกายที่บางวัฒนธรรมยอมรับได้ การขลิบอวัยวะเพศ การบังคับให้แต่งงานตั้งแต่อายุน้อย ฯลฯ)

การพุดคุยกลุ่มใหญ่: หลังจากที่ทุกคนได้พุดคุยกันแล้ว ให้เรียกทุกคนมารวมกัน เขียนตารางลงบนกระดานแผ่นใหญ่ ซึ่งมีหัวข้อว่า “การปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นอันตราย” “ทำไมถึงเป็นอันตราย” และ “จะทำอะไรได้บ้าง”

ให้กลุ่มได้แบ่งปันแนวการปฏิบัติทางวัฒนธรรมซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อเด็กและให้อธิบายว่าทำไมถึงเป็นอันตราย ตารางช่องที่ 3 เป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะเป็น โอกาสที่จะให้หารือถึงสิ่งที่สามารถทำได้เพื่อช่วยให้คนอื่นเข้าใจได้ว่าการปฏิบัติแบบนี้เป็นอันตรายและทำไมถึงควรหยุดทำ

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย – วิธีหนึ่งที่จะหยุดการทารุณกรรมเด็กได้ คือการณรงค์และให้ความรู้ต่อชุมชนและซึ่งต้องทำด้วยความระมัดระวัง และไวต่อวัฒนธรรม และต่อกลุ่มคนที่ชินกับการกระทำบางสิ่งด้วยวิธีบางอย่างมานานแล้ว ขอให้คนในกลุ่มแสดงความคิดเห็นว่าจะทำอะไรที่จะช่วยให้ความรู้เกี่ยวกับการปกป้องเด็กในชุมชนของตนได้

สิ่งที่ Compassion และคริสตจักรคู่สัญญาควรทำคือ จัดการประชุมในชุมชนและให้ความรู้เรื่องการปกป้องเด็กซึ่งอาจเป็นการเรียนรู้สำหรับสมาชิกในชุมชน พ่อแม่หรือผู้ดูแลเด็ก เนื้อหาอาจพูดถึงแนวทางการดูแลเด็กขั้นพื้นฐานและพูดถึงสิ่งที่อันตรายต่อเด็กและให้เหตุผลว่าทำไม เจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กควรไปเยี่ยมบ้านของเด็กที่อยู่ในศูนย์พัฒนาบ่อยๆ เพื่อที่จะได้สังเกตสัญญาณเตือนต่างๆและเพื่อทำความรู้จักครอบครัวและการปฏิบัติต่างๆได้มากขึ้น

สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ต้องทำคือ การสร้างความสัมพันธ์กับครอบครัวและเด็ก และควรรับฟังและถามคำถาม การเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปได้ยากถ้าหากคนรู้สึกว่าคุณคุกคามแต่คนมีแนวโน้มที่จะยอมรับการเปลี่ยนแปลงและการกระทำเพื่อความปลอดภัยของเด็กๆได้มากกว่า หากท่านใช้การรับฟัง ถามคำถามและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย –เคล็ดลับเพื่อช่วย สื่อสารเกี่ยวกับเด็กๆดีขึ้น

ในการสื่อสารเกี่ยวกับเด็ก มีแนวทางที่ช่วยเพิ่มความระมัดระวัง

- 1.เด็กทุกคนควรมีสติธิได้รับการสื่อถึงอย่างถูกต้อง การสื่อถึงเด็กแต่ละคนจะต้อง ไม่มีการบิดเบือนหรือเกินเลยไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม
2. หากเด็กถูกกระทำหรือถูกทารุณกรรม ศักดิ์ศรีของเด็กจะต้องถูกรักษาไว้
- 3.หากมีการใช้รูปเด็ก ไม่ควรอยู่ในท่าที่สื่อว่ามีการกระตุ้นทางเพศ หากต้องการใช้รูปของเด็กต้องมีการขออนุญาตจากเด็กหรือผู้ดูแลเด็ก
4. ก่อนใช้รูปหรือข้อมูลของเด็กในการเปิดเผยต่อสาธารณะจะต้องได้รับการยินยอมจากเด็ก (สำหรับเด็กที่โตแล้วหรือจากผู้ดูแลหากเป็นเด็กเล็ก) ข้อมูลของเด็กจะต้องถูกเก็บไว้อย่างดีและปลอดภัย และไม่มีใครเข้าถึงได้ นอกจากผู้ที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

กิจกรรมปิดท้าย

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: ขออาสาสมัครอธิษฐานเผื่อกลุ่ม ขอให้พระเจ้านำและช่วยให้มีความไวต่อวัฒนธรรมและชุมชน และที่จะสามารถ นำการเยียวยาและข้อมูลที่เป็นประโยชน์ไปถึงผู้ที่ต้องการได้ อธิษฐานเผื่อเด็กที่มีความต้องการที่ เขาจะได้รับการช่วยเหลือได้รับความรัก และได้รับการรับฟัง

ปิดบทเรียนนี้ด้วยการอ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ให้กลุ่มฟัง

“เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลพระยาห์เวห์ทรงสดับและทรงช่วยกู้เขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้น พระยาห์เวห์ ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่ใจแตกสลายและทรงช่วยผู้สิ้นหวัง” สดุดี 34: 17-18

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและใส่ใจต่อผู้ที่มีความต้องการและเราสามารถพึ่งพาพระองค์ได้

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 9 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
ทำไมการไวต่อความรู้สึกต่อเด็กที่ถูกกระทำหรือถูกทารุณกรรมถึงมีความสำคัญมาก	
มีการปฏิบัติทางวัฒนธรรมอะไรที่เป็นอันตรายต่อเด็กบ้าง	
มีวิธีไหนที่จะทำให้เด็กที่ถูกกระทำรู้สึกปลอดภัยระหว่างที่ได้รับคำปรึกษา	
มีวิธีใดบ้างที่จะช่วยบรรณรค์เกี่ยวกับการถูกทำร้ายหรือถูกทารุณกรรมในชุมชนของท่าน	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผนโดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 10 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมไหนในบทนี้	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 6 การรักษาความลับในการปกป้องเด็ก

วัตถุประสงค์

หลังจากบทเรียนนี้แล้ว ผู้เข้าร่วมอบรมจะสามารถเข้าใจความสำคัญของการรักษาความลับในการปกป้องเด็กได้ และสามารถนำมาตรฐานการรักษาความลับไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆได้

สิ่งที่ต้องมี

สิ่งที่ต้องใช้ในบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: 5-10 คน

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ/อุปกรณ์: กระดาษแผ่นใหญ่, ปากกาไวท์บอร์ด

การจัดห้องเรียน: ห้องเรียนที่มีโต๊ะและเก้าอี้

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: เริ่มกิจกรรมด้วยการขออาสาสมัคร อธิษฐานให้พระเจ้าทำให้มีสติปัญญาและความเข้าใจอย่างชัดเจนในการเรียนรู้ถึงความสำคัญของการรักษาความลับ

กิจกรรมคู่: เล่าความลับ—ให้ผู้เข้าร่วมอบรมจับคู่แล้วพูดคุยกับคู่ของตน ถึงประสบการณ์ที่เคยบอกความลับให้ผู้อื่นฟัง ซึ่งอาจจะเป็นเพื่อนสนิทหรือคุณยาย คุณย่าหรือพี่น้อง ไม่จำเป็นต้องบอกความลับให้คู่ของตัวเองฟัง เพียงแต่ให้เล่าถึงประสบการณ์การบอกความลับให้ผู้อื่น ถามต่อไปว่าผู้ที่เรบอกความลับ รักษาความลับหรือไม่ เคยมีใครนำความลับของตนไปบอกให้คนอื่นฟังหรือไม่ ถามว่าเขารู้สึกอย่างไรเมื่อความลับของตนถูกเปิดเผยให้คนอื่นรับรู้

ผู้นำบทเรียน: เขียนคำว่า “การรักษาความลับ” ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่และให้ความหมายว่า “ข้อมูลที่ให้ในที่ลับหรือเป็นความลับ” การรักษาความลับเป็นการรักษาศักดิ์ศรีและความเคารพต่อบุคคลหรือต่อเด็กโดยให้ความมั่นใจว่าสิ่งที่พูดหรือแบ่งปันไว้จะถูกรักษาไว้อยู่ในขอบเขตที่ปลอดภัย

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—การรักษาความลับเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการปกป้องเด็กและเกี่ยวข้องกับ 2 สิ่งคือ:

1. ช่วยสร้างความไว้วางใจแก่เด็ก ว่าท่านจะไม่นำสิ่งที่เด็กเล่าให้ฟังไปบอกผู้อื่น
2. รักษาสิทธิและความปลอดภัยของเด็กที่ท่านกำลังปกป้องอยู่

เด็กที่อยู่ในโครงการ ควรเข้าใจและทราบว่าสามารถเล่าเรื่องหรือความลับให้กับเจ้าหน้าที่โครงการได้โดยไม่ต้องกลัวการลงโทษหรือกลัวว่าความลับจะถูกเปิดเผย ควรทำให้เด็กมั่นใจว่าจะสามารถเปิดเผยความลับให้กับเจ้าหน้าที่โครงการได้ หากเด็กมีความกลัวหรือความต้องการใดๆ พวกเขาควรสามารถที่จะพูดถึงสิ่งเหล่านั้นได้ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย เด็กๆ ไม่ควรจะรู้สึกหรือกังวลว่าจะมีใครหัวเราะ วิจารณ์ หรือลงโทษ หากพูดความคิดเห็นของตน

เด็กควรเข้าใจว่าถ้าสิ่งที่แบ่งปันให้เจ้าหน้าที่ฟังบ่งชี้ว่าพวกเขากำลังตกอยู่ในอันตราย เจ้าหน้าที่อาจจะต้องเล่าให้ผู้อื่นฟัง เพื่อให้เด็กได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสม เพื่อความปลอดภัยของเด็กเอง ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเด็กเล่าให้ฟังว่าถูกทำร้ายร่างกายที่บ้านเจ้าหน้าที่จะต้องเล่าเรื่องนี้ให้ผู้อื่นฟังเพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อเด็กที่บ้าน เจ้าหน้าที่ไม่ควรสัญญากับเด็กว่าจะรักษาสิ่งที่เด็กเล่าให้ฟังเป็นความลับเสมอไป เพราะว่าเด็กต้องเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ อาจจะต้องเล่าข้อมูลนี้ให้ผู้อื่นฟัง หากเด็กตกอยู่ในอันตรายหากเด็กทราบถึงข้อมูลนี้ เขาจะไม่รู้สึกถึงความลับถูกเปิดเผย

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย- เป็นสิ่งสำคัญที่เจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กจะต้องทราบว่าจะสามารถแบ่งปันข้อมูลของเด็กให้ผู้อื่นได้ หากเด็กตกอยู่ในอันตรายและต้องการความช่วยเหลือที่เหมาะสม เจ้าหน้าที่ไม่ควรเล่าหรือแบ่งปันข้อมูลที่น่าอับอายหรือความลับต่างๆ ให้กับผู้อื่นเพียงเพราะอยากจะเล่าให้ฟัง เด็กๆ และผู้อื่นควรจะไว้วางใจเจ้าหน้าที่ได้ว่าเรื่องของพวกเขาสจะไม่ถูกนำไปเล่าต่อหากไม่มีความจำเป็น พระคัมภีร์ได้พูดไว้ว่า “คนที่เกี่ยวข้องซบซิบก็เผยความลับแต่คนที่ไว้วางใจได้ย่อมปิดเรื่องไว้ได้” (สุภาษิต 11:13)

หากความลับของเด็กคนหนึ่งเกี่ยวข้องกับเด็กคนอื่นๆ ด้วย ควรตัดสินใจถึงแม้ว่าจะไม่ง่ายก็ตามว่าต้องเปิดเผยเรื่องนี้ให้ผู้อื่นทราบ เพื่อความปลอดภัยของเด็กทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น เด็กอาจจะอยากให้อ่านก่อนที่จะแบ่งปันข้อมูลกับผู้อื่น แต่ถ้าหากสถานการณ์เป็นอันตรายต่อชีวิตของเด็กคนอื่นๆ ด้วย ท่านจะต้องบอกข้อมูลนี้กับบุคคลที่ให้การช่วยเหลือได้ตามความเหมาะสม ทำไมถึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องแบ่งปันข้อมูลในสถานการณ์แบบนี้

กิจกรรมคู่: บทบาทสมมุติ-ให้ผู้เข้าร่วมอบรมจับคู่อีกครั้ง แล้วให้แสดงบทบาทสมมุติโดยให้คนหนึ่งเป็นเด็กที่กำลังเล่าความลับ และอีกคนหนึ่งคือเจ้าหน้าที่พัฒนาเด็ก ซึ่งกำลังฟังอยู่ หนุนใจให้คนที่แสดงเป็นเจ้าหน้าที่ใคร่ครวญว่าควรจะตอบสนองเด็กอย่างไร ควรสร้างความมั่นใจให้เด็กว่าสามารถไว้วางใจเจ้าหน้าที่ได้ในทุกเรื่องแต่เด็กก็ต้องทราบว่าข้อมูลที่ให้มาอาจถูกแบ่งปันให้ผู้อื่นรับทราบถ้าเด็กตกอยู่ในสถานการณ์ที่อันตรายหรือเป็นภัย หลังจากที่ทำกิจกรรมสักครู่แล้วให้สลับบทบาทกันเพื่อให้อีกคนได้ฝึกด้วย

หลังจากที่ทำกิจกรรมเสร็จแล้วเว้นช่วงให้ผู้เข้าร่วมอบรมถามคำถาม

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย-การรักษาความลับไม่ได้เกี่ยวข้องกับเฉพาะกับตัวเด็กหรือสมาชิกในชุมชนเท่านั้นมันเกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็กด้วย ยกตัวอย่างเช่น หากเจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กถ่ายรูปเด็กหรืออาจจะตีพิมพ์เรื่องราวของเด็ก เด็กหรือผู้ดูแลเด็กจะต้องรับทราบแล้วให้คำยินยอมก่อน ควรแจ้งกระบวนการที่เป็นทางการต่างๆ การพุดคุยหรือปัญหาที่อาจเกี่ยวกับเด็กให้เด็กได้รับรู้ด้วย การทำเช่นนี้เป็นการปกป้องสิทธิของเด็ก และเป็นการแสดงให้เด็กทราบว่าเจ้าหน้าที่มีความห่วงใยต่อสภาพความเป็นอยู่และความคิดเห็นของพวกเขา (ดูเพิ่มเติมในบทเรื่องความโปร่งใส)

กิจกรรมกลุ่มย่อย: กรณีศึกษา-ให้จับกลุ่มที่มีสมาชิก 3-4 คน อ่านกรณีศึกษาต่อไปนีและให้แต่ละกลุ่มลองใช้มาตรฐานการปกปิดความลับต่อสถานการณ์ดังกล่าว ให้แต่ละกลุ่มนึกถึงวิธีที่จะจัดการสถานการณ์เหล่านี้ว่าต้องทำอย่างไรบ้าง ซึ่งจะเป็นผลดีที่สุดต่อเด็กที่เกี่ยวข้อง

สถานการณ์ที่ 1: พอลมาที่โครงการ โดยที่มีรอยขีดและรอยขีดข่วนบนใบหน้า เขาชอบอยู่เงียบๆคนเดียวและไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น วันหนึ่งพอลเข้ามาหาท่านแล้วขอคุยด้วย เขาบอกว่าเขามีสิ่งสำคัญอยากจะเล่าให้ฟัง แต่ท่านจะต้องสัญญาว่าจะรักษาเป็นความลับเท่านั้นถึงจะยอมบอก ท่านจะทำอย่างไร

สถานการณ์ที่ 2: มาร์ธา เข้ากันได้ดีกับฮันนา ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่พัฒนาเด็ก วันหนึ่งมาร์ธาเล่าให้ฮันนาฟังถึงปัญหาที่โรงเรียนคือ มาร์ธาถูกให้ยืนขึ้นกลางห้องเมื่อต้องแก้โจทย์คณิตศาสตร์เพราะเธอทำไม่ได้และรู้สึกอายเป็นอย่างมาก เธอไม่อยากให้ใครทราบว่า เธอไม่เก่งวิชาคณิตศาสตร์ ต่อมาฮันนาเล่าเรื่องนี้ให้เจ้าหน้าที่อีกคนฟัง เพราะว่าตอนเด็กๆ เจ้าหน้าที่คนนั้นก็มักมีปัญหาเกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์เหมือนกัน ฮันนาทำอะไรผิดเธอควรจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไรถ้าต้องการให้เกิดความถูกต้อง

สถานการณ์ที่ 3: ลิเดียเป็นเด็กนักเรียนที่อยู่ในโครงการมาหลายปีแล้ว เธอเรียนเก่งและวางแผนว่าจะเรียนต่อมหาวิทยาลัยในอีก 2-3 ปีข้างหน้า เธอเคยมีประสบการณ์ถูกระทำและต้องไปอยู่ที่สถานสงเคราะห์เด็ก ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้เติบโตมากับครอบครัวแต่เธอก็ประสบความสำเร็จ ผู้จัดการโครงการรู้สึกตื่นเต้นกับเรื่องราวความสำเร็จของลิเดีย ก็ถ่ายรูปของเธอและส่งเรื่องของเธอไปให้ Compassion เพื่อให้ตีพิมพ์ เขาได้ส่งข้อมูลเกี่ยวกับการที่ลิเดียเคยถูกทำร้ายไปด้วย แต่เขาไม่ได้บอกลิเดีย เจ้าหน้าที่คนนี้ทำผิดอย่างไรและควรจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไรถ้าต้องการให้เกิดความถูกต้อง

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: หลังจากที่ทุกกลุ่มได้มีโอกาสพูดคุยถึงสถานการณ์ทั้งหมดแล้ว ให้ทั้งหมดกับมารวมกลุ่มกัน และให้ทุกกลุ่มแบ่งปัน สถานการณ์เหล่านี้พร้อมกับทางออกและความคิดเห็น

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำบทเรียน: บทสรุป

1. การไม่รักษาความลับอาจทำให้เด็กและผู้อื่นตกอยู่ในอันตรายต่อร่างกายและทำให้เกิดข่าวลือที่ไม่เป็นจริงได้
2. ข้อมูลที่ละเอียดอ่อนเกี่ยวกับเด็กควรได้รับการแบ่งปันเฉพาะกับผู้ที่จำเป็นต้องทราบเพื่อให้ความช่วยเหลือที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่เด็กเท่านั้น
3. หากความลับของเด็กคนหนึ่งเกี่ยวข้องกับเด็กคนอื่นอาจจำเป็นต้องแบ่งปันเรื่องนี้ตามความเหมาะสม เพื่อความปลอดภัยของเด็กทุกคน

ผู้นำบทเรียน: ย้ำกับทุกกลุ่มว่า การรักษาความลับเป็นสิ่งสำคัญต่อเด็ก เพราะเป็นการแสดงถึงความเคารพต่อเด็กและรักษาศักดิ์ศรีของเด็ก เมื่อเด็กไว้วางใจบางคนเขาจะรู้สึกปลอดภัยที่จะแบ่งปันสิ่งที่คิดหรือสิ่งที่รบกวนจิตใจของเขา นอกจากนี้บอกกับกลุ่มว่าทุกคนผิดพลาดได้หากมีใครเผลอไปสัญญากับเด็กในสิ่งที่ไม่ควรสัญญา ก็ต้องแจ้งให้เด็กทราบว่ายังคงต้องเล่าเรื่องนี้ให้ผู้มีความเหมาะสมฟัง หากเห็นว่าเป็นอันตรายต่อเด็กหลังจากนั้นก็จะต้องสร้างความไว้วางใจกับเด็กใหม่ แต่จำไว้เสมอว่าพระเจ้าสามารถรักษาความลับที่แตกหักได้

อธิษฐานปิดและขอพระเจ้าช่วยให้เด็กที่มีความต้องการสามารถแบ่งปันสิ่งที่รบกวนจิตใจให้กับผู้ที่ตนไว้วางใจได้ ขอพระเจ้าทรงนำจิตใจและความคิดของเด็กและผู้ดูแล ที่พระองค์จะทรงมอบสันติสุขท่ามกลางสถานการณ์ที่เป็นอันตรายและยากลำบากต่างๆที่เกิดขึ้น

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 11. กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
ท่านจะทำให้เด็กรู้สึกสบายใจในการเล่าข้อมูลส่วนตัวแก่เจ้าหน้าที่ของโครงการได้อย่างไร	
ท่านจะตอบเด็กอย่างไรหากเด็กขอให้ท่านรักษาลึงที่เล่าเป็นความลับ	
ทำไมท่านต้องระมัดระวังในการแบ่งปันเรื่องราวของเด็กให้เจ้าหน้าที่คนอื่นฟัง	
โครงการของท่านมีแนวทางสิทธิของเด็กเกี่ยวกับการรักษาความลับอย่างไร	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผนโดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 12 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมใดในบทนี้	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 7 ความโปร่งใสในการปกป้องเด็ก

วัตถุประสงค์

หลังจากบทเรียนนี้ผู้เข้าร่วมอบรมจะสามารถอธิบายความโปร่งใสซึ่งเกี่ยวข้องกับการปกป้องเด็กได้และมีความเข้าใจถึงความสำคัญของความโปร่งใสในการปกป้องเด็กและสามารถประเมินวิธีในการเพิ่มความโปร่งใสต่างๆได้

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้ในบทเรียนนี้:

ขนาดกลุ่ม: 5-10 คน

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ/อุปกรณ์: กระดาษแผ่นใหญ่, ปากกาไวท์บอร์ด

การจัดห้องเรียน: ห้องที่มีเก้าอี้สำหรับผู้เข้าร่วมอบรม

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: อธิษฐานเปิด ขอบคุณพระเจ้าสำหรับน้ำพระทัยของพระองค์ที่ให้นุชนมีความโปร่งใสที่พระองค์ทรงให้พระบุตรของพระองค์มีชีวิตและตายอย่างไรเกียรติเพื่อช่วยให้ทุกคนได้มีชีวิตอยู่อย่างมีอิสรภาพในพระองค์ ขอพระเจ้าทรงนำวันนี้และการสอนผู้เข้าร่วมอบรมถึงสิ่งที่สามารถช่วยในการดูแลเด็กได้

กิจกรรมกลุ่มย่อย: เรียนรู้กันและกัน- เนื่องจากบทเรียนนี้เน้นถึงเรื่องความโปร่งใสและเปิดรับแนวทางและขั้นตอนพิเศษต่างๆเพื่อช่วยในการทำงานกับเด็ก ให้ผู้เข้าร่วมอบรมได้ใช้เวลาสักครู่ทำความรู้จักกันและกัน ให้ผู้เข้าร่วมอบรมแบ่งเป็นกันกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน ให้แต่ละกลุ่มเล่าถึงความทรงจำที่ชอบและความทรงจำที่ไม่ค่อยดี ให้อธิษฐานเผื่อคนในกลุ่มเมื่อเขามีความต้องการ

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: เขียนคำว่า “ความโปร่งใส” ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ แล้วให้คนในกลุ่มเสนอความหมาย เขียนความหมายต่อไปนี้ลงบนกระดาษ "การเปิดรับ การสื่อสาร ความรับผิดชอบ" คนที่ทำงานกับเด็กต้องมีความโปร่งใส

มากกว่าคนที่ทำงานในอาชีพอื่น ถึงแม้จะมีบางคำถามหรือแนวทางบางอย่างที่อาจทำให้รู้สึกว่ามันมากเกินไป แต่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนที่ทำงานกับเด็กที่จะต้องเปิดรับสิ่งเหล่านี้และมีความรับผิดชอบเพื่อสามารถปกป้องเด็กได้

การตรวจสอบประวัติเจ้าหน้าที่ที่ทำงานกับเด็กเป็นสิ่งสำคัญซึ่งอาจทำผ่านทางอำนาจรัฐได้ นอกจากนี้ยังหมายถึงการสัมภาษณ์สมาชิกในชุมชนเกี่ยวกับลักษณะนิสัยของผู้นั้นด้วยการตรวจสอบประวัติไม่ได้หมายความว่ามีความสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ทำอะไรผิดเป็นแค่การทำให้แน่ใจว่าโครงการของ Compassion ได้ทำตามแนวทางมาตรฐานเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กๆ ในโครงการได้รับความปลอดภัย

เจ้าหน้าที่คนใหม่จะต้องทราบถึงมาตรฐานและแนวทางการปกป้องเด็กและลงชื่อในเอกสารที่แสดงถึงการปกป้องเด็กและความมุ่งมั่นที่จะปกป้องเด็กของ Compassion เจ้าหน้าที่ใหม่ควรทราบว่าอาจจะมีปฏิสัมพันธ์เป็นประจำกับเด็กที่ถูกกระทำซึ่งอยู่ในชุมชนนั้นจึงต้องมีความระมัดระวังและความไวต่อเรื่องการทารุณกรรม

ผู้นำบทเรียน: ก่อนพูดคุยเนื้อหาใหม่นี้ทบทวนถึงประเด็นสำคัญจากบทเรียนเรื่องการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ เมื่อมีการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ใหม่ ควรถามคำถามต่อไปนี้ ซึ่งเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก

1. ทำไมท่านถึงอยากทำงานกับเรา
2. ท่านเคยทำงานในที่ซึ่งมีคนทำร้ายเด็กหรือไม่เกิดอะไรขึ้น และองค์กรจัดการกับเรื่องนั้นอย่างไรและหากเป็นท่านจะจัดการอย่างไร
3. ท่านทราบถึงนโยบายกับปกป้องเด็กของเราหรือไม่ และมีความคิดเห็นอย่างไร
4. เมื่อใดที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมที่จะอยู่กับเด็กตัวต่อตัว
5. เมื่อใดที่ควรปล่อยมือเด็ก และมีวิธีอย่างไร จึงจะเหมาะสม
6. มีสิ่งใดที่เราอาจพบหรือทราบหากทำการตรวจสอบประวัติหรือพูดคุยกับผู้รับรองของท่าน ที่ท่านต้องการพูดคุยตอนนี้หรือไม่

ผู้นำบทเรียน: พูดคุย- ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ในการปกป้องเด็กเป็นสิ่งสำคัญ คนที่ทำงานกับเด็กควรทราบว่าพวกเขาต้องมีมาตรฐานสูงในการทำงาน การสื่อสารที่ตรงไปตรงมาและเปิดเผยเป็นสิ่งสำคัญในการรักษาให้เด็กปลอดภัย เจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กทุกคนควรได้รับการหนุนใจให้ทำตามแนวทางซึ่งให้ไว้โดยโครงการเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กได้รับความปลอดภัย และหากเจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กทำอะไรผิดพลาด (อาจจะเป็นการใช้เวลาตัวต่อตัวกับเด็ก หรือเปิดเผยข้อมูลที่ไม่ควร) จะต้องแจ้งต่อหัวหน้าทันที การยอมรับความผิดพลาดที่ดีกว่าปกปิดไว้แล้วถูกจับได้ทีหลังซึ่งจะทำให้ได้รับผลที่ร้ายแรงกว่า

เมื่อคุณดูแลเด็กเจ้าหน้าที่จะต้องแน่ใจว่าสถานะในตอนนั้นเหมาะสมและปลอดภัยหากเป็นไปได้ควรมีเจ้าหน้าที่อย่างน้อย 2 คนเมื่ออยู่กับเด็ก 1 คน หลีกเลี่ยงการให้เจ้าหน้าที่อยู่กับเด็ก 2 ต่อ 2 เพื่อความปลอดภัย หากต้องดูแลเด็กควรเป็นที่สาธารณะและไม่มิดชิด การพูดคุยกับเด็กระหว่างเจ้าหน้าที่กับเด็กควรใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยและไม่เกินเลยความเป็นส่วนตัวของเด็ก เช่น ไม่ควรถามเด็กถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต หากไม่ใช้การพูดคุยเพื่อให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการถูกรังแก หากเด็กเล่าให้ฟังเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาควรแจ้งให้ผู้ที่มีความสามารถในการจัดการทราบ (อ่านเพิ่มเติมในบทเรื่องการแจ้งการทารุณกรรม)

ต้องแน่ใจว่ามีการขอและได้รับคำยินยอมจากเด็กหากมีการถ่ายรูปหรือสัมภาษณ์และหากเป็นเด็กเล็กต้องได้รับคำยินยอมจากผู้ดูแลก่อน (ดูเพิ่มเติมในบทเรื่องการระมัดระวังในการสื่อสาร) เป็นสิ่งสำคัญสำหรับ Compassion ที่จะแบ่งปันการทำงานและสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในชีวิตของเด็ก อย่างไรก็ตามเด็กจะต้องทราบก่อนว่ารูปถ่ายและเรื่องที่เขาเล่าไว้อาจถูกนำไปแบ่งปันให้คนอื่น ๆ ทราบด้วย หากต้องใช้รูปหรือเรื่องจากเด็กต้องอธิบายขั้นตอนให้เด็กเข้าใจและขอคำยินยอมก่อนถ้าเป็นไปได้ควรเป็นลายลักษณ์อักษร

การเขียนของเด็กของผู้ประกอบการเป็นสิ่งที่ปลอดภัยและโปร่งใสมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้สำหรับเด็ก ครอบครัวและผู้ประกอบการ ดังนั้นจึงควรจัดการการเขียนเขียนผ่านทางสำนักงานในประเทศนั้นๆ ผู้ประกอบการจะต้องลงชื่อในรูปแบบฟอร์มซึ่งจะอนุญาตให้สามารถเขียนเด็กที่ผู้ประกอบการได้ Compassion หรือคริสตจักรคู่สัญญาจะต้องแจ้งให้กับ GMC ทราบหากมีผู้ประกอบการหรือเพื่อนของผู้ประกอบการพยายามข้ามขั้นตอนนี้ การเขียนของผู้ประกอบการเป็นหมู่คณะ ก็ต้องทำตามแนวทางนี้เช่นเดียวกัน

กิจกรรมกลุ่มย่อย : สถานการณ์ต่างๆ-ให้กลุ่มแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3-4 คน และให้แต่ละกลุ่มได้รับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งต่อไปนี้เพื่อพูดคุย

สถานการณ์ที่ 1: อาดัมเป็นเจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กซึ่งทำงานกับ มัทธิว ผู้เป็นเหยื่อการถูกรังแก มัทธิวขอใช้เวลากับอาดัมและพักหลังใช้เวลาด้วยตัวต่อกับบอยซ์ เพราะมัทธิวอมเล่าเรื่องมากขึ้นให้อาदัมฟัง วันหนึ่งมัทธิวขอให้อาดัมไปคุยกันในห้องส่วนตัว ซึ่งไม่มีใครอยู่ด้วย อาดัมควรทำอย่างไรกับสถานการณ์นี้

สถานการณ์ที่ 2: อีฟและเดโบรา นัดพบกับเด็กที่โครงการ คือ มาร์ธา แต่ว่าอีฟเป็นไข้และไม่สามารถไปตามนัดได้ เดโบราควรยกเลิกนัดกับมาร์ธาหรือไม่ และเพราะอะไร

สถานการณ์ที่ 3: เจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กถูกขอให้แบ่งปันเรื่องที่น่าสนใจซึ่งจะนำไปตีพิมพ์ในหนังสือข่าวสาร เจ้าหน้าที่รู้จักเด็กคนหนึ่งชื่อ โจซัวร์ ซึ่งได้รับการช่วยเหลือจากการถูกระงับ เรื่องของโจซัวร์นี้จะต้องถูกส่งไปให้Compassion ทันที แต่โจซัวร์และผู้ปกครองได้เดินทางไปต่างจังหวัดจึงไม่สามารถจะให้คำยินยอมได้ เจ้าหน้าที่ควรทำอย่างไร

สถานการณ์ที่ 4: ผู้อุปการะคนหนึ่งมาเยี่ยมเด็กและพักที่โรงแรมใกล้บ้านของเด็ก เธอขอให้เด็กมาพักด้วยที่โรงแรม 1 คืน ควรมีการตอบสนองที่เหมาะสมอย่างไรกับสถานการณ์นี้

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย – อาจมีเด็กที่ถูกกระทำ และถูกช่วยเหลือออกมาจากบ้าน ซึ่งมาพักอาศัยอยู่ที่อื่นชั่วคราวหรืออยู่ที่สถานสงเคราะห์เด็ก หากพ่อแม่ได้รับอนุญาตให้มาเยี่ยม อาจมาเยี่ยมได้ที่โครงการหรือที่สำนักงานคริสตจักร การเยี่ยมเยียนทุกครั้งจะต้องมีเจ้าหน้าที่ดูแล เป็นสิ่งสำคัญที่เด็กจะได้มีปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่ แต่เนื่องจากว่าเด็กมาจากสถานการณ์ที่ถูกทำร้าย ดังนั้นจะต้องมีเจ้าหน้าที่อยู่ด้วยทุกครั้งที่มีการเยี่ยมเยียน

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย–ทำไมความโปร่งใสถึงมีความสำคัญ

1. ความโปร่งใสจัดความเจ็บทางวัฒนธรรม เรื่องต้องห้าม ความลับและความกลัวซึ่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงการทารุณกรรมเด็ก
2. ความโปร่งใส การให้พื้นที่ และโอกาสในการพุดคุย อย่างเปิดเผย ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และปกป้องเด็ก
3. ความโปร่งใสแสดงให้เห็นว่า Compassion เป็นองค์กรที่ไม่มีอะไรจะปิดบังและพร้อมที่จะเรียนรู้จากความผิดพลาด ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความรับผิดชอบที่ดี นอกจากนี้ยังลดการเกิดข่าวลือและความสับสน
4. ความโปร่งใสไม่ใช่การรักษาความลับ ในขณะที่นโยบายการปกป้องเด็กและขั้นตอนต่างๆควรจะมีมีความโปร่งใสแต่ข้อมูลเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กควรถูกรักษาไว้เป็นความลับ และแบ่งปันให้ผู้ที่จำเป็นต่อการช่วยเหลือรับทราบเท่านั้น

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำทเรียน: ใช้เวลาผู้เข้าร่วมอบรมถามคำถาม หนุนใจให้นึกถึงว่า ทำไมความโปร่งใสจึงสำคัญต่อการปกป้องเด็ก เดือนพวกเขาว่า พวกเขาคือเจ้าหน้าที่ซึ่งถูกเรียกมาเพื่อทำหน้าที่ที่สำคัญในการปกป้องเด็กและขอบคุณที่พวกเขาได้รับใช้ในส่วนนี้มา

อธิษฐานปิด ขอบคุณพระเจ้าสำหรับทุกคนที่มาร่วมในวันนี้และสิ่งที่คุณเขาทำเพื่อช่วยเด็ก ขอพระเจ้าให้สติปัญญา และการแยกแยะแก่เขาในการทำงานเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 13 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
ความโปร่งใสที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องเด็กคืออะไร	
คำถามประเภทใดที่ผู้สัมภาษณ์ควรถามผู้สมัครงาน	
ควรทำอะไรเพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่คนใหม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมต่อการช่วยเหลือในการปกป้องเด็ก	
ต้องมีเจ้าหน้าที่กี่คน หากต้องพบกับเด็กเพียงลำพัง	
ทำไมการให้คำยินยอมของเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผน โดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 14 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมใดในบทนี้	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 8 วิธีการเลี้ยงดูเด็กและการทำงานกับเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์

หลังจากจบบทเรียนนี้ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถอธิบายถึงลักษณะการเลี้ยงดูเด็ก 3 ประการ และผลที่จะเกิดขึ้นต่อเด็ก ทราบถึงวิธีการในการเลี้ยงดูเด็กด้วยความรักและเหตุผลสำหรับเด็กต่างช่วงอายุกันและสามารถยกตัวอย่างการปฏิบัติที่ดีในการเลี้ยงดูเด็กได้

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้ในบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: หลากหลาย

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ/อุปกรณ์: สไลด์ 1-3 พ่อแม่ที่ออกคำสั่ง (วางอำนาจ) พ่อแม่ที่ยอม พ่อแม่ที่ให้ทางเลือก โปสเตอร์, กระดาษแผ่นใหญ่หรือกระดานดำ, ปากกาไวท์บอร์ดหรือชอล์ก กระดาษและดินสอ

การจัดห้องเรียน: จัดเก้าอี้ให้เป็นวงกลมเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: บทบาทสมมุติและการพูดคุย – ก่อนที่จะเริ่มบทเรียน ผู้นำบทเรียนขออาสาสมัคร 2 คน แสดงบทบาทสมมุติ ว่าเป็นพี่น้องกำลังทะเลาะกัน เพื่อจะแย่งกระดาษหรือสิ่งของอะไรก็ได้ที่อยู่ในห้อง ปฏิบัติการที่มีต่อพี่น้องคู่นี้จะเป็นการแสดงวิธีการเลี้ยงดูลูก 3 แบบ

ผู้นำบทเรียน: ให้สัญญาณ “พี่น้อง” เริ่มทะเลาะกัน ในฐานะที่เป็นพ่อแม่ให้เรียกลูกทั้ง 2 คน ด้วยน้ำเสียงที่แสดงความโมโห แล้วพูดว่า

บอกก็ครั้งแล้วว่าให้หยุดทะเลาะกัน น่าเบื่อจริงๆ ที่ทะเลาะกันอยู่ได้ แยกกันไปอยู่คนละมุมเลย ฉันไม่อยากได้ยินเสียง ไม่อยากได้ยินเสียงใครจนกว่าจะถึงเวลาทานข้าวเย็น มิเช่นนั้นเจอดีแน่ ไม่ได้ยินที่พูดหรือไง บอกแล้วนะว่าจะเจอดีแน่ๆ ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะที่จะจับได้ว่าทะเลาะกัน ถ้ามีอีก ฉันจะเพิ่มงานบ้านให้ทำเป็น 2 เท่า

- ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าสังเกตอะไรบ้างเกี่ยวกับพ่อหรือแม่ของเด็กคนนี้
- ผู้เข้าร่วมอบรมจะรู้สึกอย่างไรหากเป็นเด็กที่อยูในบ้านนี้

ผู้นำบทเรียน : ตอนนี้ให้แสดงบทบาทสมมุติอีกครั้ง

เพื่อแสดงให้เห็นการเลี้ยงดูอีกแบบให้อาสาสมัครเริ่มทะเลาะกันอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ให้นั่งเก้าอี้ไปนั่งใกล้ๆ และปล่อยให้ทะเลาะกัน ขณะที่ท่านบ่นให้ผู้เข้าร่วมอบรมฟังว่า

ก็อย่างที่เขากลั่นพูดกัน เด็กก็เป็นเด็กอยู่วันยังค่ำ ถ้าฉันเอากะดาดออกมา อีก 2 นาทีก็คงทะเลาะกันเรื่องอื่นอีก ฉันมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่คิดถึง ฉันจะไม่เสียเวลาไปยุ่งกับลูกๆ หรือ เพราะยังงี้เดียวลูกก็โตเอง เมื่อพวกเขาพร้อมไม่ต้องไปบังคับอะไรเอาละ ว่าแต่เมื่อไหร่ฉันทำอะไรอยู่นะ

- ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าสังเกตเห็นอะไรบ้างเกี่ยวกับพ่อหรือแม่ของเด็กคนนี้
- ถ้าหากสามารถให้คำแนะนำแก่พ่อหรือแม่ได้ จะบอกอะไร

ผู้นำบทเรียน: ให้อาสาสมัครเริ่มทะเลาะกันอีกครั้ง ย่อตัวลงไปให้อยู่ใน “ระดับเดียวกับเด็ก” เอามือแตะที่ไหล่ของเด็กแต่ละคนเบาๆ แล้วพูดกับเด็กด้วยเสียงที่ใจเย็นว่า

ขอโทษนะ ลูกคงรู้สึกไม่ดีที่ทะเลาะกันแบบนี้ แม่/พ่อจะถือกระดานนี้ไว้จนกว่าลูกจะหาทางแก้ไขปัญหาก็ได้ ถ้าลูกสามารถพูดด้วยน้ำเสียงที่ปกติแบบแม่/พ่อได้แล้ว แม่/พ่อจะฟังความคิดเห็นของลูกและเราจะมาคุยกันว่า จะทำยังไงเพื่อที่จะเดินหน้าต่อได้

- ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าสังเกตอะไรบ้างเกี่ยวกับพ่อหรือแม่ของเด็กคนนี้
- ถ้าเป็นเด็กที่อยูในบ้านนี้จะรู้สึกอย่างไร

กิจกรรมกลุ่มย่อย : พุทธคุณถึงบทบาทสมมุติ – ให้อาสาสมัครพูดคุยเกี่ยวกับ ตัวอย่าง 3 ตัวอย่างในการเลี้ยงดูลูกถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าแบบไหนคล้ายกับที่ถูกเลี้ยงมามากที่สุด

ผู้นำบทเรียน : ใช้กิจกรรมต่อไปนี้เป็นเพื่อศึกษาการเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบ และเพื่อดูว่าการเลี้ยงดูเหล่านี้มีผลอย่างไรต่อเด็ก หากต้องเติบโตภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นนี้คือ ออกคำสั่ง ยอม และให้ตัวเล็ก

กิจกรรมเพื่อการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 พ่อแม่ที่ออกคำสั่ง (Giving orders)

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมอธิบาย ถึงวิธีของพ่อแม่ในการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก เปดสไลด์ที่ 1 **พ่อแม่ที่ออกคำสั่ง** อ่านวิธีเลี้ยงดูลูกด้านซ้ายมือ และผลที่เด็กจะได้รับทางขวามือ

พ่อแม่ที่ออกคำสั่ง (วางอำนาจ) Giving Orders

วิธีเลี้ยงดูลูก	ผลที่เด็กจะได้รับ
- มีส่วนร่วมในชีวิตของลูกมาก	- เด็กทำตามเพราะความกลัว
- สภาพแวดล้อมในบ้านที่มีเข้มงวด	- เก็บกดความโกรธ
- ต้องการให้ทำตาม, ขาดความเห็นใจ	- ขาดโอกาสการเรียนรู้ในการฝึกการตัดสินใจที่ถูกต้อง
- จำกัดความคิดสร้างสรรค์	- รู้สึกผิดและรู้สึกไม่มีคุณค่า
- เน้นการลงโทษมากกว่าการเรียนรู้จากความผิดพลาด	- มีแนวโน้มจะซึมเศร้า

ผู้นำบทเรียน: คำถาม- ท่านสังเกตเห็นความเกี่ยวข้องระหว่างวิธีการเลี้ยงดูและลักษณะของเด็กจากครอบครัวประเภท พ่อแม่ที่ออกคำสั่ง อย่างไร ช่วยกันอธิบาย

ขั้นตอนที่ 2 พ่อแม่ที่ยอม (Giving up)

ผู้นำบทเรียน : คำถาม-ตอนนี้ให้นึกถึงบทบาทสมมุติ ท่านจะอธิบายถึงทัศนคติและการกระทำของพ่อแม่อย่างไร เปดสไลด์แผ่นที่ 2 **พ่อแม่ที่ยอม** อ่านวิธีเลี้ยงดูลูกด้านซ้ายมือ และผลที่เด็กจะได้รับทางขวามือ

พ่อแม่ที่ยอม (ยินยอมหรือละเลย) Giving up

วิธีเลี้ยงดูลูก	ผลที่เด็กจะได้รับ
- ไม่มีส่วนร่วมในชีวิตลูก	- เด็กเรียนไม่ค่อยดีที่โรงเรียน
- ไม่สามารถกำหนดขอบเขตหรือมาตรฐานได้	- มีแนวโน้มที่จะทำผิดกฎหมาย
- หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า - อาจจะปฏิเสธ/ละเลยหรือตามใจ	- มีปัญหาด้านการรับผิดชอบ - โทษผู้อื่นหากลูกมีปัญหา

ผู้นำบทเรียน: คำถาม-จะเป็นอย่างไรถ้าเป็นลูกของพ่อแม่ที่ยอมหรือละเลย

ผู้นำบทเรียน: พุคคุย- ลูกของพ่อแม่ที่ยอมอาจ รู้สึกไม่ได้รับความรัก และควบคุมไม่ได้ ส่วนใหญ่มักจะมีปัญหาทำผิดกฎหมาย ใช้จ่าย หรือเรียนไม่ค่อยดี ลูกของพระเจ้าต้องการขอบเขตที่ปลอดภัยและพ่อแม่ที่มีความอดทนสูงและมีความรักต่อลูกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งพระเจ้าเป็นผู้เดียวที่จะให้สิ่งเหล่านี้แก่พ่อแม่ได้

ขั้นตอนที่ 3 พ่อแม่ที่ให้ทางเลือก (Giving Choices)

ผู้เข้าร่วมอบรมสังเกตอะไรได้บ้างจากปฏิสัมพันธ์ระหว่าง พ่อแม่/เด็ก ในตัวอย่างที่ 3

เปิดสไลด์ที่ 3 **พ่อแม่ที่ให้ทางเลือก** อ่านวิธีเลี้ยงดูลูกด้านซ้ายมือ และผลที่เด็กจะได้รับทางขวามือ

พ่อแม่ที่ให้ทางเลือก (มีความรับผิดชอบ) Giving Choices

วิธีเลี้ยงดูลูก	ผลที่เด็กจะได้รับ
- มีส่วนร่วมในชีวิตลูกอย่างมาก	- เด็กรู้สึกที่พ่อแม่รักไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
- สภาพแวดล้อมที่มีแบบแผน	- มีความรับผิดชอบในการแก้ปัญหา
- อบอุ่น ให้กำลังใจ	- เรียนดี
- แก้ไขและสอนมากกว่าการลงโทษ	- รู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า
- ให้เด็กมีส่วนในการแก้ปัญหา	- ปรับตัวทางสังคมได้ดี
- สนับสนุนให้มีความคิดสร้างสรรค์	

ผู้นำบทเรียน: คำถาม- ท่านคิดว่าลูกของครอบครัวที่ให้ทางเลือกจะกลายเป็นเด็กอย่างไร อะไรน่าจะเป็นความท้าทายที่ยากที่สุด การเป็นพ่อแม่ที่ให้ทางเลือก

ผู้นำบทเรียน: พุคคุย-ถึงแม้ว่าจะใช้เวลาหลายอาทิตย์หรือหลายเดือนเพื่อศึกษาวิธีการเลี้ยงดูลูกให้มีประสิทธิภาพ แต่ก็ยังมีอีกหลายสิ่งที่ต้องเรียนรู้ อย่างไรก็ตามยังมี **หลักสำคัญ 5 ประการ ในการเลี้ยงดูลูก** เมื่อผู้เข้าร่วมอบรมทำร่วมกับการอธิษฐานและการฝึกปฏิบัติแล้ว จะทำให้สามารถเตรียมความพร้อมของพ่อแม่ ให้เป็นพ่อแม่ที่มีการเลี้ยงดูลูกอย่างมีประสิทธิภาพได้

หลักการข้อที่ 1: ถ้าลูกมาหาท่านไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นสิ่งแรกที่ท่านควรมอบให้คือความรัก

หากท่านมีเวลา อ่านบททวนหรืออ่านเรื่องของบุตรน้องหลงหาย จากลูกา 15:11-32

ผู้นำบทเรียน: คำถาม – ลูกชายได้ทำผิดต่อพ่ออย่างไรบ้าง พ่อตอบรับลูกชายอย่างไร

กิจกรรมคู่: ฝึกการตอบสนอง - ฝึกการแสดงความรักแบบเดียวกันนี้ในการเลี้ยงดูลูก ให้ผู้เข้าร่วมอบรมจับคู่แล้วยืนหันหน้าเข้าหากัน ให้คนหนึ่งเป็นพ่อหรือแม่ แล้วอีกคนเป็นลูก คนที่แสดงเป็นลูกให้ลูกเข่าลง เพื่อจะได้ดูตัวเล็กลง บางครั้งผู้ใหญ่ลืมไปว่าตัวเองดูเหมือนยักษ์ในสายตาของเด็ก

สถานการณ์: คนที่เป็นพ่อแม่เอาเงินให้ลูกเพื่อไปซื้อขนมปังที่ตลาด คนที่แสดงเป็นลูกวิ่งกลับมาหาพ่อแม่และพูดว่า “หนูทำสตางค์หาย”

- พ่อแม่จะตอบสนองอย่างไร
- มี “เรื่อง” อื่นอีกไหม ที่พ่อแม่อาจได้ยินจากลูก ซึ่งอาจจะทำให้พ่อแม่ มีการตอบสนองด้วยความโกรธหรือความหงุดหงิด มากกว่าความรักหรือไม่

ให้ผู้สลับบทบาทกันแล้วแสดงสถานการณ์ต่อไปนี้ ท่านให้ลูกของท่านไปซื้อขนมปังและนำกลับมาให้ แต่ขนมปังถูกกินไปครึ่งหนึ่ง ท่านถามลูกของท่านว่าเกิดอะไรขึ้น ลูกตอบว่า ระหว่างทาง เกิดหิวขึ้นมาเลยทานขนมปัง ฝึกตอบสนองกับลูกของท่านในสถานการณ์นี้

หลักการข้อที่ 2: ไม่ควรพูดหากไม่พร้อมที่จะทำ

ผู้นำบทเรียน: สาธิตให้ดู-ขออาสาสมัครมาแสดงเป็นเด็ก เอาของในห้องให้กับอาสาสมัครเพื่อเคาะที่โต๊ะหรือเก้าอี้ให้เกิดเสียงดัง กระซิบบอกอาสาสมัครว่า ให้เคาะไปเรื่อยๆจนกว่าท่านจะเอาของออกจากมือ พา “เด็ก” ที่เคาะของไปไว้ที่ด้านของห้อง และให้ตัวท่านยืนอยู่คนละด้านของห้อง

(ชื่อผู้เข้าร่วม) ขอให้หยุดทำสิ่งนั้น พ่อ/แม่กำลังสอนอยู่ เด็กหยุดเคาะสักครู่ และก็เคาะต่อไปอีก ครั้งนี้พูดเสียงดังขึ้นนิดหน่อย (ชื่อ) บอกให้หยุดดี ทุกคนจะได้ยินพ่อ/แม่สอนได้ยิ่ง ใจ ลูกทำตัวน่ารำคาญนะ คุณพูดอยู่ที่เดิมแต่ไม่ทำอะไร ขณะที่เด็กยังทำเสียงดังอยู่ คุณพูดว่า จะหยุดเสียงนั้นไหม ลูกทำให้พ่อ/แม่ปวดหัวนะ จากนั้นหยุดพูดสักครู่ครั้งสุดท้าย และให้เดินไปหาเด็กเอาสิ่งที่เด็กเคาะนั้นมาและพูดว่า พ่อ/แม่เชื่อว่าลูกสามารถคิดวิธีเล่นที่เงียบกว่านี้ได้เวลาที่พ่อ/แม่สอนอยู่ ลูกคิดว่าเล่นอะไร ได้บ้างคะ/ครับ

ผู้นำบทเรียน คำถาม- จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณขอให้ลูกทำบางสิ่งแต่คุณยังไม่พร้อมจะจัดการจริงๆ (ลูกเรียนรู้ที่จะเมินเฉยไม่สนใจ)

หลักการที่ 3: ชมเมื่อลูกทำสิ่งที่ดี

เด็กต้องการความสนใจ และจะทำได้เป็นอย่างดีหนึ่งเพื่อให้ได้มา ถึงแม้ว่าจะต้องทำตัวอวดและถูกทำโทษก็ตาม แต่ถ้าท่านคอยให้ความสนใจเมื่อลูกทำสิ่งที่ดีหรือสังเกตเห็นแต่พฤติกรรมที่ดีเป็นประจำ ท่านกำลังให้ความสนใจกับลูก ซึ่งเป็นสิ่งที่ลูกต้องการ และท่านกำลังสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

ผู้นำบทเรียน: กรุณาใช้คำพูดที่เหมาะสมกับอายุ ตัวอย่างเช่น “ชมเมื่อเขาทำสิ่งที่ดี” ใช้ชื่อของผู้เข้าร่วมอบรมเพื่อยกตัวอย่าง

- ฉันเห็นว่า (ชื่อ) กำลังจดบันทึกอย่างละเอียด
- ฉันรู้สึกขอบคุณที่ (ชื่อ) มีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมุติ เธอเป็นนักแสดงที่เก่งมาก

แยกกลุ่มย่อยเพื่อพูดคุยถึงวิธีช่วยสอนพ่อแม่ให้ “ชมเมื่อลูกทำสิ่งที่ดี” ที่บ้าน

หลักการที่ 4: กำหนดขอบเขตและกฎระเบียบที่สมเหตุสมผลในครอบครัว

ผู้นำบทเรียน: พูดคุย – ไม่ว่าเด็ก ๆ อาจจะแสดงท่าทีขัดแย้งอย่างไร เด็ก ๆ ต้องการ ขอบเขตเช่นเดียวกันกับแกะน้อยในคำอุปมาของพระเยซูที่หลงหายไปและได้รับการช่วยให้กลับมาโดยผู้เลี้ยงที่ดี เด็กมักจะไม่ได้ให้ความสนใจและแสดงท่าทีว่าไม่ชอบขอบเขตที่ท่านให้ไว้ แต่จริงๆ แล้วเด็กกลัวที่จะไม่มีขอบเขตมากกว่า เพราะว่า หมายถึงพ่อแม่ไม่ได้สนใจ เมื่อพ่อแม่กำลังโกรธ อาจกำหนดขอบเขตที่ไม่สมเหตุสมผลได้ง่าย ซึ่งทำให้เด็กรู้สึกรับไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเรากำหนดกฎหรือขอบเขตในครอบครัว จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำด้วยความเมตตาและความเข้าใจด้วยว่าเด็กจะรับได้มากน้อยเพียงใด

กิจกรรมกลุ่มย่อย: กำหนดกฎระเบียบ – แบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ให้กระดากับดินสอแต่ละกลุ่มใช้เวลา 3 นาที เพื่อเขียนขอบเขตและกฎระเบียบ สำหรับเด็กในครอบครัวของท่าน อย่าลืมคำนึงถึงอายุของเด็กด้วย

ผู้นำบทเรียน: คอยสังเกตความสามารถในการเขียนของผู้เข้าร่วมอบรม หากเห็นว่ามีความลำบากในการเขียน ให้เปลี่ยนเป็นพูดคุยอย่างเดี่ยวแทน หลังจากที่ครบ 3 นาทีแล้ว ให้ทุกกลุ่มแบ่งปันสิ่งที่ตนเองเขียน ให้เวลาพูดคุยและแสดงความคิดเห็น

หลักการที่ 5: ให้เด็กทำสิ่งที่ถูกต้องด้วยการให้ทางเลือกซึ่งช่วยให้เด็กรับผิดชอบปัญหาของตนเอง

ผู้นำบทเรียน: พูดคุย – หลักการสุดท้ายซึ่งนำไปสู่การเลี้ยงดูที่มีประสิทธิภาพนี้มักเป็นสิ่งที่ท้าทายที่สุด

คุณพบว่าลูกสาวของคุณขโมยของ ของลูกอีกคน แทนที่จะทำโทษอะไรที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลย เช่น ดัดลัทธิพิเศษต่างๆ ก็ให้ตัวเลือกเพื่อให้ลูกแก้ไขปัญหาก็ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น คุณอาจจะพูดว่า “น้ำคะ ลูกอยากจะขอโทษที่ฟ้าไหมคะ

และให้ทางเลือกว่า น้ำจะทำงานบ้านแทนพี่ฟ้าในหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า หรือ อยากรอหลังทานอาหารเย็นเสร็จก่อน
ค่ะ”

สถานการณ์: เด็กคนหนึ่งไม่ได้ส่งการบ้านสำคัญ 2 อย่าง แต่มีเวลาไปเล่นฟุตบอล

มีทางเลือกเพื่อการแก้ไข 2 ทางใดบ้างที่พ่อแม่สามารถให้ทางเลือกแก่เด็กคนนี้ได้

หากมีเวลาให้ผู้เข้าร่วมอบรมเสนอสถานการณ์และทางเลือกเพื่อแก้ไขสถานการณ์เอง

ผู้นำทเรียน: พุดคุย – เลือกใช้ การแก้ไข มากกว่า การลงโทษ การลงโทษมักเกี่ยวข้องกับการระบายอารมณ์โกรธ
ของพ่อแม่ต่อเด็ก แต่การแก้ไขสอนให้เด็กรู้จักรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง เผชิญหน้ากับผลของการตัดสินใจที่
ผิดพลาดในชีวิตจริง และเรียนรู้การแก้ไขปัญหา การลงโทษในระยะยาวจะทำให้เกิดการกบฏและการกระทำผิดของ
เด็กและเยาวชนได้ แต่การแก้ไขให้ดีขึ้นนำไปสู่การเห็นคุณค่าในตนเองและการเป็นพลเมืองที่ดี

พุดคุยกลุ่มย่อย: การลงโทษ กับ การแก้ไข – แบ่งกลุ่มย่อยเพื่อพุดคุยเรื่องต่อไปนี้

- พุดคุยถึงความแตกต่างระหว่างการลงโทษและการแก้ไข
- ทำไมเด็กที่ได้รับการลงโทษและเด็กที่ได้รับการแก้ไขจึงมีความแตกต่างกันมาก
- พ่อแม่สามารถทำอะไรได้บ้าง เพื่อเป็นตัวอย่างพ่อแม่ที่ให้ทางเลือกและในการแก้ไขปัญหาได้
- ท่านจะมีส่วนช่วยพ่อแม่ให้เป็นพ่อแม่ที่ใช้การแก้ไขได้อย่างไร

ให้ผู้เข้าร่วมอบรมหลับตา และอ่านข้อพระคัมภีร์จากอิสยาห์ให้ฟัง ให้ทุกคนหายใจเข้าลึกๆและแบมือเพื่อรับพระพร
ผ่านทางพระคำนี้

โอฟ้าสวรรค์จงเปล่งเสียงขึ้นบานและแผ่นดินโลกจงชื่นชมยินดีเถิด โอภูเขาเอ๋ย จงร้องด้วยความเปรมปรีดีเพราะ
พระยาห์เวห์ได้ทรงปลดปล่อยชนชาติของพระองค์แล้วและทรงสงสารคนของพระองค์ที่ถูกข่มใจ แต่ศิโยนกล่าวว่า
“พระยาห์เวห์ได้ทรงละทิ้งข้าแล้วและองค์เจ้านายทรงล้มข้าเสียแล้ว” “ผู้หญิงจะล้มบุตรของนางที่ยังกินนมอยู่และไม่
สงสารบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ และถึงแม้ว่าคนเหล่านี้จะล้มได้ แต่เราก็จะไม่ล้มเจ้า คุณได้สลักเจ้าไว้บนฝ่า
มือของเรากำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ จงเงยตาขึ้นและมองไปรอบๆเขาทั้งหลายขมขื่นและพวกเขา
มายังเจ้า” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ตราบใดที่เรารวมมีชีวิตอยู่เจ้าจะสวมพวกเขาทุกคนเหมือนเครื่องประดับเจ้าจะผูกพวก
เขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์” อิสยาห์ 49:13-16, 18

พระเจ้าทรงอยู่กับเรา เราเป็น ลูกของ พระองค์ชื่อของท่านถูกเขียนไว้แล้วในพระหัตถ์ของพระองค์

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำบทเรียน: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมใคร่ครวญถึงสิ่งเหล่านี้ด้วยตัวเอง

- ท่านได้เรียนรู้อะไรซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ควรแบ่งปันต่อให้พ่อแม่ในโครงการ
- อะไรเป็นสิ่งที่ท้าทายที่สุดหากต้องสอนหัวข้อนี้ไปสอน
- เราจะสนใจซึ่งกันและกันในการพยายามสอนพ่อแม่ในโครงการให้เป็นพ่อแม่ที่มีประสิทธิภาพ และทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าได้อย่างไร

อธิษฐานปิด ขอพระเจ้าทรงช่วยเจ้าหน้าที่แต่ละคนที่จะสามารถถ่ายทอดบทเรียนนี้ให้กับครอบครัวในโครงการได้ เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขา

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 15 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
สิ่งใดที่ท่านเรียนรู้และคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องถ่ายทอดให้กับพ่อแม่ในโครงการ	
อะไรที่น่าจะเป็นเรื่องที่ท้าทายที่สุดในการสอนหัวข้อนี้	
เราจะหนุนใจซึ่งกันและกันในการพยายามสอนพ่อแม่ในโครงการให้เป็นพ่อแม่ที่มีประสิทธิภาพ และทำตามพระทัยพระเจ้าได้อย่างไร	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผน โดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 16 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมใดในบทนี้	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 9 การจัดการพฤติกรรม

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้แล้วผู้เข้าร่วมอบรมสามารถเข้าใจพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็กและสามารถเข้าใจวิธีการกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในเชิงบวกได้

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้ในบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: หลากหลาย

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ/อุปกรณ์: จาน 2 ใบ หินก้อนเล็กๆ 1 ถ้วย กระดาษแผ่นใหญ่หรือกระดานดำ ไวท์บอร์ดหรือชอล์ค โปรเจกเตอร์ (หากมี) สไลด์ที่ 1 พระบิดาในสวรรค์ของเรา สไลด์ที่ 2 กลยุทธ์การเลี้ยงดูลูก 7 อย่าง

การจัดห้องเรียน: จัดเก้าอี้เป็นวงกลมเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: แนะนำพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมต่อเด็กที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ให้ผู้เข้าร่วมอบรมนึกถึงพฤติกรรมของตัวเอง อะไรที่ทำให้รู้สึกโกรธหรือเครียด

ผู้นำบทเรียน อ่านสถานการณ์ต่อไปนี้

แอนดรูว์สะดุดล้มหัวฟาดอย่างแรง โดนวัตถุที่มีความแข็งบางอย่าง เขาเดินไปทำงานต่อแต่รู้สึกเวียนหัวและปวดท้อง เขานั่งพัก เพื่อนร่วมงานถามว่าเป็นอะไร เขาเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น เพื่อนร่วมงานหัวเราะแล้วพูดว่า “กระดุกไม่หักหรอก เลิกนึกถึงเรื่องนี้ซะ เดี่ยวก็ดีเอง”

ผู้นำบทเรียน: คำถาม- ท่านคิดว่าแอนดรูว์รู้สึกอย่างไร ควรตอบสนองอย่างไรเพื่อให้เขารู้สึกดีขึ้น

เราต้องรับรู้ถึงความรู้สึกแม้แต่ความรู้สึกของเด็ก บางครั้งเรายุ่งหรือนึกถึงแต่ความรู้สึกของตัวเองเกินไป จนไม่มีเวลารับรู้ความรู้สึกของเด็ก

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: แสดงให้เห็นความเครียด – เอาจานออกมา 2 ใบและหิน 1 ถ้วย

บอกว่าจานใบหนึ่งเป็นจานของเจ้าหน้าที่ และบอกว่าหินแต่ละก้อนแทนสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวันที่ทำให้เจ้าหน้าที่เกิดความเครียดหรือความโกรธ อาจเป็นปัญหาเล็กๆเช่น โดนแมลงตอม หรือปัญหาใหญ่เช่น ไม่มีอาหารพอกิน ให้ผู้เข้าร่วมอบรมแต่ละคนบอกว่า อะไรที่ทำให้เกิดความโกรธหรือความเครียดแล้วให้อาหินแต่ละก้อนเอาหินใส่ลงในจาน ถ้ามีเวลาอาจให้ผู้เข้าร่วมอบรมแต่ละคนวางหินมากกว่า 1 ก้อน ให้ผู้เข้าร่วมอบรมพูดคุยถึงกองหินที่เห็นเมื่อคนๆหนึ่งมีการสื่อสารกับเด็กหรือผู้ใหญ่คนอื่น คนนั้นอาจจะมีเรื่องหนักใจอยู่แล้ว

ลองนึกถึงสิ่งเดียวกัน แต่จากมุมมองของเด็กเพื่อทำกิจกรรมนี้ให้ผู้เข้าร่วมอบรม คิดย้อนกลับไปสัก 2-3 ปีแล้วคิดว่าตัวเองเป็นเด็ก ให้เวลาคิดแล้วถามว่า ความทรงจำแรกๆในชีวิตที่คิดได้คืออะไร

ให้ทุกคนอยู่ในความเงียบสักครู่ หลังจากนั้นให้ผู้เข้าร่วมอบรมนึกถึงความทรงจำในวัยเด็กที่จำได้อย่างชัดเจน อาจจะเป็นความทรงจำที่ดีหรือไม่ดีก็ได้

ให้ทุกคนอยู่ในความเงียบสักครู่ ให้คิดย้อนกลับไป 24 ชั่วโมงที่ผ่านมา อาจจะเป็นที่บ้านหรือที่โครงการ ถ้ามองจากมุมมองของเด็กแล้วคิดว่ามีอะไรที่ทำให้เด็กรู้สึกดีใจ เสียใจ หงุดหงิด หรือพอใจ ให้เงียบสักครู่ ตอนนี้ให้แต่ละคนเอาหิน 1 ก้อน วางลงบนจานและพูดถึงสิ่งที่ทำให้เด็กรู้สึกเครียด

ให้โอกาสผู้เข้าร่วมอบรมวางหินเพิ่มถ้าต้องการ แล้วเอาจาน 2 จานมาวางคู่กับเพื่อเปรียบเทียบ

พูดคุยในกลุ่มย่อย: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมแบ่งกลุ่มย่อยและพูดคุยถึงสิ่งต่อไปนี้

- ท่านนึกถึงอะไร เมื่อวางจาน 2 จานไว้ข้างกัน
- ครั้งสุดท้ายที่ท่านมองบางสิ่งจากมุมมองของเด็กคือเมื่อไหร่ ถ้าท่านใช้เวลาหุ้ยนึกถึงสาเหตุของความเครียดที่ท่านวางไว้บนจานของท่านและสาเหตุของความเครียดที่เด็กวางไว้บนจานของตน ท่านคิดว่าท่านจะตอบสนองต่อเด็กต่างไปจากเดิมหรือไม่ อย่างไร ให้อธิบาย

ผู้นำทเรียน: พุดคุย-จิตใจของเด็กนั้นเปิดกว้างมีความอ่อนโยนและสดใส ปฏิสัมพันธ์ที่เรามีกับเด็กจะอยู่กับเขาไปตลอดชีวิตจริงๆ แล้ววิธีที่ผู้ใหญ่โดยเฉพาะพ่อแม่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กสามารถจะเป็นตัวชี้วัดว่าเด็กจะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าได้อย่างไร ดังนั้นการช่วยให้พ่อแม่สร้างความสัมพันธ์ที่เข้มแข็ง ห่วงใย และสนับสนุนลูกๆของตน จึงเป็นหน้าที่สำคัญที่เราต้องจริงจังในการปฏิบัติ

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: จิตเส้นแบ่งตรงกลางกระดานหรือกระดานดำ เขียนคำว่า “พ่อแม่” ด้านบนของช่องหนึ่งและคำว่า “เด็ก” อีกด้านหนึ่ง ให้ผู้เข้าร่วมอบรมตัดสินใจว่าจะใช้คำว่าพ่อหรือแม่ในช่องแรก

ให้ผู้เข้าร่วมอบรมบอก สาเหตุของความเครียดและความโกรธต่างๆ ในแต่ละวันในช่องของพ่อแม่ เขียนสิ่งที่ผู้เข้าร่วมอบรมเสนอลงในช่องว่าง และทำเช่นเดียวกันกับช่องของเด็ก

ให้ผู้เข้าร่วมอบรมตัดสินใจว่าจะให้เด็กเป็นผู้หญิง หรือผู้ชายให้ผู้เข้าร่วมอบรมเขียนสิ่งที่เสนอแนะลงในช่องของเด็ก

ผู้นำบทเรียน: ถามคำถาม

- ท่านคิดว่ามีสถานการณ์ใดที่จะทำให้เกิดการเผชิญหน้าระหว่างพ่อแม่กับเด็กเมื่อสิ้นสุดแต่ละวัน
- สถานการณ์ที่แย่ที่สุดที่การเผชิญหน้าจะจบลงได้คืออะไร

ย้ำกับผู้เข้าร่วมอบรมว่าไม่ว่าพ่อแม่จะหงุดหงิด เหนื่อยหรือโกรธมากแค่ไหน การทารุณกรรมเด็กเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ พูดสิ่งนี้อีกครั้ง

ผู้นำบทเรียน: เปิดสไลด์ที่ 1 พระบิดาในสวรรค์ของเรา

คำอธิบาย: ในข้อพระคัมภีร์นี้ พระเจ้าทรงกำหนดมาตรฐาน การเป็นพ่อแม่ที่ให้ความรัก ลองดูพระลักษณะของพระเจ้าในฐานะพระบิดา

พระบิดาในสวรรค์ของเรา

แล้วพระยาห์เวห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่านตรัสว่า “พระยาห์เวห์พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณพระองค์กว้างขวางบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงจนถึงพันชั่วอายุคน ผู้ประทานอภัยการล่วงละเมิดการทรยศและบาป แต่จะไม่ทรงละเว้นการลงโทษอย่างแน่นอน และทรงให้โทษบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน อพยพ 34:6-7

พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณกว้างขวางและอุดมด้วยความรักมั่นคง สดุดี 103: 8

พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาในสวรรค์ของเรา เป็นตัวอย่างของพ่อแม่ให้แก่เรา ให้ผู้เข้าร่วมอบรมหาคำที่อธิบายถึงพระเจ้า มีคำที่อธิบายถึงพ่อแม่ด้วย

เมื่อเราให้พระเยซูเข้ามาในใจของเรา พระวิญญาณของพระเจ้าทำให้เราเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น เราไม่ต้องพยายามเพื่อให้ตัวเองเพียงอย่างเดียว เราสามารถขอพระเจ้าให้ช่วยเราเติบโต ให้มีความเมตตา กรุณา และความรักต่อเด็กที่พระองค์ทรงให้เราดูแล

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย – ถึงวิธีการเลี้ยงลูกอย่างฉลาด 7 ประการ ที่จะทำให้พ่อแม่ สร้างความเคารพและความร่วมมือที่ต้องการจากลูกของตน เป็ดสไลด์ *กลยุทธ์การเลี้ยงลูก 7 ประการ*

กลยุทธ์การเลี้ยงลูก 7 ประการ

1. ใช้เวลาแห่งความสุขกับลูก

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย–เด็กต้องการความสนใจและจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มา เด็กต้องการความสนใจเชิงบวกจากพ่อแม่ พ่อแม่ควร “ชมเชยเมื่อลูกทำสิ่งที่ดี” ถามลูกถึงสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน หรือใช้เวลาอ่านหนังสือด้วยกัน การใช้เวลาที่มีความสุขด้วยกัน ทำให้ลดเวลาของการไม่มีความสุขระหว่างพ่อแม่กับลูกลงได้

2. ให้ทางเลือกแทนการยื่นคำขาด

คำขาดและคำขู่ ยากจะทำให้เกิดผลดีแทนที่จะพูดว่า “ไปนอนเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นจะ.....” หาทางเลือกที่สมเหตุผลสัก 2 อย่างให้กับลูก เช่น “ลูกอยากจะทำนิทานก่อนนอนหรือหลังจากที่แม่ห่มผ้าให้แล้ว” การให้ตัวเลือกช่วยลดความรู้สึกการทำอะไรไม่ถูกของลูกและลูกก็จะให้ความร่วมมือมากขึ้น

3. ให้เวลาปรับตัว

เป็นการยากที่จะให้เด็กหยุดเล่นแล้วทำงานบ้านหรือทานอาหารเย็น แต่หากพ่อแม่ใช้เวลาลูก 5 หรือ 10 นาทีก่อนทานข้าวและแจ้งให้เด็กทราบก่อน เด็กจะสามารถเตรียมตัวเตรียมใจว่าจะต้องหยุดเล่นและเริ่มทำหน้าที่ของครอบครัว หลังจากนั้นพ่อแม่ควรเรียกลูกอีกครั้ง 2-3 นาที ก่อนจะให้เด็กมาหาจริงๆ วิธีนี้จะช่วยให้เด็กตอบสนองมากขึ้นเมื่อถูกเรียก

4. ให้เด็กช่วยตัดสินใจว่าจะช่วยทำงานอะไรในบ้าน

ท่านจำได้ไหมว่ามีงานบ้านอะไรที่ท่านไม่ชอบทำเมื่อเป็นเด็ก มีงานอะไรที่ท่านชอบทำและไม่เกี่ยงเลย เด็กก็รู้สึกเช่นเดียวกัน ดังนั้นแม่พ่อก็วางแผนให้ช่วยงานในบ้านควรให้เด็กมีโอกาสอาสาทำบางอย่างหรือแลกเปลี่ยนกับพี่น้องได้ การให้เด็กมีตัวเลือก ทำให้เด็กรู้สึกผูกพันกับครอบครัวและมีเหตุผลที่ดีที่จะใส่ใจทำงานบ้านให้ดี

5. แทนที่จะพูดว่า "เพราะพ่อ/แม่บอกไง" ก็ให้คำอธิบายสั้น ๆ

ไม่ได้หมายความว่าให้สนับสนุนเด็กให้เถียงแต่หมายถึงการเคารพเด็กโตที่มีความสามารถในการหาเหตุผลเพื่อช่วยให้เข้าใจสาเหตุของการตัดสินใจต่างๆได้ เด็กอาจจะไม่เห็นด้วย แต่จะรู้สึกขอบคุณพ่อแม่ที่มีทัศนคติที่สมเหตุสมผลมากกว่าเผด็จการ

6. ถามเด็กว่า “ถ้าทำอย่างนี้ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น”

วิธีนี้เป็นวิธีสำหรับเด็กโตที่มีพัฒนาการในการหาเหตุผลแล้ว พ่อแม่อาจพบว่าลูกทำกิจกรรมที่อันตรายแทนที่จะสั่งให้หยุดหรือด่าว่าโง่ พ่อแม่ควรให้เกียรติความสามารถในการหาเหตุผลของลูกโดยการถาม ให้ลูกนึกถึงผลของการกระทำ หากพ่อแม่ทำเช่นนี้ลูกอาจจะกำหนดขอบเขตที่ปลอดภัยและเรียนรู้ที่จะตัดสินใจให้ถูกต้องเองได้ ซึ่งจะนำไปสู่ชีวิตการเป็นผู้ใหญ่ต่อไป

7. ใช้อารมณ์ขันแทนความรุนแรง

อารมณ์ขันสามารถคลี่คลายสถานการณ์ที่ยากลำบากได้ รวมไปถึงระหว่างพ่อแม่กับลูกด้วยเช่นกัน

กิจกรรมกลุ่มย่อย: บทบาทสมมุติ-ให้แบ่งกลุ่มย่อยและให้วิธีการเลียงดู 1 อย่างแก่แต่ละกลุ่มและให้แต่ละกลุ่มเตรียม บทบาทสมมุติ 2 แบบ อย่างแรกคือการเลียงลูกแบบเชิงลบคือเมื่อพ่อแม่ไม่ได้ใช้วิธีการที่ได้รับ แบบที่ 2 คือเมื่อใช้วิธีการเหมาะสมต่อสถานการณ์เดียวกัน ซึ่งทำให้เกิดผลในเชิงบวก

กิจกรรมปิดท้าย

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: การพูดคุยส่งท้าย

- มีสิ่งใดไม่เหมาะสมที่พ่อแม่จะกระทำต่อเด็ก
- อะไรคือสิ่งที่ท้าทายที่สุดในการสอนวิธีการเหล่านี้
- ท่านคิดว่าการเลี้ยงดูลูกอย่างเหมาะสมช่วยให้เด็กปฏิบัติตัวได้อย่างไรเมื่ออยู่นอกบ้าน ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

อธิษฐานปิดและขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในหัวใจของพ่อแม่และช่วยให้เขามีความเมตตากรุณาและเต็มล้นไปด้วยความรักของพระเจ้า

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 17 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
มีสาเหตุความเครียดอะไรที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งได้	
บอกวิธีการเลี้ยงดูลูก 7 ประการซึ่งช่วยจัดการพฤติกรรม	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผน โดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 18 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมใดในบทนี้	

บทที่ 10 การจัดการปัญหาความขัดแย้งในครอบครัว

วัตถุประสงค์

หลังจบบทเรียนนี้แล้ว ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถระบุสถานการณ์ในครอบครัวที่ต้องใช้การจัดการความขัดแย้งที่ถูกต้อง สามารถบอกได้ถึงวิธีการจัดการความขัดแย้งในบ้านที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมและฝึกจัดการความขัดแย้งด้วยการแสดงบทบาทสมมติ

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องในบทเรียนนี้:

กลุ่มผู้เรียน: หลากหลาย

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ/อุปกรณ์: สไลด์ 1 เครื่องมือจัดการความขัดแย้งสำหรับพ่อแม่, สไลด์ 2 เครื่องมือจัดการความขัดแย้งสำหรับพ่อแม่/ลูกโปรเจกเตอร์(ถ้ามี)

การจัดห้องเรียน: จัดเก้าอี้ให้เป็นวงกลมเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่า เคยเห็น คู่สามีภรรยาและลูกๆ ที่ดูมีความสุข แล้วคิดว่า “ดูเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบจริง คงจะไม่เคยทะเลาะกัน และคงอยู่ในโลกแห่งความสุขตลอดเวลา” ให้เวลาผู้เข้าร่วมอบรมแบ่งปัน

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย-ไม่มีครอบครัวใดที่ปราศจากความขัดแย้ง ทุกครอบครัวต้องเจอกับความขัดแย้ง จริงๆ แล้วความขัดแย้งไม่ใช่เรื่องไม่ดี เพราะมันเป็นโอกาสให้เราเติบโตขึ้น หลักการสำคัญที่จะให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ไม่ใช่การหลีกเลี่ยงความขัดแย้งแต่เป็นการเรียนรู้ที่จะจัดการความขัดแย้งในเชิงบวก

กิจกรรมกลุ่มย่อย: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมแบ่งเป็นกลุ่มย่อยให้แต่ละกลุ่มเลือกคนเขียน 1 คน [ผู้นำทบทวน: ถ้าไม่มีใครเขียนหนังสือได้ อาจให้คนอื่นเข้าช่วยในกิจกรรมนี้] แจกกระดาษขนาดเล็กให้กับแต่ละกลุ่ม กระดาษ 5 แผ่นต่อสมาชิกในกลุ่ม 1 คน และดินสอหรือปากกา ให้ผู้เข้าร่วมอบรมนึกถึงสาเหตุของความขัดแย้งระหว่างสามีภรรยา พ่อแม่และลูก และระหว่างพี่น้อง ให้แต่ละกลุ่มเขียนสาเหตุของความขัดแย้งแต่ละประเภทลงบนกระดาษแต่ละแผ่น โดยให้เวลาทำสักครู่

เมื่อเขียนได้ 1 ข้อแล้วให้คว่ำกระดาษลงแล้ววางตรงกลางวงกลมที่นั่งและทำอย่างเดียวกัน กับข้ออื่นๆ ทำต่อไปจนกว่าผู้เข้าร่วมอบรมทุกคน เขียนได้จนถึง 5 สาเหตุ ถ้าสาเหตุซ้ำกันก็ไม่ใช่ไร ขณะที่ผู้เข้าร่วมอบรมเขียนถึงสาเหตุต่างๆ ตัวผู้นำทบทวนเองเขียน 5 สาเหตุเช่นกัน

ผู้นำทบทวน: เมื่อทุกคนเขียนครบ 5 สาเหตุแล้ว ให้นำกระดาษมารวมกัน แล้วอ่านแต่ละสาเหตุให้กลุ่มฟัง

กิจกรรมการเรียนรู้

พูดคุยกลุ่มใหญ่: พูดคุยถึงสิ่งที่ได้ทำไปเป็นกลุ่ม ท่านสังเกตเห็นถึงสาเหตุใดซ้ำกันหรือไม่

ผู้นำทบทวน: พูดคุย—ไม่น่าแปลกใจที่มีหลายสาเหตุที่คล้ายกัน เพราะว่าเราทุกคนเป็นมนุษย์ซึ่งมีความหวังและความฝันที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งไปกระทบความหวังและความฝันของผู้คนที่แตกต่างกันออกไป

ถ้าหากไม่มีกฎเกณฑ์จากพระเจ้า ไม่มีกฎหลักที่ว่า “จงกระทำต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขากระทำต่อท่าน” ถ้าเป็นแบบนั้นใครจะเป็นผู้ชนะในความขัดแย้ง (คนที่อำนาจมากที่สุด)

น่าเศร้าที่ในหลายๆครอบครัว ผู้ชนะคือคนที่ตัวใหญ่ที่สุดในบ้าน ในหลายๆวัฒนธรรมก็มองว่า การที่คนตัวใหญ่เป็นผู้ชนะ เป็นสิ่งที่ยอมรับได้และผู้ที่ต้องรับผลคือคนที่มีความอ่อนแอ ซึ่งก็คือผู้หญิงและเด็ก แต่นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงสอน

ความรักของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงโลกนี้ได้ เด็กมักจะถูกกระทำโดยคนที่ตัวเองรู้จักที่บ้านมากกว่าที่อื่นๆ นั่นเป็นความจริงที่น่าเศร้า แต่เด็กไม่มีอำนาจ ไม่มีเสียง ผู้ใหญ่เป็นผู้ที่มีอำนาจ ตัวใหญ่กว่าและแข็งแรงกว่า และสามารถทำให้บ้านกลายเป็นสถานที่ที่น่ากลัวสำหรับเด็กได้

ท่านทราบไหมว่า ใครเป็นผู้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในครอบครัว ใครห่วงใยและคอยเฝ้าดูเด็กทุกคน พระเจ้าคือผู้นั้น และพระองค์ได้ทรงตรัสไว้หลายอย่างเกี่ยวกับวิธีที่เราควรปฏิบัติต่อกันและกัน

ผู้นำทบทวน: เลือกข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้อ่าน 5 ข้อ และเขียนลงบนกระดาษ แจกข้อพระคัมภีร์ให้กับผู้เข้าร่วมอบรมให้หาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และอ่านให้กลุ่มฟัง

- เอเฟซัส 4:26
- เอเฟซัส 4:29
- เอเฟซัส 4:31-32
- เอเฟซัส 5:3-4
- เอเฟซัส 6:4
- ฟิลิปปี 2:3-4
- ฟิลิปปี 2:14
- ฟิลิปปี 4:5
- โคโลสี 3:5
- โคโลสี 3:12-14
- โคโลสี 3:26

ขณะที่อ่านออกเสียงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ หนุนใจให้ผู้เข้าร่วมอบรมรับฟังข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงตรัสกับเขาโดยตรง

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย–“เครื่องมือ” ทักษะการจัดการความขัดแย้ง

เปิดสไลด์ที่ 1 เครื่องมือจัดการความขัดแย้งสำหรับพ่อแม่ พุดคุยถึงแต่ละข้อ โดยละเอียดตามที่เขียนไว้ในสไลด์

เครื่องมือจัดการความขัดแย้งสำหรับพ่อแม่

- หยุดและหายใจลึกๆ	- พุดซ้ำในสิ่งที่ได้ยิน
- ใช้คำพุดที่แสดงความเคารพ	- เริ่มประโยคด้วยคำว่า “ฉัน”
- ใช้น้ำเสียงราบเรียบ	- อย่ากล่าวหา
- ไม่ข่มขู่	- หยุดพัก
- ไม่ใช้ความรุนแรง	- พยายามประนีประนอม
- รับฟังโดยไม่พุดขัดจังหวะ	

ทักษะที่ 1. หยุคและหายใจลึกๆ เมื่อท่านรู้ว่าความขัดแย้งกำลังเกิดขึ้น

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย – หนุนใจให้พ่อแม่ตรวจสอบตัวเองและกลับมาดูตัวเองทันทีที่รู้สึกว่ามีอารมณ์โกรธ การหายใจเข้าลึกๆ ช่วยทำให้การทะเลาะหรือการโต้ตอบแบบทะเลาะกันเย็นลง ควบคุมสถานการณ์และดำเนินการอย่างมีสติเพียงแค่นี้ทักษะเล็กๆนี้ ก็อาจจะไม่ต้องใช้ทักษะอื่นๆอีกเลย

ทักษะที่ 2. ตกลงใช้คำพูดที่แสดงความรักและน้ำเสียงที่ราบเรียบ เพื่อความขัดแย้งจะไม่บานปลาย

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย–ส่วนใหญ่การสื่อสารของเราสิ่งที่ผู้อื่นรับรู้ไม่ใช่คำพูดที่เราใช้แต่เป็นวิธีที่เราพูด น้ำเสียง การแสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง เป็นตัว “บ่งบอก” ความรู้สึกที่เรามีในคำพูดของเรา

ผู้นำบทเรียน: ขออาสาสมัคร 5 คนมายืนเรียงแถวหน้ากระดาน หันหน้าเข้าหาผู้นำบทเรียน เอากระดาษให้อาสาสมัครคนละ 1 แผ่น ให้อาสาสมัครผลัดกันยื่นกระดาษให้ผู้นำบทเรียนดู เหมือนกับการเอาการบ้านที่ทำเสร็จแล้วให้ครูดู พร้อมให้อาสาสมัครพูดว่า “อันนี้โอเคไหม” เมื่อผู้นำบทเรียนให้คำตอบแล้วให้อาสาสมัครกลับไปนั่งที่ และให้อาสาสมัครคนถัดไปถามคำถามเดิมจนครบ ผู้นำบทเรียนตอบอาสาสมัครด้วยคำตอบเดียว คือ “ก็ดี” อย่างไรก็ตามให้ใช้การแสดงท่าทางสีหน้า หรือน้ำเสียงตามอารมณ์ต่างๆกันดังต่อไปนี้

- ตื่นเต้น
- เฉยๆ
- รำคาญ
- โกรธ
- กำลังยุ่งอยู่
- อบอุน

ใช้น้ำเสียงที่เกินจริง รวมไปถึง แสดงสีหน้าและท่าทาง ที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ต่างๆ ข้างต้น

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย–จะเห็นได้ว่าสารที่ส่งให้ผู้รับไม่ได้ถูกสื่อสารด้วยคำพูด ฉะนั้นการวางตัวให้สงบมีท่าทีที่มีความเคารพระหว่างความขัดแย้งจึงเป็นสิ่งสำคัญ คำพูดที่เราเลือกใช้ก็สำคัญเช่นกัน ควรหลีกเลี่ยงคำพูดที่เกินจริงหรือคำพูดดูถูก การใช้ภาษาปกติธรรมดาสามารถช่วยคลี่คลายสถานการณ์ได้ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้พ่อแม่เห็นถึงความสำคัญของการเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ลูกในการใช้ทักษะ การจัดการความขัดแย้งที่เหมาะสม เด็กจะรู้สึกกลัวเมื่อเห็นพ่อแม่ทะเลาะกันต่อหน้าและจะเป็นพฤติกรรมที่ลูกเรียนรู้และนำไปใช้เมื่อโตขึ้น

ทักษะที่ 3 ตกลงกันว่าจะไม่มีการข่มขู่ ทำร้ายร่างกายหรือใช้ความรุนแรง

ผู้นำบทเรียน: พุทธครู—หากมีการข่มขู่หรือความรุนแรงทุกคนก็แพ้หมด การข่มขู่ไม่ใช่ตัวเลือกที่ควรจะมี การข่มขู่ไม่ได้อยู่ในแผนการของพระเจ้า เมื่อท่านสอนเรื่องนี้ ให้โอกาสทุกคนอยู่ในความสงบสักครู่ หนุนใจให้พ่อแม่แสดงความมุ่งมั่นต่อพระเจ้าที่จะไม่ใช้การข่มขู่หรือความรุนแรงในครอบครัว เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา อยู่ข้างพวกเขาและรักพวกเขา มากกว่าที่จะคิดได้

ทักษะที่ 4 ตกลงที่จะรับฟังและพยายามเข้าใจจากมุมมองของอีกฝ่าย

ผู้นำบทเรียน: พุทธครู—ขณะมีความขัดแย้งคงยากที่ท่านจะรับฟัง อาจจะมีเสียงในใจที่พูดว่า “ฉันอยากจะพูดบ้าง” การรับฟังเป็นสิ่งที่ยากแต่ต้องทำ ถึงแม้ว่าไม่อยากจะทำก็ตาม ขณะที่รับฟัง ก็ควรจะนึกถึงอีกฝ่าย ให้มองปัญหาจากมุมมองของเขาด้วย

ทักษะที่ 5 ตกลงที่จะไม่ขัดจังหวะ

หลังจากที่อีกฝ่ายพูดจบแล้วพยายามพูดซ้ำในสิ่งที่ได้ยินมาและให้โอกาสอีกฝ่ายชี้แจงเพื่อให้มั่นใจว่าท่านเข้าใจทุกอย่างถูกต้อง ก่อนจะพูดต่อไป

ทักษะที่ 6 อย่างกล่าวหา เช่นพูดคำว่า “เธอกำลังโกหก”

ควรตระหนักว่า แต่ละคนมีมุมมองที่แตกต่างกัน การกล่าวหาทำให้ความขัดแย้งบานปลาย

ทักษะที่ 7 แทนที่จะเริ่มประโยคด้วยคำว่า “เธอ” เริ่มประโยคด้วยคำว่า “ฉัน” เช่น ฉันคิดว่า ฉันเชื่อว่า ฉันเห็นว่า ฯลฯ

ทักษะที่ 8 หยุดพักเมื่อต้องการ

ตกลงกันที่จะหยุดคุยถึงปัญหาความขัดแย้งภายในระยะเวลาหนึ่งเช่น 20 นาที ถ้าหากยังแก้ปัญหามิได้ให้หยุดพักและตกลงเวลาที่จะคุยกันต่อ การหยุดพักจะช่วยให้เห็นมุมมองใหม่ ทำให้ง่ายขึ้นในการแก้ปัญหาคความแย้ง

ทักษะที่ 9. พยายามประนีประนอม

หากไม่สามารถประนีประนอมได้ และมีคนใดคนหนึ่งได้ตามที่ตัวเองต้องการในการขัดแย้งครั้งนี้ ให้จับบันทึกไว้ เพื่อคราวหน้าเมื่อมีปัญหาความขัดแย้งเกิดขึ้น จะได้ให้อีกฝ่ายอย่างเท่าเทียมกัน

พูดคุยกลุ่มใหญ่: ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าทักษะเหล่านี้สะท้อนถึงสิ่งที่เรียนรู้จากข้อพระคัมภีร์อย่างไร และให้อภิปราย

ผู้นำทเรียน: เปิดสไลด์ที่ 2 เครื่องมือจัดการความขัดแย้งสำหรับพ่อแม่/เด็ก พุดคุยในแต่ละข้ออย่างละเอียด

เครื่องมือจัดการความขัดแย้งสำหรับพ่อแม่กับลูก

- หยุดและหายใจ	- รับฟังโดยไม่ขัดจังหวะ
- ใช้คำพูดที่แสดงความเคารพ	- ช่วยให้สื่อสารออกมาได้
- ใช้น้ำเสียงราบเรียบ	- ให้ทางเลือกในการแก้ปัญหา
- ไม่ข่มขู่	- ไม่ใช้ความรุนแรง

ทักษะที่ 1 หยุดและหายใจลึกๆ เมื่อรู้สึกว่าการขัดแย้งกำลังเกิดขึ้น

พ่อแม่ควรหนุนใจให้เด็กหายใจเข้าลึกๆและให้เด็กสงบเช่นกัน

ทักษะที่ 2 ตกลงใช้คำพูดที่แสดงความเคารพและใช้น้ำเสียงที่ราบเรียบเพื่อไม่ให้ความขัดแย้งบานปลาย

พ่อแม่ควรช่วยให้ลูกสามารถพูดด้วยน้ำเสียงที่สงบและแสดงความเคารพ ต้องพูดโดยการให้ทางเลือกที่นำไปสู่การแก้ไขเช่น “ไม่ว่าจะ ลูกต้องพูดด้วยน้ำเสียงสงบเหมือนแม่ตอนนี้ล่ะ ไม่งั้นก็ต้องไปนั่งสงบอารมณ์ตัวเองและกลับมาเมื่อลูกพร้อมที่จะพูดด้วยความสงบ”

ทักษะที่ 3 ตกลงที่จะไม่มีการใช้การข่มขู่ทางร่างกายหรือความรุนแรง

สำหรับเด็กแล้วผู้ใหญ่ดูเหมือนเป็นยักษ์ สำหรับลูกๆ พ่อแม่คือคนที่มีความน่ากลัว แต่ก็ยังเป็นสาเหตุให้เด็กรู้สึกว่าการข่มขู่ มีความขัดแย้งอยู่แล้ว และเด็กที่รู้สึกแบบนี้ จะไม่สามารถสงบลงได้ หรือตอบสนองกับสถานการณ์ด้วยเหตุผล ดังนั้น พ่อแม่จึงควรเป็นผู้ที่เด็กสามารถไว้วางใจได้ในทุกสถานการณ์

ทักษะที่ 4 ทกลงที่จะรับฟังและพยายามเข้าใจจากมุมมองของเด็ก

การรับฟังเป็นการแสดงความรักที่ง่ายที่สุดอย่างหนึ่ง พ่อแม่ไม่จำเป็นต้องให้เด็กพูดอะไรอีกอะไรเล่าเรื่องซึ่งใช้เวลานาน ทันทีที่ลูกพูดอย่างสงบและแสดงถึงความเคารพแล้ว พ่อแม่ก็ควรให้ลูกอธิบายจากมุมมองของเขา

ทักษะที่ 5 สนับสนุนความพยายามในการสื่อสารของเด็ก

เด็กที่กำลังอยู่ในความทุกข์นั้นไม่สามารถที่จะรวบรวมความคิดและคำพูดได้ หนุ่ใจให้พ่อแม่ค่อยๆถามคำถาม จนเด็กรู้สึกว่พ่อแม่รับฟังเขา แล้วพูดว่พ่อแม่เข้าใจว่ลูกรู้สึกอย่างไร เพื่อให้ลูกได้ชี้แจงความรู้สึกของตน การรับฟังเช่นนี้เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดศักดิ์ศรีในเด็ก และช่วยให้เด็กร่วมมือในการหาทางแก้ปัญหา

ทักษะที่ 6 ให้ทางเลือกที่สมเหตุสมผลในการแก้ปัญหา

พ่อแม่มีอำนาจที่จะแก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างไรก็ได้ แต่เพื่อผลที่ดีที่สุด ควรให้เด็กมีส่วนร่วมเสนอทางออกด้วย เช่น พ่อแม่อาจจะพูดว่ “เคว็ดเพราะว่ลูกคือ ลูกจะต้องทำงานบ้าน ลูกจะเลือกทำงานเพิ่มในวันพรุ่งนี้ทั้งหมด หรือจะค่อยๆทำในแต่ละวันแทนครับ”

กิจกรรมคู่: แสดงบทบาทสมมุติ–ให้ผู้เข้าร่วมอบรมจับคู่กัน แต่ละคู่จะได้สถานการณ์ความขัดแย้งจากกระดาษที่เขียนไว้ก่อนหน้านี้ ให้เวลาสักครู่ที่จะคิดว่จะแสดงบทบาทสมมุติในความขัดแย้งนี้ให้คนอื่นดูได้อย่างไร ให้ผู้เข้าร่วมอบรมใช้ทักษะที่เพิ่งเรียนไป

หลังจากที่เสร็จจากการแสดงบทบาทสมมุติแล้ว ให้ผู้เข้าร่วมอบรมแต่ละคนใช้ทักษะการจัดการความขัดแย้ง แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ดูไป

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย– ทักษะเหล่านี้สามารถนำไปใช้กับความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันได้ด้วย ไม่ใช่สำหรับพ่อแม่เท่านั้น เครื่องมือในการจัดการความขัดแย้งเหล่านี้ ทำให้เกิดผลดีต่อการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันที่โครงการความท้าทายที่แท้จริงจะเริ่มขึ้นเมื่อเรากลับบ้านในวันนี้ ท่านได้ใช้วิธีเดิมจัดการกับปัญหามาทั้งชีวิต ตอนนี้ท่านมีทักษะใหม่แล้ว ซึ่งพระเจ้าทรงมอบให้เพื่อนำไปใช้ อธิษฐานปิดและขอพระเจ้าทรงนำผู้เข้าร่วมอบรมทุกคนให้สามารถจำสิ่งที่เรียนในวันนี้ได้ และนำไปใช้เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 19 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
มีเทคนิคอะไรบ้างในการจัดการความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ด้วยกัน	
มีเทคนิคอย่างไรในการจัดการความขัดแย้งกับเด็ก	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/หัวข้อตามแผน โดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 20 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมใดในบทนี้	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 11 การระบุปัญหาและดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้ ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถเข้าใจความรักของพระเจ้าต่อเด็กทุกคนได้ สามารถอธิบายความหมายของความต้องการพิเศษ และสามารถระบุแหล่งทรัพยากรในการช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชุมชนได้

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้สำหรับบทเรียนนี้

กลุ่มผู้เรียน: หลากหลาย

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ/อุปกรณ์: ผลไม้สุก 1 ชื่น และอีกชิ้นซึ่งไม่ค่อยสุก จาน ผ้าห่มหนา 1 ผืน

การจัดห้อง: จัดเก้าอี้เป็นวงกลมเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: วางผลไม้ทั้ง 2 ชิ้นลงบนจาน ชิ้นหนึ่งสุกดีและอีกชิ้นยังไม่สุก เดินรอบวงกลมเพื่อให้ผู้เข้าร่วมอบรมแต่ละคนได้เห็นผลไม้ ให้ผู้เข้าร่วมอบรมเลือกผลไม้ 1 ชิ้น และถามว่าทำไมถึงเลือกชิ้นนั้น

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย – คนมักสนใจสิ่งของและคนที่สวยงามตามธรรมชาติ นักกีฬาที่โด่งดังทั่วโลก เราชอบคนที่ มีรูปร่างสวยงามและมีความสามารถที่ดี

หยิบผลไม้ชิ้นที่ยังไม่สุกขึ้นมา แต่พระเจ้าทรงมองหาความสวยงามอีกแบบ เมื่อพระองค์ทรงให้ซามูลเอล ไปตามหา กษัตริย์ของอิสราเอลซึ่งเป็นลูกของเจสซี ซามูลเอลนึกว่าพระเจ้าจะให้เลือกลูกคนโตสุดหรือสูงสุด หรือรูปร่างหน้าตา ดีที่สุด ซามูลเอลเองก็ดูลูกของเจสซีแต่ละคนที่ทั้งหล่อทั้งสูง แต่พระเจ้านั้นไม่เลือกคนเหล่านี้เลย แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับซามูลเอลว่า “อย่ามองดูที่รูปร่างภายนอกหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขาเพราะเราไม่ยอมรับเขาเพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ทอดพระเนตรเหมือนที่มนุษย์ดูเพราะมนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอกแต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซามูลเอล 16:7) ในที่สุดพระเจ้าทรงเลือกลูกคนสุดท้ายซึ่งเป็นกษัตริย์ ซึ่งในขณะนั้นกำลังเลี้ยงแกะอยู่ชื่อว่า ดาวิด

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—เด็กบางคนดูไม่สมบูรณ์ภายนอกเหมือนเด็กคนอื่น บางคนป่วยด้วยโรค ทำให้มีลักษณะและการกระทำที่แตกต่างไป เด็กบางคนก็ไม่ได้เป็นไปตามเพศที่ต้องการ แต่ว่าเด็กแต่ละคนมีหัวใจที่งดงาม เด็กแต่ละคนเป็นของขวัญที่พระเจ้าทรงรัก เด็กทุกคนสมควรได้รับความรัก และศักดิ์ศรีและครอบครัวที่ดีที่สุดที่เราจะหาให้ได้

ผู้นำบทเรียน: ถ้ามีผู้เข้าร่วมอบรมที่มีลูกเป็นเด็กพิเศษ ท่านจะต้องนำบทเรียนนี้ด้วยความระมัดระวัง บอกพ่อแม่เหล่านั้นว่า สามารถเล่าเรื่องราวของเขาได้ แต่ถ้าไม่สะดวกใจก็ไม่ต้องเล่าก็ได้ บางคนในตอนแรกอาจจะไม่อยากเล่าเรื่องแต่อาจเปลี่ยนใจเมื่อดำเนินบทเรียนไป ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ให้ความเคารพสิทธิของเขาที่จะพูดมากหรือน้อยตามที่เขารู้สึกสบายใจ

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย —เด็กที่มีความต้องการพิเศษคือเด็กที่มีลักษณะพิเศษ มีความต้องการบางอย่างไม่ปกติ ซึ่งเป็นผลมาจาก การรักษาทางการแพทย์ สภาพร่างกายจิตใจหรือพัฒนาการ เด็กที่มีความต้องการพิเศษอาจเกิดมาโดยมีภาวะจำเพาะบางอย่างเช่น โรคดาวน์ซินโดรม หรือโรคความบกพร่องของกระดูกไขสันหลังหรือเกิดโรคร้ายแรงเช่น โรคลมชัก โรคพิการทางสมอง เป็นต้น

การมี “ความแตกต่าง” ไม่ใช่คำสาปแช่งหรือเป็นเหตุที่ทำให้เกิดความอับอาย พระเยซูรักคนที่อ่อนแอที่สุดและคนที่ไม่มีทางสู้ ในสมัยของพระเยซู คนที่เป็นโรคเรื้อนต้องอาศัยอยู่ในถ้ำนอกเมือง ถ้าพวกเขาเดินอยู่บนถนนแล้วมีคนเดินมาใกล้ เขาต้องตะโกนบอกว่า “ไม่สะอาดๆ” พวกเขาใช้ชีวิตที่น่าเศร้า โดดเดี่ยวและเป็นพวกที่สังคมไม่ยอมรับ

เด็กที่มีความต้องการพิเศษเสี่ยงต้องการถูกทำร้ายและต้องการการปกป้องมากกว่า ด้วยหลายๆเหตุผล เพราะต้องพึ่งพาคนอื่นในการทานอาหารและการแต่งตัว การเข้าห้องน้ำและการไปไหนมาไหน สิ่งเหล่านี้อาจเป็นช่องทางให้ผู้อื่นทำร้ายเด็กได้ เด็กที่มีความต้องการพิเศษมักถูกจำกัดอิสรภาพ ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ถูกทอดทิ้ง ตกอยู่ในความรุนแรง และถูกกระทำไม่ดีต่างๆ สิ่งนี้เหล่านี้เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยพระคัมภีร์แล้ว

ผู้นำบทเรียน: อ่าน มัทธิว 8:1-3

เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว ประชาชนติดตามพระองค์ไป ขณะนั้นมีคนโรคเรื้อนมาราบไหวพระองค์แล้ว ทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” พระองค์ยื่นพระหัตถ์และทรงสัมผัสเขาแล้วตรัสว่า “เราพอใจแล้วจงหายสะอาด” ในทันใดนั้น โรคเรื้อนของเขาก็ได้รับการชำระให้

สะอาด พระเยซูไม่ได้ทรงเห็นแผลอันน่ารังเกียจภายนอกแต่ทรงเห็นหัวใจของเขา ไม่ได้ทรงเห็นคนที่สังคมไม่ยอมรับ แต่ทรงเห็นลูกของพระเจ้า

พูดคุยกลุ่มใหญ่:คำถาม -

- ในวัฒนธรรมของผู้เข้าร่วมอบรมผู้คนตอบสนองอย่างไรเมื่อเห็นเด็กที่ดูแตกต่างไปจากคนปกติ อันเนื่องมาจากโรคตั้งแต่เกิดหรือสภาวะตอนเกิด
- พระเยซูทรงตอบสนองอย่างไร
- เราจะเปลี่ยนแปลงการตอบสนองแบบทั่วไปเป็นการตอบสนองแบบพระคริสต์ได้อย่างไร

ผู้นำทเรียน: คำอธิบาย – เราไม่สามารถเปลี่ยนโลกได้ภายใน 1 นาที แต่เราสามารถเปลี่ยนโลกได้ด้วยการเป็นตัวอย่างของการทำดีในแต่ละครั้ง เราเฉลิมฉลองจิตวิญญาณอันงดงามของเด็กที่ต้องเผชิญหน้ากับความท้าทาย เราสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาได้อย่างเปิดเผยโดยไม่มีความละอาย เราสามารถขอให้พระเจ้าช่วยให้เรามองพวกเขาเหมือนที่พระองค์มอง

พ่อแม่ที่มีลูกปกติไม่ต้องการการดูแลพิเศษใดๆก็พบกับความลำบากอยู่แล้ว แต่พ่อแม่ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องเผชิญกับหน้าที่และความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นเป็นเวลานาน ถ้ามีพ่อแม่ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ร่วมด้วยอาจให้เล่าว่าต้องดูแลลูกเป็นพิเศษอย่างไรบ้าง

พูดคุยกลุ่มใหญ่: อภิปรายคำถามต่อไปนี้ในกลุ่ม:

- การเป็นพ่อแม่ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แตกต่างอย่างไรกับพ่อแม่ที่มีลูกปกติ
- ชุมชนจะสนับสนุนพ่อแม่ของเด็กที่มีความพิเศษได้อย่างไร

ชี้ให้เห็นว่าพ่อแม่ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ต้องการการสนับสนุนและการช่วยเหลือ แม้เป็นเพียง 1 ชั่วโมง ก็เป็นของขวัญแก่พวกเขาแล้ว การสอนให้เด็กทั่วไปเล่นอย่างเหมาะสมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษก็นับเป็นการแสดงถึงการสนับสนุนอย่างหนึ่ง การช่วยเตรียมอาหารหรือดูแลครอบครัวเมื่อพ่อแม่ต้องพาเด็กไปหาหมอ ก็เป็นอีกวิธีที่จะช่วยได้ บางคนมีทักษะในการตัดเสื้อผ้าก็สามารถทำเสื้อผ้าที่เหมาะสมให้ได้ หรือหากมีความสามารถในการใช้เครื่องมือ ก็อาจสร้างเครื่องมือบางอย่างเพื่อเพิ่มความสะดวกสบายให้แก่เด็กได้ ความสามารถของเราในการสนับสนุนครอบครัวเด็กที่มีความต้องการพิเศษนั้นมีได้อย่างไม่จำกัด

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย – การให้การสนับสนุนเป็นชุมชนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอาจก่อให้เกิดผลดีที่ท่านไม่อาจคาดคิดได้

• มีทรัพยากรอะไรที่สามารถช่วยเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ ให้นำถึงรัฐบาล พันธกิจ และองค์กรอิสระที่ทำงานทางด้านสาธารณสุขต่างๆ

มีหลายวิธีที่จะให้ความช่วยเหลือ สิ่งสำคัญคือ การเรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขา เราสามารถช่วยเหลือผู้อื่นในชุมชนได้ โดยการให้ความรู้ข้อมูลที่เรามี

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำบทเรียน: อ่านเรื่องจาก มาระโก 2:1-4

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย – เด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องเผชิญกับอุปสรรคเช่นเดียวกับผู้ที่ไม่สามารถเดินได้ ครอบครัวของเขาต้องการการสนับสนุนและการช่วยเหลือ ดังเช่น เพื่อนในเรื่องที่ได้อ่านไป ได้ช่วยเหลือชายที่เดินไม่ได้ เราจะต้องมองข้ามอุปสรรค และการปฏิบัติบางอย่างทางสังคม เพื่อช่วยให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเติบโตและพัฒนาได้ในสังคม

มีมาตรการหลายอย่างที่สามารถทำได้ เพื่อช่วยปกป้องเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เด็กพิการที่บ้านและชุมชนได้ เราต้องเน้นถึงการปฏิบัติที่เท่าเทียม ไม่ใช่การพลักให้เป็นภาระ และรับฟังความคิดเห็นของเด็ก และตอบสนองความต้องการในการสื่อสารของพวกเขา

ที่ Compassion และ คริสตจักรอัครทูตยูงา เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ปกป้องเด็กเพื่อให้แน่ใจว่ามีการให้การสนับสนุนที่จำเป็นและมีการสื่อสารกับเด็กในกลุ่มนี้เช่นเดียวกับกลุ่มอื่นๆในโครงการ เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพูดถึงเรื่องความพิการในสิทธิของเด็กตามโครงการด้วย ให้ผู้พิการและเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่โครงการหากเป็นไปได้

กิจกรรมย่อย: พูดถึงวิธีที่จะช่วยสนับสนุนเด็กที่มีความต้องการพิเศษและมีความพิการ และครอบครัวของเขาในชุมชน

อธิษฐานปิด ขอพระเจ้าทรงเข้าช่วยทุกคนในการหาทางสนับสนุนเด็กที่มีความต้องการพิเศษรวมถึงผู้ปกครองของเด็กเหล่านั้นด้วย

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 21 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
ทำไมเด็กที่มีความต้องการพิเศษเสี่ยงต่อการถูกทำร้าย	
เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีคุณค่าแตกต่างไปในสายตาของพระเจ้าหรือไม่	
มีทรัพยากรอะไรที่จะช่วยเหลือครอบครัวที่มีลูกเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษบ้างหรือไม่	
เราจะสามารถช่วยเหลือครอบครัวที่มีลูกที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างไร	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผน โดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 22 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่มีประโยชน์ในหัวข้อนี้	
อะไรที่ไม่ค่อยมีประโยชน์ในหัวข้อนี้	
ในหัวข้อนี้มีกิจกรรมอะไรที่คุณชอบบ้าง	
จะปรับปรุงหัวข้อนี้ให้ดีขึ้นได้อย่างไรบ้าง	

บทที่ 12 การจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในบ้าน

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถเข้าใจสุขอนามัยเบื้องต้น สามารถช่วยส่งเสริมการปกป้องเด็กได้ เข้าใจความสำคัญของการรักษาสภาพแวดล้อมในบ้านให้ปลอดภัยและสามารถบอกวิธีปกป้องเด็กจากอุบัติเหตุในบ้านได้

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้สำหรับบทเรียนนี้:

ขนาดกลุ่ม: หลากหลาย

เวลา: 60 นาที

วัสดุ / อุปกรณ์: ชอล์ก สก๊อตเทป ก้อนหินเล็กๆ 1 ถ้วย กระดาษ กระดาษ post it และดินสอ โปรเจกเตอร์ สไลด์
ข้อเท็จจริงจากองค์การอนามัยโลก

การจัดห้องเรียน: จัดวางเก้าอี้เป็นวงกลมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

กิจกรรม: อธิบายจุดประสงค์ของบทเรียนนี้ เพื่อปกป้องเด็กจากอันตรายรอบๆบ้านซึ่งพ่อแม่อาจจะไม่ทราบ

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: ยืนข้างโต๊ะในห้องแล้วถามว่า ท่านคิดว่าโต๊ะตัวนี้เป็นอันตรายต่อเด็กหรือไม่ ให้ผู้เข้าร่วมอบรมอธิบาย บางคำตอบอาจคล้ายกับคำตอบต่อไปนี้ สมมุติว่ามีเด็กทารกหรือเด็กวัยเตาะแตะ ซึ่งท่านอุ้มอยู่ และท่านวางเด็กลงบนโต๊ะ แล้วหันไปทำอย่างอื่น การกระทำเช่นนี้จะเป็นอันตรายต่อเด็กหรือไม่ อย่างไร

คำถาม: โต๊ะตัวนี้สามารถปกป้องเด็กได้หรือไม่ บางคำตอบอาจคล้ายกับเรื่องต่อไปนี้ถ้าวางโต๊ะไว้ข้างนอกแล้วมีพายุ แล้วโต๊ะตั้งอยู่บนพื้นสูง เด็กสามารถกลานเข้าไปใต้โต๊ะ ซึ่งจะช่วยกันฝน และสิ่งต่างๆที่อาจถูกลมพัดมาได้

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: พูดคุยเกี่ยวกับกระบวนการการสร้างบ้าน

เอาเก้าอี้มาวางแทนเสา 4 ต้นของบ้าน วางชอล์ค สก๊อตเทป หรือหินในถ้วย เพื่อแทนรายละเอียดต่างๆของบ้าน ให้ช่วยกันใส่รายละเอียดให้บ้าน ตัดสินใจว่าที่ใดไว้สำหรับทำอาหาร พักผ่อนและตรงไหนเป็นห้องน้ำ ตรงไหน เอาไว้เก็บน้ำและเครื่องมือเครื่องใช้ในบ้าน หรือรายละเอียดอื่นๆที่มีในบ้านทั่วไป หากในชุมชนมีไฟฟ้าให้ผู้เข้าร่วมอบรมเพิ่มปลั๊กไฟด้วย หนุนใจให้ใส่รายละเอียดได้มากที่สุด เพื่อสร้างบ้านที่เสมือนจริง

ผู้นำบทเรียน: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมสังเกตรอบๆบ้าน ให้วางกระดาษ หรือ post it และดินสอไว้

ลองสังเกตดูว่ามีบริเวณไหนที่อาจเกิดอันตรายต่อเด็กได้ หรือหากอยู่ในมือเด็กแล้วอาจก่อให้เกิดอันตรายได้ เมื่อระบุบริเวณเหล่านั้นได้แล้วฉีกกระดาษออกมาแล้วเขียนกากบาทลงบนกระดาษแล้ววางกระดาษลงบนบริเวณที่คิดว่าเป็นอันตราย หากมีคณวางกระดาษที่เดียวกันก็ไม่ใช่เป็นไร หนุนใจให้ผู้เข้าร่วมอบรมเดินรอบๆบ้าน แล้วหยิบกระดาษขึ้นมา พร้อมกับให้ผู้เข้าร่วมอบรมแบ่งปันว่าทำไมบริเวณนั้นถึงอันตราย

บอกผู้เข้าร่วมอบรมว่าท่านจะกลับมาดูบ้านตัวอย่างอีกครั้งระหว่างบทเรียนนี้

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—เมื่อพระเจ้าให้พ่อแม่ดูแลเด็ก พระองค์ทรงให้ของขวัญที่มีค่าที่สุดสำหรับเขา ให้ อาสาสมัครอ่านมาระโก 10:13-16

“ขณะนั้นมีบางคนพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์เพื่อจะให้พระองค์สัมผัสตัวเด็กเหล่านั้น แต่พวกเขาห้ามไว้เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นอย่างนั้นก็พอพระทัยตรัสกับพวกเขาว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนอย่างพวกเขา เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่าใครที่ไม่ยอมรับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆจะเข้าในแผ่นดินนั้นไม่ได้” แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้นวางพระหัตถ์บนตัวพวกเขาแล้วทรงอวยพรให้พวกเขา”

ในสมัยพระคัมภีร์สำหรับสังคมยิวแล้วเด็กๆถือว่าเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้า ท่านทราบหรือไม่ว่า เลวีนิติ ได้เขียนเกี่ยวกับบทต่างๆที่พระเจ้าทรงให้ไว้ เกี่ยวกับความสะอาด อาหารชนิดใดกินได้หรือควรหลีกเลี่ยง พระเจ้าทรงห่วงใยคนของพระองค์ทุกทางและพระองค์อยากให้เราทำเช่นเดียวกันกับเด็ก

มีสิ่งสำคัญหลายอย่างที่พ่อแม่สามารถทำได้เพื่อให้เด็กมีความปลอดภัย และมีสุขภาพที่ดีในบ้านของตนเอง

ผู้นำบทเรียน : คำอธิบาย องค์การอนามัยโลกติดตามปัญหาสุขภาพปัญหาต่างๆทั่วโลก และได้แจ้งถึงข้อมูลบางอย่างดังนี้ ให้เปิดสไลด์ที่ 1 ข้อเท็จจริงจากองค์การอนามัยโลก

ข้อมูลจากองค์การอนามัยโลก

- มีเด็กเกือบ 9 ล้านคนซึ่งมีอายุต่ำกว่า 5 ขวบ ตายทุกปี
- 70% ของสาเหตุการตายของเด็กนั้น เป็นสาเหตุที่สามารถรักษาหรือป้องกันได้ด้วยวิธีง่ายๆ
- สาเหตุการตายของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ขวบส่วนใหญ่คือ ปวดบวม ท้องเสีย และปัญหาสุขภาพช่วงอายุ 1 เดือน
- 1 ใน 3 ของการตายของเด็กเกี่ยวข้องกับการขาดสารอาหาร

การเรียนรู้และปฏิบัติให้ถูกสุขลักษณะจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาที่บ้านของผู้เข้าร่วมอบรม และถ้าเราทำทุกอย่างเพื่อดูแลความปลอดภัย ยังจะทำให้ชีวิตของเด็กมีความปลอดภัยมากขึ้น

กิจกรรมกลุ่มย่อย: แบ่งเป็นกลุ่มย่อยให้อ่านและหารือสถานการณ์ต่อไปนี้

สถานการณ์ที่ 1:

ลืออาชอบเล่นกับเพื่อน วันหนึ่งเข้าเธอถลอกและมีเลือดไหล ลืออาเลียมือและเอามือถูเข้าเพื่อเช็ดเลือด แล้วก็วิ่งกลับบ้านเพื่อไปใช้ห้องน้ำ หลังจากนั้นก็ไปต้มน้ำจากแก้วที่ทุกคนในบ้านใช้ร่วมกัน โดยไม่ล้างมือ แล้วก็ไปอ้อมนึ่งที่กำลังร้องไห้อยู่ หลังจากเปลี่ยนผ้าอ้อมนึ่งแล้ว ก็เอาผ้าอ้อมที่สกปรกไปไว้นอกบ้านใกล้กับโถงที่ใส่น้ำดื่มที่บ้าน แม่ของลืออาต้องการคนช่วยทำอาหาร ลืออาเลยวางนึ่งไว้บนดิน แล้วเอามือค้มมาหั่นผักข้างๆที่นึ่งอยู่ ลืออาจุดไฟเพื่อทำอาหาร แต่ไฟติดเร็วและลวกมือของลืออา ลืออาโยนผักลงในกระทะที่ยังมีเศษอาหารจากเมื่อวานเหลืออยู่

- ท่านคิดว่ามีอันตรายอะไรได้บ้างจากเรื่องของลืออา
- ท่านสามารถหลีกเลี่ยงอันตรายเหล่านี้หรือป้องกันได้อย่างไร
- ท่านมีความคิดเห็นใดบ้างเกี่ยวกับสุขอนามัยและความปลอดภัยจากพฤติกรรมของลืออา

สถานการณ์ที่ 2:

เอเลียเป็นเพื่อนสนิทของลีโอ และชอบเล่นด้วยกัน เมื่อเอเลียมีแผลเลือดออกที่ข้อศอก เขากลับบ้านและเทน้ำสะอาดล้างแผลแล้วทายา ทุกครั้งที่เอเลียใช้ห้องน้ำจะล้างมือด้วยสบู่และน้ำเสมอพร้อมทั้งเช็ดมือให้แห้งด้วยผ้าสะอาด เวลาน้องสาวของเอเลียร้องไห้เขาจะอุ้มน้องจนกว่าแม่จะมาหาน้อง เวลาช่วยแม่เอเลียจะเอาของเสียจากผ้าอ้อมทิ้งลงในส้วม แล้วเอาผ้าอ้อมไปไว้ในตะกร้าสำหรับซักผ้าสกปรก เขาจะล้างมืออีกครั้งก่อนจับน้องสาวหรือสิ่งของในบ้าน ระหว่างที่แม่ทำอาหาร เขาเอน้องออกจากไฟ เอเลียชื่นชมที่แม่ขัดกระตะให้สะอาดทุกครั้งที่ใช้โดยไม่มีเศษอาหารเหลือติดอยู่เลย

- พฤติกรรมที่ดีอะไรบ้างที่ลีโอควรเรียนรู้จากเอเลีย
- บ้านใดที่มีสุขอนามัยดีกว่ากัน บ้านลีโอหรือบ้านเอเลีย ให้อธิบาย
- มีความท้าทายอะไรหากท่านอยากจะมีสุขนิสัยเหมือนกับบ้านของเอเลีย

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—โรคหลายอย่างที่เด็กเป็น สามารถหยุดได้ด้วย การดื่มน้ำสะอาด รักษาบริเวณส้วมให้สะอาด ล้างมือทุกครั้งหลังเข้าห้องน้ำและก่อนจับเด็ก อาหาร หรืออุปกรณ์การทำอาหาร และโดยการทำอาหารและทานอาหารจากอุปกรณ์ที่สะอาดนี้เป็นสิ่งที่ทุกคนทำได้เพื่อให้มีสุขภาพที่ดีในบ้าน

พูดคุยกลุ่มใหญ่: กลับไปดูบ้านที่สร้างในตอนต้นใช้เวลาสักครู่พูดคุยถึงวิธีป้องกันอันตราย หรือป้องกันเด็กจากอันตราย มีขั้นตอนใดที่พ่อแม่ควรทำเพื่อให้บริเวณที่อันตรายเหล่านี้ปลอดภัยต่อเด็กในบ้าน

ให้ผู้เข้าร่วมอบรมนึกถึงบริเวณที่เป็นอันตราย ที่อยู่บริเวณรอบบ้านพวกเขา คำตอบที่อาจเป็นไปได้คือ ถนนที่มีรถวิ่งเร็ว พุ่มไม้ที่อาจมีงูหรือสัตว์อันตราย หรือคนชอนอยู่ แม่น้ำไหลเชี่ยวที่ไม่มีสะพาน หลุมบ่อ ฯลฯ (เคล็ดลับ: ผู้นำบทเรียนควรนึกถึงเคล็ดลับที่เป็นประโยชน์ในการจัดการกับอันตรายเหล่านี้ก่อนจะเริ่มสอนบทนี้)

มีวิธีใดบ้างที่พ่อแม่สามารถปกป้องลูกจากอันตรายได้

มีมาตรการความปลอดภัยใดบ้างที่ทำได้ที่โครงการ

กิจกรรมปิดท้าย

กิจกรรมกลุ่มย่อย: หลังจากที่เขาบ้านสมมุติออกแล้วให้ผู้เข้าร่วมอบรมแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3-4 กลุ่มและแบ่งปันวิธีช่วยพ่อแม่ให้จัดการบ้านตนเองให้ปลอดภัยเพื่อตอบสนองกับสิ่งที่เรียนในวันนี้

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 23 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
ทำไมการคำนึงถึงอันตรายในบ้านจึงเป็นสิ่งสำคัญ	
ในบ้านของเด็กในบริเวณที่ท่านอยู่อาจมีอันตรายอะไรเกิดขึ้นได้บ้าง	
มีอะไรบ้างที่สามารถทำให้บ้านปลอดภัยสำหรับเด็ก	
การปฏิบัติให้ถูกสุขลักษณะ แบบใดบ้างที่ควรสอนแก่เด็ก	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผนโดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 24 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่มีประโยชน์ในหัวข้อนี้	
อะไรที่ไม่ค่อยมีประโยชน์ในหัวข้อนี้	
ในหัวข้อนี้มีกิจกรรมอะไรที่คุณชอบบ้าง	
จะปรับปรุงหัวข้อนี้ให้ดีขึ้นได้อย่างไรบ้าง	

บทที่ 13 การปกป้องดูแลเด็กเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทนี้แล้วผู้เข้าร่วมอบรมเข้าใจวิธีเตรียมตัวสำหรับเหตุการณ์ฉุกเฉิน ตอบสนองความต้องการของเด็ก และนำเด็กกลับไปพบพ่อแม่เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้ในบทเรียนนี้:

กลุ่มผู้เรียน: หลากหลาย

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ / อุปกรณ์: กระดาษไวท์บอร์ดหรือกระดาษแผ่นใหม่ ปากกาไวท์บอร์ด

การจัดห้องเรียน: จัดเก้าอี้เป็นวงกลมเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน : ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าจะเป็นอย่างไร ถ้าทุกวันมีแต่ข่าวดี และอากาศที่ดี แต่ในความเป็นจริง มีข่าวเกี่ยวกับเหตุฉุกเฉินและภัยธรรมชาติมากมายรอบโลก และเด็กก็ตกอยู่ในสถานการณ์นั้น เราไม่สามารถทำอะไรได้มาก เพื่อหยุดเหตุฉุกเฉินหรือภัยธรรมชาติเหล่านี้ แต่เราสามารถเตรียมตัวได้

ให้ผู้เข้าร่วมอบรมพูดคุยถึงเหตุฉุกเฉินและภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในชุมชนของตน พูดคุยถึงผลหลังเกิดเหตุ เช่น ฝนตกหนักอาจทำให้น้ำท่วม แผ่นดินถล่มทำให้เสียชีวิตหรือไร้ที่อยู่ขาดน้ำและอาหาร และมีการปนเปื้อนและอื่นๆ

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—เหตุฉุกเฉินทำให้เกิดความยากลำบากและน่ากลัว แม้แต่ผู้ใหญ่ยังมีความกลัว เด็กก็ยิ่งรู้สึกมากกว่านั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อเตรียมพ่อแม่ให้สามารถดูแลเด็กให้ดีที่สุดได้ระหว่างเกิดเหตุฉุกเฉิน อย่างแรกหนุนใจให้พ่อแม่มีข้อมูลจัดเก็บไว้ที่โครงการและกับทางราชการ หากจำเป็นต้องย้ายถิ่นฐาน ควรจะแก้ไขข้อมูลทันที

ผู้นำบทเรียน: ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าทำไมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่พ่อแม่และเด็กจะต้องลงทะเบียนและมีบันทึกอยู่ที่โครงการและกับทางราชการ (คำตอบ หากพ่อแม่และเด็กพลัดพรากกัน บันทึกเหล่านี้จะช่วยนำกลับมาอยู่ด้วยกันอย่างเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้) พ่อแม่ควรพูดคุยกับลูกว่าควรทำอะไรเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินหรือภัยพิบัติขึ้น สิ่งนี้จะช่วยให้มีการเตรียมตัวที่ดีขึ้น และสามารถพัฒนาวิธีการในการรับมือกับเหตุฉุกเฉินและอุบัติเหตุต่างๆที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตได้ บอกพ่อแม่ว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกบ้านจะต้องมีอุปกรณ์ปฐมพยาบาล ควรมีน้ำสะอาดสบูหรือยี่เก้ายารักษาแผล ผ้าพันแผลที่สะอาด เก็บไว้ซึ่งจะสามารถช่วยรักษาอาการบาดเจ็บเล็กๆน้อยๆและไม่ทำให้แผลกลายเป็นแผลติดเชื้อได้ หากเกิดเหตุและไม่สามารถไปหาหมอได้

โครงการควรมีแผนว่าจะมีการรักษาความปลอดภัยเด็กอย่างไร จะแจ้งให้พ่อแม่หรือผู้ดูแลทราบในกรณีฉุกเฉินได้อย่างไรและจะนำเด็กกลับคืนสู่ครอบครัวได้อย่างไร พูดคุยถึงแผนกับกลุ่ม หากไม่มีแผนให้ช่วยกันคิดและร่างขึ้นมา

หากเกิดเหตุฉุกเฉิน ควรแสดงพฤติกรรมไม่ตื่นตระหนก สอนพ่อแม่ว่าเด็กๆ จะมีท่าที่เช่นเดียวกับเรา เมื่อเกิดเหตุภัยพิบัติต่างๆให้จำไว้เสมอว่า ทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้เปี่ยมด้วยสันติสุข

ผู้นำบทเรียน: อ่านสวดที่ บทที่ 63

“เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงด้วยความยินดีอยู่ในร่มปีกของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์แนบสนิทกับพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ค้ำจุนข้าพระองค์ไว้。” สดุดี 63:7-8

หากเจ้าหน้าที่โครงการ อยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉินให้นึกถึงพระคำข้อนี้และจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นที่คุ้มกันของเรา พระองค์ทรงเฝ้าดูเราและเด็กๆอยู่เมื่อเรารู้ว่าพระองค์ทรงดูแลเรา เราจะสามารถสะท้อนถึงกำลังและการปกป้องจากพระเจ้าให้เด็กเห็นได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กต้องการพอๆกับการช่วยเหลือทางด้านร่างกาย

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย- สอนให้พ่อแม่ฟังเด็กเมื่อพูดถึงความกลัว และทำให้เขาอุ่นใจ พ่อแม่ควรพูดว่า “แม่เข้าใจว่าลูกกลัวพายุ” อธิบายว่า พ่อแม่จะสามารถทำให้เด็กหายตกใจได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าด้วยการพูดถึงความกลัวของเด็กมากกว่าการไม่พูดถึงเลย ให้พ่อแม่พูดต่อว่า “แม่ก็กลัวเหมือนกัน แต่แม่เชื่อพระเจ้า ลูกทำเหมือนกับแม่นะ”

พ่อแม่ควรทำตามกิจวัตรประจำวันให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เด็กที่มีอะไรทำ จะดีกว่าเด็กที่ต้องอยู่เฉยๆ จนกว่าทุกอย่างจะกลับคืนสู่ภาวะปกติ เป็นสิ่งสำคัญที่ยังคงดำเนินชีวิตตามปกติเท่าที่จะสามารถทำได้ ให้มีกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ให้เด็กทำด้วย เพื่อที่เด็กจะไม่ต้องอยู่เฉยๆ

เด็กมักขาดน้ำเมื่อเกิดภัยพิบัติมากกว่าผู้ใหญ่ ให้ของเหลวและอาหาร กับแม่ที่ให้นมลูกและเด็กเล็กมากกว่าผู้อื่น ตรงข้ามกับความเชื่อโดยทั่วไป แม่ที่ให้นมลูก สามารถให้นมต่อไปได้ ถึงแม้จะเกิดเหตุการณ์เลวร้าย เด็กจะได้การดูแลที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ เมื่อได้อยู่กับพ่อแม่หรือผู้ดูแล เด็กที่พลัดพรากจากพ่อแม่หรือผู้ดูแลขณะเกิด

เหตุฉุกเฉินขึ้น ต้องได้รับการช่วยเหลือเป็น **อันดับแรก** สอนให้ผู้ดูแล เดินทางเป็นหมู่คณะ เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกโจรตี ยังมีคนมากยิ่งปลอดภัย หนุนใจให้พวกเขาเลือกเวลาให้ดี เมื่อต้องออกไปตามถนน รวมถึงจำนวนคนที่เดินทางไปด้วยกัน และสถานที่ที่ต้องเดินทางผ่าน

ชี้ให้เห็นว่าการติดต่อกับเจ้าหน้าที่โครงการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเมื่อมีโอกาสควรเป็นครั้งแรกที่ทำ อาจต้องใช้เวลาในการติดต่อสื่อสารในบริเวณอีกครั้ง แต่ถึงสถานการณ์และพื้นที่ที่ได้รับภัยพิบัติได้รับการแจ้ง พวกเขาจะได้รับการช่วยเหลือเร็วขึ้นเท่านั้น

ในบางกรณีพ่อแม่และเด็กอาจพลัดพรากกัน สอนให้พ่อแม่วางใจในพระเจ้า และรู้ว่าคนบนโลกเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์ มีผู้คนมากมายที่มีจิตใจที่ดี ได้รับการเตรียมตัวเพื่อดูแลลูกๆ ของเขาในกรณีฉุกเฉิน ชี้ให้เห็นว่า มือของพ่อแม่สามารถยื่นไปในระดับหนึ่ง แต่สำหรับพระเจ้านั้น ไม่มีขีดจำกัด สอนพระคัมภีร์แก่พ่อแม่

“จงระวังให้ดีย่ำดุหมั่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่าทูตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าอยู่ เฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์เสมอ” **มัทธิว 18:10**

หลังจากเกิดเหตุภัยพิบัติ ครอบครัวที่พลัดพรากจากกันจะได้รับความชื่นชมยินดีเมื่อได้เจอหน้ากัน บางครอบครัวอาจโศกเศร้า เพราะสูญเสียผู้เป็นที่รัก จำไว้ว่าเด็กๆ มีวิธีแสดงความรักแตกต่างจากผู้ใหญ่ หนุนใจให้เด็กพูดถึงความทรงจำที่เกี่ยวกับคนที่ไม่ได้อยู่กับเขาแล้ว ให้เด็กวาดรูปคนนั้นหรือเก็บของที่ทำให้ระลึกถึงคนนั้น ให้เด็กถามคำถามได้ทุกอย่างและให้เด็กมั่นใจว่ามีที่สวงามเรียกว่า สวรรค์ ซึ่งคนที่รักพระเยซูจะได้ไปอยู่กับพระองค์ตลอดไป

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำบทเรียน: ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่าได้รับอะไรจากบทเรียนนี้บ้าง

ให้ทุกคนยื่นซิคกันเป็นวงกลมและยกมือขึ้นรับพระพรและอ่านสดุดี 63: 7-8

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 25 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
มีภัยพิบัติธรรมชาติอะไรบ้างที่สามารถเกิดขึ้นได้ในบริเวณชุมชนของท่าน	
โครงการมีแผนอย่างไรเพื่อรองรับการเกิดภัยพิบัติ	
ผู้ดูแลเด็กจะเตรียมตัวในการดูแลเด็กได้อย่างไรบ้างสำหรับภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้น	
ทำไมการลงทะเบียนเด็กกับรัฐบาลจึงเป็นสิ่งสำคัญ	
เมื่อเกิดเหตุภัยพิบัติผู้ดูแลเด็กทำอะไรได้บ้าง เพื่อช่วยให้เด็กเจริญเติบโตได้ตามปกติ	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผนโดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 26 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
หัวข้อนี้มีประโยชน์หรือไม่ เพราะอะไร	
หัวข้อนี้มีอะไรบ้างที่เป็นประโยชน์	
หัวข้อนี้มีอะไรบ้างที่ไม่ค่อยเป็นประโยชน์	
ผู้นำกิจกรรมนำเสนอได้เข้าใจชัดเจนหรือไม่	
มีคำแนะนำสำหรับหัวข้อนี้หรือไม่	

บทที่ 14: การตอบสนองเมื่อเกิดการทารุณกรรม: การแจ้งเหตุ

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถเข้าใจว่าจะแจ้งเหตุเมื่อเกิดการทารุณกรรมขึ้นได้อย่างไร ควรแจ้งเหตุกับใคร มีอะไรที่ควรทำและไม่ควรทำเมื่อทำการแจ้งเหตุ

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้ในบทเรียนนี้:

กลุ่มผู้เรียน: 5-10 คน

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ / อุปกรณ์: กระดาษแผ่นใหญ่, ปากกา

การจัดห้อง: ห้องที่มีเก้าอี้สำหรับผู้เข้าร่วมอบรม

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

กิจกรรมกลุ่มย่อย: เริ่มบทเรียนด้วยการแบ่งเป็นกลุ่มย่อย และให้ทุกคนอธิษฐานเพื่อเด็กที่ถูกกระทำสักระยะของพระเจ้า ทรงช่วยปกป้อง ประทานสันติสุข และพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและสันติสุขให้กับเจ้าหน้าที่ เมื่อต้องแจ้งเหตุการณ์การทารุณกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: การอธิบาย - การตอบสนองต่อกรณีที่มีการถูกกระทำอย่างรวดเร็วและถี่ถ้วนเป็นสิ่งสำคัญต่อสวัสดิภาพของเด็ก คนที่ทำงานกับเด็กต้องทราบถึง แนวทางและช่องทางที่เหมาะสม เมื่อทราบ สงสัย หรือได้ยินว่ามีการทารุณกรรม เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องตอบสนองโดยเร็วเพื่อจะได้นำเด็กออกมาจากสถานการณ์อันตรายและให้มาอยู่ในบ้านหรือสถานที่ที่ให้ความปลอดภัยและช่วยเยียวยาเด็ก บางครั้งคนไม่กล้าแจ้งเหตุ ถ้าไม่แน่ใจว่าเกิดการทารุณกรรมขึ้นจริง โดยอาจจะคิดว่าสิ่งที่สงสัยไม่เป็นความจริง อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กต้องแจ้งเหตุสงสัยว่าเกิดการทารุณกรรมขึ้น ถึงแม้ว่าจะไม่มีหลักฐานใดๆ ซึ่งจะทำให้ผู้ที่มีความสามารถตรวจสอบและอาจปกป้องเด็กจากอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้ การแจ้งเหตุถึงแม้จะมาจากความสงสัย แต่ก็เพื่อให้มีการตรวจสอบว่าจริงหรือไม่

จริงซึ่งเป็นการกระทำที่ถูกต้อง และเป็นสิ่งที่สำคัญมากต่อความปลอดภัยของเด็ก เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องมีการแจ้งเหตุ หากสงสัยว่าเด็กถูกกระทำในทุกกรณี

สิ่งแรกที่เจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กควรทำ เมื่อสงสัยและทราบถึงการถึงกระทำคือ การแจ้งผู้ที่มีอำนาจ หากท่านอยู่ที่โครงการให้แจ้งกับผู้จัดการโครงการให้เร็วที่สุด หากการทารุณกรรมเกิดขึ้นกับเด็กที่ลงทะเบียนและผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำไม่ใช่เจ้าหน้าที่โครงการ (แต่เป็นพ่อ ครุ แม่ เพื่อนบ้าน และอื่นๆ) ต้องแจ้งให้ผู้มีอำนาจในสำนักงาน Compassion ของประเทศนั้นทราบทันทีเป็นอย่างแรก ผู้นำคริสตจักรและเจ้าหน้าที่ Compassion ควรจะมีแผนที่จะดำเนินการเพื่อช่วยเหลือเด็กอย่างละเอียด

หากผู้กระทำการทารุณกรรมเด็กเป็นเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องกับ Compassion (เช่น เจ้าหน้าที่พัฒนาเด็ก เจ้าหน้าที่ Compassion ศูนย์พันธกิจ หรือเจ้าหน้าที่พันธกิจนานาชาติ ผู้อุปการะ หรืออาสาสมัคร) ควรทำตามขั้นตอนดังนี้

1. เขียนรายงานเหตุการณ์ซึ่งต้องมีการเขียนลงชื่อและจัดเก็บไว้ด้วย ตัวอย่างของรายงานการเกิดเหตุอยู่ใน “การป้องกันและการตอบสนองทันที”
2. ผู้อำนวยการประจำประเทศและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ทำการเขียนและสืบสวนเหตุการณ์ที่ได้รับแจ้ง
3. ส่งรายงานไปให้การจัดการระดับต่อไปภายใน 24 ชั่วโมง
4. ทีมสืบสวนจะลงมือทันทีและจะไปพบผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำและเรียกตัวออกมาเพื่อไม่ให้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอีก
5. หากเหมาะสมให้ผู้กระทำได้รับการรักษาและไถ่โทษแต่ไม่ควรให้กลับไปทำงานกับเด็กอีก
6. ถ้ามีการกระทำที่ผิดต่อกฎหมายอาญาให้ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่แผนกบุคคลของสำนักงานในประเทศเพื่อติดต่อกับตำรวจ การติดต่อภายนอกทั้งหมดจะทำโดยสำนักงานประจำประเทศนั้นๆ

ถ้าท่านสงสัยว่าเด็กถูกทำร้ายแต่เด็กไม่ได้บอกท่านเกี่ยวกับการทารุณกรรม อย่าถามคำถามชี้นัยกับเด็ก ตัวอย่างเช่น อย่าถามเด็กว่า รอยขีดที่มีเกิดขึ้นเพราะมีใครทุบตีรึป่าว ซึ่งอาจทำให้เด็กตอบสนองเพราะความกดดัน หรือความกลัว โดยเฉพาะหากถูกข่มขู่โดยผู้กระทำ หากสงสัยว่ามีการทารุณกรรมเด็ก ให้แจ้งกับผู้ที่มีอำนาจจัดการอย่างเหมาะสมและให้จัดการโดยบุคคลที่เกี่ยวข้องต่อไป

กิจกรรมกลุ่มใหญ่: ให้กลุ่มยกตัวอย่างว่าเมื่อใดต้องแจ้งเหตุการณ์ทำร้ายเด็ก โดยให้เขียนตัวอย่างลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ (บางกรณีอาจหมายถึง การเห็นการทารุณกรรม ทราบเรื่องการทารุณกรรมมาจากเด็ก สงสัยว่าเด็กถูกทำร้ายจากสัญญาณต่างๆที่เด็กมี ได้รับแจ้งจากคนในชุมชน เป็นต้น) จากนั้นถามว่าควรติดต่อใคร เพื่อแจ้งเหตุเหล่านี้ เขียนคำตอบลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ (ขึ้นอยู่กับชุมชน/สถานการณ์ ตัวอย่างเช่นผู้จัดการโครงการ Compassion ตำรวจ ผู้นำคริสตจักร ผู้นำอาวุโส ผู้นำชุมชน เป็นต้น)

ผู้นำบทเรียน: พุดคุย – ถ้าเด็กอยู่อันตราย เจ้าหน้าที่ต้องจัดการทันที ยกตัวอย่างเช่น ถ้าท่านเห็นการทารุณกรรม (พ่อแม่ทุบตีลูก) ให้รีบติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทันที นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาแจ้งผู้จัดการของท่าน เด็กที่อยู่ในอันตรายต้องได้รับการช่วยเหลือทันที เด็กอาจต้องถูกนำตัวออกจากบ้าน และให้ไปอยู่ที่ปลอดภัยอื่นชั่วคราวแล้วแต่กรณี

การแจ้งเหตุอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับชุมชนที่ท่านอยู่ ผู้จัดการ โครงการ ศูนย์ควรรู้ว่าต้องใช้เอกสารใด และช่องทางใด เมื่อต้องแจ้งเหตุการณ์ทำร้ายเด็กในการส่งรายงานแจ้งการทารุณกรรม ให้ลงรายละเอียดให้ได้มากที่สุดว่าท่านเห็นหรือทราบอะไรบ้าง เช่นถ้าเห็นแม่ทุบตีลูกให้อธิบายทุกอย่างที่ท่านเห็น (แม่ทุบตีเด็กที่หน้าโดยใช้กำปั้น แม่ดึงผมลูกแล้วลากลงไปกับพื้น เป็นต้น) ยังมีรายละเอียดเกี่ยวกับการทารุณกรรมที่ท่านเห็นมากเท่าใด ก็ยังเป็นประโยชน์มากเท่านั้น หากท่านได้เห็นการทารุณกรรม แต่เด็กเล่าให้ท่านฟังหรือท่านสงสัยว่าเกิดเหตุขึ้นก็ควรลงรายละเอียดตามที่ทราบ การอธิบายที่มีรายละเอียดชัดเจน จะเป็นสิ่งที่ช่วยเด็กได้อย่างมาก

กิจกรรมกลุ่มย่อย: สถานการณ์ – ให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3-4 กลุ่มและพุดคุยถึงสถานการณ์ต่อไปนี้

สถานการณ์ที่ 1: โยเซฟเป็นเด็กที่มาโครงการได้ 2-3 เดือนแล้ว เขามักมีรอยขีดตามตัวและเจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กเห็นแม่ตะโกนใส่เขามากกว่า 1 ครั้ง เจ้าหน้าที่สงสัยว่าโยเซฟถูกกระทำแต่ไม่มีหลักฐาน เขาควรทำอะไร

สถานการณ์ที่ 2: มิเรียมทำงานที่โครงการและมีเด็กคนหนึ่งบอกเธอว่า เธอถูกลูกคนหนึ่งทำร้ายที่บ้าน มิเรียมควรแจ้งเหตุนี้กับใคร

สถานการณ์ที่ 3: จอห์นสงสัยว่าปีเตอร์ถูกกระทำ ปีเตอร์ไม่ได้พูดอะไรแต่มีร่องรอยการถูกทำร้ายบนร่างกายของเขา ตอนถามปีเตอร์ว่าเขาารู้สึกกลัวเมื่ออยู่ที่บ้านใช่หรือไม่ เขาร้องตามตัวของปีเตอร์แล้วถามว่า สมาชิกในบ้านทำให้เกิดรอยเหล่านี้รึป่าว จอห์นทำอะไรผิดในกรณีนี้

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย – ท่านต้องทราบมาตรการในการแจ้งเหตุการณ์ทำร้ายของจังหวัดและประเทศของท่าน โครงการควรทราบสิ่งต่อไปนี้ (หากทราบอยู่แล้ว ให้พุดคุยเป็นกลุ่มใหญ่ หากไม่ทราบให้ผู้เข้าร่วมอบรมหาคำตอบ)

*ประเทศของท่านจัดการกับการทารุณกรรมเด็กอย่างไร

*หากมีการกล่าวหาว่ามีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้น มีหน่วยงานท้องถิ่นใดบ้างที่สามารถช่วยได้

*ท่านจะแจ้งเหตุการณ์ทำร้ายเด็กกับหน่วยงานเหล่านี้ได้อย่างไร

*มีองค์กรหรือหน่วยงานอะไรบ้างที่ช่วยให้คำปรึกษาหรือให้การรักษาเด็กที่ถูกกระทำหรือถูกทารุณกรรม

เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทราบถึงกฎหมายของประเทศนั้น สำนักงานในประเทศนั้น ควรจะทราบสิ่งต่อไปนี้

* ท่านให้คำจำกัดความการทารุณกรรมเด็กในประเทศอย่างไร และถือว่าเป็นคดีอาญาหรือไม่

* มีกฎหมายคุ้มครองเด็กในประเทศของท่านหรือไม่

* เด็กได้รับการปกป้องเช่นเดียวกับผู้ใหญ่หรือไม่

* เมื่อใดที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง เมื่อเกิดการทารุณกรรมขึ้น

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำบทเรียน: พุดปิดท้าย

1. หากท่านหวังว่าเด็กอาจตกอยู่ในอันตราย ต้องจัดการทันทีโดยไม่รอช้า การไม่ทำอะไรอาจทำให้เด็กตกอยู่ในอันตรายมากขึ้น
2. เด็กถูกระทำเป็นหน้าที่ของท่านที่จะต้องบอกคนอื่นทราบเพื่อให้ได้รับความช่วยเหลือ
3. หน้าที่ความรับผิดชอบในการสืบสวนกรณีเด็กถูกทำร้ายในหลายประเทศเป็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ ขอให้สำนักงาน Compassion ช่วยติดต่อ หากท่านไม่ทราบว่าจะติดต่ออย่างไร
4. รายงานการแจ้งเหตุต่างๆควรถูกบันทึกแล้วจัดเก็บไว้อย่างดี
5. การแจ้งเหตุการณ์เท็จ เป็นสิ่งที่ให้อภัยไม่ได้และต้องเอาผิดผู้แจ้งเหตุ

ผู้นำบทเรียน: ถามว่าใครมีคำถามเกี่ยวกับจะต้องแจ้งเหตุเมื่อไหร่หรืออย่างไรหรือไม่ ย้ำกับผู้เข้าร่วมอบรมว่า ถึงแม้จะรู้สึกไม่สบายใจเมื่อต้องแจ้งเหตุการณ์ทำร้ายเด็ก แต่มันเป็นสิ่งสำคัญมากต่อความปลอดภัยของเด็กที่ถูกทำร้าย หน้าที่ของเราคือการปกป้องเด็ก และการแจ้งการทารุณกรรมที่ได้รับการยืนยัน หรือเป็นเพียงแค่การสงสัยว่ามี การทารุณกรรมนั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้เด็กมีความปลอดภัย

อธิษฐานปิดและขอพระเจ้าทรงนำเด็กๆที่โครงการ ขอการปกป้องจากพระองค์ ขอพระเจ้าให้สติปัญญาและการ แยกแยะในการทำงานกับเด็ก

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 27 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
ท่านควรแจ้งการทารุณกรรมที่ท่านสงสัยว่าเกิดขึ้นกับใคร	
เมื่อใดที่ท่านควรแจ้งว่ามีการทารุณกรรม	
ท่านทราบถึงช่องทางสำหรับแจ้งการทารุณกรรมหรือไม่ หากไม่ ท่านทราบหรือไม่ว่าจะต้องทำอย่างไร	
ท่านควรทำอะไรเมื่อเห็นเด็กอยู่ในอันตราย	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผน โดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 28 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่ค่อยเป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมใดในบทนี้	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 15 การตอบสนองเมื่อเกิดการทารุณกรรม: การรับฟังและการบันทึก

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้แล้วผู้เข้าร่วมอบรมมีความเข้าใจว่าการฟังที่ดีประกอบด้วยอะไรบ้าง รู้จักวิธีฟังให้ดี และควรทราบว่าการพูดหรือไม่พูดอะไรเมื่อกำลังรับฟัง

สิ่งที่ต้องมี

สิ่งที่ต้องมีสำหรับบทเรียนนี้ :

กลุ่มผู้เรียน: 5-10 คน

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ / อุปกรณ์: กระดาษ ปากกา ดินสอ

การจัดห้องเรียน: ห้องที่มีเก้าอี้สำหรับการเรียน

กิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: อธิษฐานเปิด ขอพระเจ้าเปิดหูและเปิดใจของผู้เข้าร่วมอบรมถึงสิ่งที่พระองค์จะตรัส ผ่านหัวข้อในวันนี้ ขอสมาธิและความตั้งใจที่ผู้เข้าร่วมอบรมจะได้เรียนรู้ในการเป็นผู้ฟังที่ดี

กิจกรรมกลุ่มย่อย: ให้ผู้เข้าร่วมอบรม จัดกลุ่มย่อยกลุ่มละ 3-4 คนและแบ่งปันประสบการณ์ที่ตนรู้สึกได้รับการเอาใจใส่และได้รับการรับฟัง อาจจะเป็นคุณยายที่ถามว่า ไปโรงเรียนเป็นอย่างไรบ้าง หรือเพื่อนที่รับฟังปัญหาและให้คำแนะนำ ให้เวลาสักครู่แล้วให้กลับมารวมกลุ่มกัน อาจให้มีอาสาสมัครแบ่งปันประสบการณ์ให้กลุ่มใหญ่ฟัง

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—ไม่ว่าจะเป็นการรับฟัง เหตุการณ์การทารุณกรรมหรือแค่รับฟังเด็ก แบ่งปันความคิดและความรู้สึก การรับฟังที่ดีจึงเป็นสิ่งสำคัญในการดูแลเด็ก เป็นสิ่งสำคัญที่เด็กรู้ว่าท่านใส่ใจรับฟังในสิ่งที่เด็กพูด เจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กควรฝึกการฟังที่ดีกับเด็ก การฟังที่ดีรวมไปถึงการสนใจเด็ก และใส่ใจในสิ่งที่เขาพูด ควรหลีกเลี่ยงสิ่งรบกวนหรือนึกถึงเรื่องอื่นขณะฟังเด็กพูด เจ้าหน้าที่ควรฝึกสังเกตภาษากายของเด็ก เช่นเมื่อเด็กพยายาม

เล่าให้ฟัง เรื่องที่น่าอายหรือน่ากลัว เด็กอาจจะอยู่ไม่นิ่งหรือไม่สบตา การฟังที่ดีไม่เพียงแต่เป็นการสังเกต สิ่งที่เด็กพูดออกมาเท่านั้น แต่ต้องสังเกตภาษากายของเด็กด้วย ผู้ฟังอาจสรุปความหรือพูดซ้ำในสิ่งที่เด็กเล่าเพื่อให้แน่ใจว่าเข้าใจจริงๆ หากเจ้าหน้าที่สังเกตว่าเด็กมีอารมณ์บางอย่างอาจพูดออกมาว่า “หนูเหมือนจะโกรธนะ” หรือ “หนูคูไม่ค่อยสบายใจ” เด็กจะสามารถตอบสนองและยืนยันในสิ่งที่เจ้าหน้าที่สังเกตได้ ในกรณีที่เด็กถูกทำร้าย เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องฟังและบันทึกรายละเอียดที่เด็กเล่ามา เพื่อจะได้รายงานการทารุณกรรมต่อผู้มีอำนาจอย่างเหมาะสม ขณะที่ฟังเด็กควรทำสิ่งสำคัญต่อไปนี้

*ยอมรับในสิ่งที่เด็กบอกท่าน ซึ่งแสดงว่าท่านเชื่อเด็ก

*รักษาความสงบ

*อย่าตกใจ

*ฟังเด็กจนจบแล้วค่อยให้ความช่วยเหลือหลังจากนั้น

*มองเด็ก

*อย่ามีท่าทีตกใจ

*บอกให้เด็กทราบว่าท่านต้องบอกคนอื่นด้วย

*บอกให้เด็กรู้ว่าเขาไม่ใช่สาเหตุของการถูกระงับ

*อย่าถามคำถามซ้ำ

*อย่าเข้าชี้ข้อมูลเพิ่มเติม

*แยกให้ออกว่าอะไรเป็นสิ่งที่เด็กพูดและอะไรเป็นสิ่งที่ท่านคิด เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องมีความแม่นยำด้วยการจดบันทึกสิ่งที่เด็กพูดเท่านั้น

*อย่าให้ความสงสัยทำให้ท่านไม่แจ้งเหตุการณ์ทำร้าย

*บอกให้เด็กรู้ว่าท่านจะทำอะไรต่อไปและจะบอกให้เด็กรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

เมื่อแจ้งเหตุการณ์ทำร้ายเด็กแล้ว ท่านควรรู้ว่าอะไรควรพูด และอะไรไม่ควรพูด ให้แบ่งปันข้อมูลต่อไปนี้

สิ่งควรพูด :

* “ฉันเชื่อหนู”

* “ฉันจะพยายามช่วยหนู”

* “ฉันดีใจที่หนูเล่าให้ฟัง”

* “มันไม่ใช่ความผิดของหนู”

สิ่งไม่ควรพูด :

* “หนูน่าจะบอกใครมาก่อนหน้าที่แล้ว”

* “ฉันตกใจ”

* “ไม่น่าจะเป็นเขาหรือเธอได้นะ”

* “ฉันจะไม่บอกใคร”

* “ทำไม เมื่อไหร่ ที่ไหน อย่างไร กับใคร”

กิจกรรมคู่: ให้ผู้เข้าร่วมอบรมจับคู่เพื่อแสดงบทบาทสมมติ เพื่อช่วยให้ผู้เข้าร่วมอบรมเข้าใจว่าจะตอบสนองต่อเด็กที่เล่าเรื่องการถูกทำร้ายให้ฟังอย่างไร ให้คนหนึ่งสมมติว่าเป็นเด็ก อีกคนเป็นเจ้าหน้าที่ ขณะที่เด็กเล่าเรื่องให้ฟัง เจ้าหน้าที่ควรฝึกตอบสนองอย่างถูกต้องต่อเด็ก หนุนใจให้ผู้เข้าร่วมอบรมจดจำสิ่งที่ไม่ควรพูดด้วย

ให้เวลาสักครู่แล้วเรียกให้มารวมกลุ่มเหมือนเดิม ถามผู้เข้าร่วมอบรมว่า การตอบสนองอย่างถูกต้องทำได้ยากหรือไม่ หากต้องการสามารถกลับไปดูสิ่งที่ควรพูดและไม่พูดอีกได้

ผู้นำทบทวน: คำอธิบาย—เมื่อเด็กเล่าเรื่องการถูกทำร้ายให้ฟัง เจ้าหน้าที่ควรบอกเด็กว่าเด็กทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว เด็กอาจจะกลัวและขอให้เจ้าหน้าที่ไม่เล่าให้ใครฟัง เจ้าหน้าที่ควรทำให้เด็กมั่นใจว่าการที่เด็กแจ้งเรื่องของการทารุณกรรมเป็นสิ่งที่ดีและจะหาทางช่วยทุกวิธีที่จะทำได้จะต้องแบ่งปันเรื่องนี้ให้บางคนทราบ เพื่อให้เด็กได้รับการช่วยเหลือเท่าที่ควร

หลังจากที่เด็กแบ่งปันแล้ว เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งข้อมูลให้กับผู้ที่มีอำนาจในการจัดการทราบ ข้อมูลที่แจ้งไปต้องเป็นข้อมูลซึ่งมีรายละเอียดแบบเดียวกับที่ได้รับแจ้งมาและบันทึกไว้

ในกรณีให้คำปรึกษาหรือรับฟังเด็กแบ่งปันว่าเกิดอะไรขึ้น ให้การสนทนามีบรรยากาศตาม que เด็กได้เริ่มไว้ ขณะที่เด็กกำลังพูด ให้รับฟังในสิ่งที่เด็กกำลังพูดและสิ่งที่เด็กไม่ได้พูดออกมา ถามคำถามตามความเหมาะสมและให้เด็กรู้ว่าสามารถไว้วางใจท่านได้ สำหรับการให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญที่เด็กต้องรู้สึกสบายใจและรู้ว่าคนที่ฟังอยู่ใส่ใจอย่างแท้จริง และเป็นผู้ที่เด็กไว้วางใจได้

พูดคุยกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย: ให้คู่ของตนอ่านและพูดคุยสถานการณ์ต่อไปนี้หรือพูดคุยเป็นกลุ่มใหญ่

แมรีเป็นเด็กหญิงชื่อยาย อายุ 8 ขวบมาขอคุยกับท่าน ท่านนั่งอยู่ที่มุมเงียบๆของห้องเรียน ห่างจากจุดที่ทำกิจกรรม เพียงไม่กี่เมตร แมรีเริ่มไม่สบตาและท่านเร่งให้เธอพูด โดยพูดว่า “แมรีมีอะไรที่หนูอยากบอกฉันรึป่าว” เธอเริ่มเล่าให้ฟังเรื่องครูที่โรงเรียนที่ทำสิ่งไม่ดีต่อเธอ ท่านก็เลยถามเธอว่า “ใช่ครูโยนารึป่าว” “ไม่ใช่” แมรีตอบและมองท่านอย่างกลัวๆ ท่านบอกแมรี “เธอเชื่อใจฉันได้แมรี บอกฉันมาว่าเป็นใคร แล้วฉันจะไม่บอกคนอื่น” แมรีบอกชื่อครู แล้วท่านก็พูดว่า “ไม่ละ นั่นเป็นครูที่ใจดีที่สุดเท่าที่ฉันรู้จักเลย” แมรีก็เริ่มร้องไห้ แล้วท่านก็คิดว่าจะทำอะไรต่อดี พูดคุยว่าสิ่งใดผิดหรือถูกในสถานการณ์นี้ หากเหมาะสมให้แบ่งเป็นกลุ่มย่อย แล้วเขียนหรือพูดคุย สถานการณ์ที่ว่า โดยใช้วิธีการฟังที่เหมาะสมซึ่งได้เรียนรู้ไปในบทนี้ ให้แบ่งปันความคิดกับกลุ่ม

กิจกรรมคู่: หากมีเวลาให้ผู้เข้าร่วมอบรมจับคู่และแสดงสถานการณ์ของแมรี เพื่อฝึกการฟังและการตอบสนองที่ถูกต้อง หากมีใครที่มีประสบการณ์ในการรับฟังเด็กที่อยากจะแบ่งปันก็ให้ทำได้

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำทบทวน: ใช้เวลาทบทวนสิ่งที่เรียนไปและให้โอกาสถามคำถาม ย้ำกับผู้เข้าร่วมอบรมว่าการฟังที่ดีและการตอบสนองที่ดีต้องมีการฝึกฝน หนุนใจให้ผู้เข้าร่วมอบรมทบทวนสิ่งที่ควรพูดและไม่ควรพูดขณะรับฟัง

อธิษฐานปิดขอพระเจ้าประทานสันติสุขและความสงบเมื่อพวกเขาได้รับฟังขอพระเจ้าทรงรับฟังเสียงร้องของผู้ที่ต้องการและช่วยพวกเขาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 29 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
ทำไมการรับฟังที่ดีถึงมีความสำคัญ	
ควรทำอย่างไรบ้างเมื่อฟังเด็กพูด	
มีสิ่งใดบ้างที่ควรพูดเมื่อรับฟังเด็ก	
มีสิ่งใดบ้างที่ไม่ควรพูดเมื่อรับฟังเด็ก	
ทำไมการที่เด็กสามารถไว้วางใจท่านได้จึงเป็นสิ่งสำคัญ	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผน โดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 30 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่ค่อยเป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมใดในบทนี้	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

บทที่ 16 การตอบสนองเมื่อเกิดการทารุณกรรม: การดูแลและช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนนี้ ผู้เข้าร่วมอบรมสามารถเข้าใจการให้การช่วยเหลือและความสำคัญของการเป็นตัวแทนให้เด็กและการมีเครือข่าย รวมไปถึงจะคอยติดตามหรือทบทวนกรณีต่างๆ ได้อย่างไร

สิ่งที่ต้องใช้

สิ่งที่ต้องใช้สำหรับบทเรียนนี้:

กลุ่มผู้เรียน: 5-10 คน

เวลา: 45-60 นาที

วัสดุ/อุปกรณ์: กระดาษ ปากา ดินสอ

การจัดห้อง: ห้องที่มีเก้าอี้สำหรับผู้เข้าร่วมอบรม

กิจกรรม

กิจกรรมนำบทเรียน

ผู้นำบทเรียน: เริ่มบทเรียนด้วยการอ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้

“เพราะฉะนั้นในฐานะเป็นพวกที่พระเจ้าทรงเลือกพวกที่บริสุทธิ์และพวกที่ทรงรักจงสวมใจเมตตาใจกรุณาใจอ่อนใจสุภาพอ่อนโยนใจอดทน” โคลโลสี 3:12

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—พระเจ้าให้เรามีความเมตตาต่อกันและกัน และรักซึ่งกันและกันเหมือนเรารักตัวเอง วิธีหนึ่งที่จะแสดงให้เห็นถึงความเมตตาต่อผู้ที่ต้องการด้วยการให้การสนับสนุนช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง และดูแลเด็กที่ถูกกระทำ อธิษฐานออกเสียง ขอพระเจ้าให้หัวใจแห่งความเมตตาและกำลังที่จะเผชิญหน้ากับความท้าทายแก่ทุกคน

กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—หลังจากที่มีการแจ้งการทารุณกรรมแล้ว และเด็กได้กลับไปสู่สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย การดูแล ช่วยเหลือและสนับสนุนเด็กที่ถูกกระทำอย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งสำคัญ เด็กจะยังคงรู้สึกถึงผลของการทารุณกรรม แม้การทารุณกรรมจะเกิดขึ้นนานแล้ว เพียงแค่เอาเด็กออกจากสถานการณ์นั้น ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาเสมอไป เด็กอาจมีปัญหาต่อเนื่องและต้องการการสนับสนุนช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ที่ใส่ใจเพื่อช่วยเยียวยารักษาต่อไป

การดูแลและช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องมีหลายวิธี สิ่งทีคริสตจักรคู่สัญญาของ Compassion สามารถทำได้เพื่อช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำมีดังต่อไปนี้

* มีกลุ่มช่วยเหลือเด็ก บางครั้งเด็กต้องใช้เวลาทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น บางครั้งการให้คำปรึกษาตัวต่อตัวก็เป็นสิ่งดี และบางครั้งการทำขั้นตอนนี้ร่วมกับเด็กและผู้ใหญ่คนอื่นๆ ก็เป็นสิ่งที่มีความหมายเช่นกัน ลองนึกถึงการให้มีการประชุมให้คำปรึกษารายอาทิตย์หรือรายเดือนสำหรับเด็กที่โครงการ ซึ่งเคยเป็นเหยื่อการทารุณกรรมมาก่อน หนุนใจให้เด็กมาเข้าร่วมหากเด็กพร้อมเท่านั้น ให้เป็นที่ที่เด็กสามารถพูดคุยถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เขียนบันทึกหรือวาดรูปเพื่อสื่อความรู้สึก และอธิษฐานกับเจ้าหน้าที่และเด็กคนอื่น ควรเป็นเวลาที่ไม่พลุกพล่านสำหรับเด็กเพื่อเริ่มการเยียวยา

* มีชั้นเรียนช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำ เพื่อให้ทราบสิทธิของตัวเองและให้รู้จักสัญญาณการถูกทำร้าย เด็กบางคนที่ถูกทำร้ายมาทั้งชีวิต อาจแยกแยะไม่ออกว่าอะไรคือความรัก อะไรคือพฤติกรรมที่เป็นอันตราย สอนให้เด็กเข้าใจถึงการจับการพูดคุย และพฤติกรรมที่ยอมรับได้และหนุนใจให้เด็กเล่าความกังวลที่มีให้ผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจ (ควรแยกชั้นเรียนตามอายุเพราะอาจมีเรื่องละเอียดอ่อนในการพูดคุย)

กิจกรรมกลุ่มย่อย: แจกกระดาษ ปากกาหรือดินสอ [หมายเหตุผู้นำบทเรียน: หากเห็นว่าคนส่วนใหญ่เขียนไม่ได้ ให้ทำกิจกรรมนี้เป็นกลุ่ม และตัวท่านเป็นผู้เขียนเอง] ให้แบ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ กลุ่มละ 3-4 คนเพื่อหาวิธีที่โครงการจะสามารถให้การสนับสนุนเด็กที่ถูกกระทำอย่างต่อเนื่อง ให้นึกถึงชั้นเรียนที่ควรจะมี หัวข้อที่อยากจะพูดคุยกับเด็กเหล่านี้ และการบำบัดเยียวยาที่โครงการอยากให้มี หนุนใจให้ใช้ความคิดสร้างสรรค์และเขียนความคิดลงไปและคิดวิธีที่จะเริ่มทำสิ่งเหล่านั้นที่โครงการ ผู้เข้าร่วมอบรมรู้จักเด็กที่อาจได้รับประโยชน์จากการช่วยเหลือนี้ ให้นึกถึงเด็กเหล่านี้ขณะที่คิดหาวิธี ยิ่งผู้เข้าร่วมอบรมเข้าใจความสำคัญของการมีโครงการเหล่านี้มากเท่าไร ความคิดที่ได้ก็จะยิ่งเป็นประโยชน์ต่อเด็กมากเท่านั้น

ใช้เวลาสักครู่แล้วให้ทุกกลุ่มกลับมารวมกลุ่ม เพื่อแบ่งปันความคิดให้กลุ่มใหญ่ฟัง ให้แสดงความคิดเห็นว่าจะทำความคิดเหล่านี้ให้เป็นจริงที่โครงการได้อย่างไรเพื่อให้การช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องแก่เด็กที่ต้องการ

มีหน่วยงานหรือศูนย์ในท้องถิ่นอะไรที่พร้อมจะช่วยเด็กที่ถูกกระทำเหล่านี้หรือไม่ พูดคุยและเขียนคำตอบต่างๆ

พูดคุยกลุ่มใหญ่: พูดคุยถึงความคิดที่ได้จากกลุ่มย่อย

ผู้นำบทเรียน: คำอธิบาย—เป็นสิ่งสำคัญที่จะเป็นตัวแทนให้เด็กหรือการเป็นปากเป็นเสียงให้แก่เด็กที่ต้องการความช่วยเหลือ หากเจ้าหน้าที่เห็นการทารุณกรรม พวกเขาจะรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่แย่และสร้างความเสียหายมากเพียงใด การมีเครือข่ายกับคริสตจักรและผู้นำชุมชนเพื่อหยุดการทารุณกรรมเด็กเป็นวิธีที่ดีในการเป็นตัวแทนของเด็ก หนุนใจให้กลุ่มคุยกับสมาชิกในชุมชนและผู้นำคริสตจักรเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก ควรจะหนุนใจให้ผู้อื่นๆ ในชุมชนคุยกับผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของตน เกี่ยวกับสัญญาณของการทารุณกรรมเด็กและการแจ้งเหตุการณ์ทำร้ายเด็กที่ทราบ ให้ชุมชนรู้ว่าโครงการของ Compassion เป็นที่ปลอดภัยเมื่อพูดถึงการปกป้องเด็ก

เด็กที่ถูกกระทำควรได้รับการติดตามอย่างต่อเนื่อง ถ้าเด็กยังอยู่ที่บ้านให้ไปเยี่ยมเด็กเป็นประจำและพูดคุยกับเด็กบ่อยๆ เพื่อให้แน่ใจว่าการทารุณกรรมได้หยุดไปแล้ว ถ้าเด็กย้ายไปอยู่ที่อื่นให้ไปเยี่ยมเด็กและผู้ดูแลเด็กสม่ำเสมอ เด็กที่ถูกกระทำอาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพราะสิ่งที่ตนเจอมา ฉะนั้นต้องติดตามเด็กอย่างต่อเนื่อง และให้การช่วยเหลือเมื่อเด็กต้องการ

บทวนกระบวนการช่วยเหลือของโครงการอย่างต่อเนื่อง ถ้าเด็กไม่ตอบสนองต่อการช่วยเหลือที่โครงการ ต้องประเมินบทเรียนและหาวิธีปรับเปลี่ยนเพื่อให้เด็กตอบสนองในเชิงบวกมากกว่าเดิม วัตถุประสงค์คือช่วยให้เด็กได้รับการเยียวยาและเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนได้

ถ้าหากผู้ดูแลมีส่วนเกี่ยวข้องในการแจ้งเหตุการณ์ทำร้ายหรือติดตามเด็กอยู่ หนุนใจให้เขาติดตามผล เพื่อให้แน่ใจว่าระบบความยุติธรรมทางกฎหมายนำความยุติธรรมมาสู่ผู้ถูกกระทำอย่างแท้จริง เด็กจะรู้สึกดีขึ้นถ้ารู้ว่าผู้กระทำออกไปจากสภาพแวดล้อมของตนแล้ว ซึ่งจะช่วยในการเยียวยาเด็ก

สิ่งสำคัญที่สุดคือการอธิษฐานเผื่อเด็กเหล่านี้ เจ้าหน้าที่สามารถให้ความช่วยเหลือเด็กได้ แต่พระเจ้ามีอำนาจในการเยียวยารักษา และเป็นผู้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงได้ เจ้าหน้าที่พัฒนาเด็กควรใช้เวลาอธิษฐานเผื่อเด็กที่ถูกทำร้ายแต่ละคนที่พระเจ้าจะทรงรักษาบาดแผลและเยียวยาจิตใจที่แตกสลาย พระองค์ทรงมีน้ำพระทัยที่จะให้สันติสุขและเสถียรภาพในชีวิตของเรา

กิจกรรมปิดท้าย

ผู้นำบทเรียน: ให้เก็บแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องชั้นเรียนและการให้ความช่วยเหลือที่ได้ร่วมกันไว้ จัดให้มีอาสาสมัครวางแผนและดำเนินการสนับสนุนสิ่งที่โครงการได้วางไว้เพื่อช่วยเด็กที่ถูกกระทำ ให้เวลาถามคำถามถ้ากลุ่มต้องการ หากต้องการใช้เวลาถึงสิ่งที่เรียนหรือวางแผนก็สามารถทำได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงจังและยาก หากผู้เข้าร่วมอบรมต้องการจะอธิษฐานหรือพูดคุยเพิ่มเติม ก็สามารถทำได้เช่นกัน

อธิษฐานปิด ขอพระเจ้านำการรักษามาสู่ชีวิตของเด็กและให้ผู้เข้าร่วมอบรมมีความเมตตาและความต้องการที่จะรักและดูแลผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ

ประเมินความรู้

ทดสอบความรู้ของท่านด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 31 กิจกรรมประเมินความรู้

คำถาม	คำตอบ
ทำไมการให้ความช่วยเหลือที่ต่อเนื่องจึงสำคัญต่อเด็กที่ถูกกระทำ	
มีวิธีใดที่ท่านสามารถสร้างเครือข่ายกับองค์กรหรือคนในชุมชนได้	
มีชั้นเรียนหรือบทเรียนใดที่ท่านสามารถทำเพื่อให้การช่วยเหลือที่ต่อเนื่องกับเด็กได้	
ทำไมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะเป็นตัวแทนให้เด็กที่มีความต้องการ	

การประเมินบทเรียน

ประเมินขั้นตอนการเรียนรู้/ หัวข้อตามแผน โดยการทำกิจกรรมต่อไปนี้

ตาราง 32 กิจกรรมการประเมินบทเรียน

คำถาม	คำตอบ
อะไรที่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ในบทนี้	
ท่านชอบกิจกรรมใดในบทนี้	
ท่านมีคำแนะนำเพื่อการปรับปรุงให้บทเรียนนี้ดีขึ้นหรือไม่	

เอกสารอ้างอิง:

เอกสารอ้างอิง I:

นี่เป็นการทารุณกรรมเด็กหรือไม่³

กิจกรรมกลุ่มย่อย: (เอกสารอ้างอิง I): ระบุการทารุณกรรมเด็ก - ปรัชญาหรือในกลุ่มว่าเหตุการณ์ต่างๆต่อไปนี้ เป็นตัวอย่างการทารุณกรรมเด็กหรือไม่ พุดคุยกันว่าทำไมถึงเป็นหรือไม่เป็นตัวอย่างการทารุณกรรมเด็ก

เมื่อลูกพูดคำไม่สุภาพ พ่อหรือแม่ตบปากลูก	แม่ให้ลูกชายกินข้าว หลังจาก ที่ทำงานบ้านเสร็จแล้ว	เด็กตาม่วงเข้าไปโรงเรียน	พ่อแม่ทะเลาะกันต่อหน้าลูก
ครูบอกนักเรียนผู้หญิงคน หนึ่งเสมอว่าเธอ หน้าตาน่าเกลียด	พี่ชายกับน้องสาวถูกมัดติด เก้าอี้เพราะไปทำของเล่นของ น้องอีกคนหัก	พ่อป่วยอยู่หนึ่งวันเลยให้ ลูกชายอายุ 6 ขวบไป เก็บผลผลิตในไร่	เด็กอายุ 12 ปีเอาเหล็กที่แม่ให้ มาอวดเพื่อนในห้องเรียน
เด็กชายคนหนึ่งถูกขังในตู้และ ไม่ได้ทานอาหาร มากกว่า 2 วันแล้ว	ชายคนหนึ่งทำกิจกรรมทาง เพศต่อหน้าเด็กหญิง อายุ 8 ขวบ	ชายคนหนึ่งทำกิจกรรม ทางเพศกับเด็กหญิง อายุ 8 ขวบ	พ่อไม่ตอบสนองทาง อารมณ์กับลูกชาย
ศิษย์บาลขอให้เด็กหญิง อายุ 16 ปี นวดหลังให้	พี่สื่อน้องว่ายังงั้นเองก็ไม่มี วันดีพอสำหรับแม่หรือพ่อ	เด็กคิดว่าตัวเองโง่ เพราะเรียนไม่เก่ง	เด็กเอามีดกรีดแขนตัวเอง

เอกสารอ้างอิง II:

สัญญาณการทารุณกรรมเด็กดูจากร่างกายและพฤติกรรม⁶

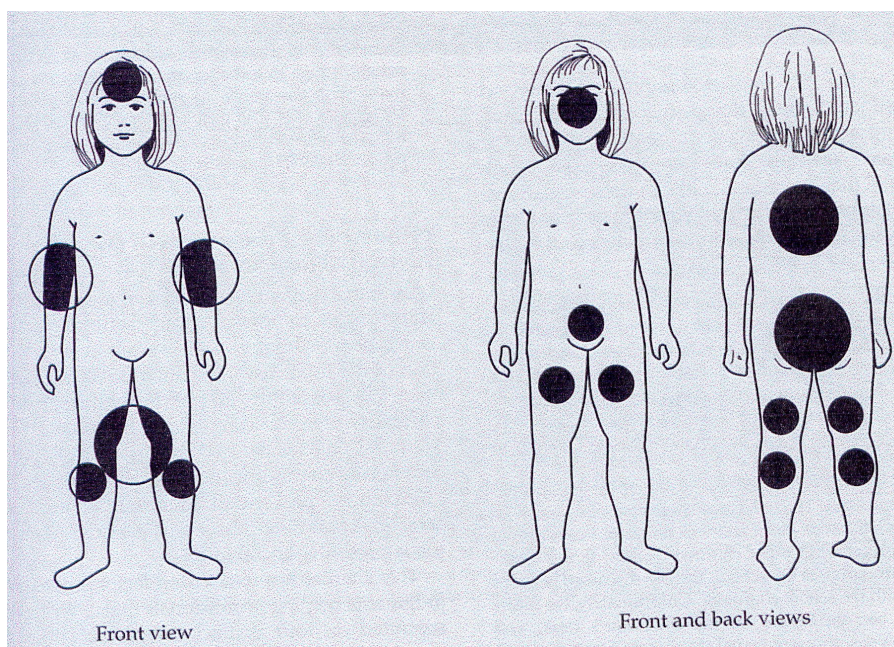
ประเภทการทารุณกรรม	สัญญาณทางร่างกาย	สัญญาณทางพฤติกรรม
การทารุณกรรมทางร่างกาย	รอยฟกช้ำ หรือ รอยแผลต่างๆไม่ว่าจะกำลังหายหรือร่องรอยการบาดเจ็บอื่นๆ ที่ปรากฏบนตัวเด็กซ้ำๆ ซึ่งไม่ได้มาจากพฤติกรรมตามพัฒนาการต่างๆของเด็กซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้	สาเหตุของการบาดเจ็บทางร่างกายที่ไม่ตรงกับอาการบาดเจ็บหรือพัฒนาการตามวัยของเด็ก
	กระดูกหักหลายที่โดยไม่มีสาเหตุ โดยเฉพาะที่กระดูกซี่โครง กระโหลกร้าว หรือการบาดเจ็บรุนแรงทางศีรษะอื่นๆ	พูดถึงความเจ็บปวดทางร่างกายอยู่ซ้ำๆบ่อยๆ โดยไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร ปวดหัว ปวดท้อง
	อาการบาดเจ็บเกี่ยวกับฟันโดยไม่มีสาเหตุ เด็กมีอัตราการเติบโตที่ต่ำกว่าเกณฑ์ แม้จะหิวและกระตือรือร้นที่จะทานอาหารเมื่อเอาอาหารให้	พ่อแม่หรือผู้ดูแลแจ้งว่าอาการบาดเจ็บรุนแรงที่เด็กได้รับเกิดขึ้นจากตัวเด็กเองหรือเด็กแจ้งว่าถูกกระทำให้บาดเจ็บโดยพ่อแม่หรือผู้ดูแล
	มีรอยไหม้หรือแผลที่เป็นรูปร่างของวัตถุที่ใช้ก่อให้เกิดอาการบาดเจ็บ เช่น รอยกัด รอยมีรอยบุหรี่ รอยหัวเข็มขัด รอยน้ำร้อนลวก หรือของเหลวที่ร้อนชนิดอื่นๆ	พ่อแม่หรือผู้ดูแลพาเด็กไปหาหมอซ้ำเมื่อเกิดอาการบาดเจ็บต่างๆ
การทารุณกรรมทางเพศ	อาการเจ็บ คัน เลือดออกหรือรอยฟกช้ำบริเวณอวัยวะเพศ มีรอยเลือดที่ชุดชั้นใน	เด็กมีความรู้แปลกๆหรือเกินวัย เรื่องเพศ รวมไปถึงการขอให้ผู้อื่นทำกิจกรรมทางเพศ เอาปากไปวางที่อวัยวะเพศ พยายามมีเพศสัมพันธ์
	โรคติดต่อทางเพศ	เด็กแจ้งว่าได้ถูกกระทำทางเพศโดยพ่อแม่หรือผู้ดูแล
	เดินหรือนั่งลำบาก	
	มีสารคัดหลั่งจากช่องคลอดหรือที่ช่องปัสสาวะ	

การทารุณกรรมทางร่างกายและทางเพศมักทิ้งร่องรอยไว้บนร่างกายของเด็ก¹³

ผู้ดูแลมักมีข้ออ้างถึงสาเหตุของอาการบาดเจ็บว่าเป็นผลจากอุบัติเหตุทั่วไปของเด็ก

แต่การบาดเจ็บจากการเล่นแรงๆกับการบาดเจ็บจากการถูกระทำทางเพศหรือร่างกายมีความแตกต่างกัน เราจะต้องเรียนรู้ในการแยกแยะความต่างเหล่านี้

รูปนี้แสดงให้เห็นถึงการเปรียบเทียบบริเวณการบาดเจ็บที่มักเกิดจากการเล่น (ด้านซ้าย) และการบาดเจ็บจากการถูกร้ายร่างกาย (ด้านขวา)

การทารุณกรรมด้านอารมณ์ จิตใจ	มีพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์หรือทาง สติปัญญาที่ช้าอย่างหาสาเหตุไม่ได้	ซึมเศร้าและไม่สนใจโลก รู้สึกไม่มี คุณค่า
	มีนิสัยเช่น โยกตัวไปข้างหน้าข้างหลัง หรือคู่นี้อย่างเกินควรตามพัฒนาการ ตามวัยของเด็ก	มีพฤติกรรมสุดขั้ว เช่น มีความ ก้าวร้าวมาก หรือไม่ตอบสนอง ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่แสดง ความรู้สึกบนใบหน้า มี ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ลดลง มี ความกลัวสิ่งต่างๆ กลัวพ่อแม่ หรือผู้ดูแล

การเพิกเฉยละเลย	หิวตลอดเวลา ขอดอาหาร หรือเก็บสะสมอาหารไว้ เนื้ออ่อนแรง หรืออยู่ไม่สุข มีสุขอนามัยที่ไม่ดี ผมหงอก เสื้อผ้าสกปรก มีเสื้อผ้าที่ไม่เหมาะสม	ขาดผู้ดูแลเป็นเวลานาน ซึ่งไม่เหมาะสมกับวัยหรือพัฒนาการของเด็ก
	ขาดสารอาหาร หรือไม่พัฒนา โดยไม่ได้มีสาเหตุมาจากความเจ็บป่วยทางร่างกาย	
	ไปหาหมอหรือผู้เชี่ยวชาญซ้ำเมื่อมีปัญหาทางร่างกายหรือฟัน	
	พ่อแม่หรือผู้ดูแลไม่สามารถดูแลได้อย่างเต็มที่เพราะติดสารเสพติด หรือมีโรคทางร่างกายหรือจิตใจ	
การทารุณกรรมประเภทอื่นๆ	ติดสารเสพติด ขาดการเข้าร่วมโครงการดูแลเด็กโดยไม่มีเหตุผล	เด็กมีความเชื่อฟังมากหรือน้อยเกินไป ไม่เป็นมิตรเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ พัฒนาการถดถอย เช่นเด็กที่ถูกฝึกเรื่องการขับถ่ายมาแล้วกลับกลายเป็นควบคุมการขับถ่ายไม่ได้อีก นอนไม่เต็มที่ ไม่อยากอาหาร ซึมเศร้า มีพฤติกรรมทำร้ายตัวเอง มีความกลัวมาก หรือกลัวสิ่งที่ไม่ควรกลัวโดยเกินควร

เอกสารอ้างอิง III: พัฒนาการตามวัย

อายุ	ด้านสังคม/อารมณ์	การเรียนรู้/สติปัญญา	ด้านร่างกาย
แรกเกิดถึง 1 ปี	ยิ้ม เข้าใจคำว่า “ไม่” เล่นจ๊ะเอ๋	พูดอ้อแอ้ เรียก “พ่อ” “แม่” ได้	คืบหน้าจากแก้ว นั่งและเดินเองได้โดยไม่ต้องช่วย
1-3 ปี	รู้จักแบ่งของเล่น รู้จักรอให้ถึงตาตัวเอง	พูดชื่อและนามสกุลได้ เรียกสิ่งของง่ายๆ ได้ ชี้ส่วนต่างๆ ของร่างกายได้ รู้จักเพศชาย-หญิง	วิ่ง หมุนตัว เดินถอยหลังได้ เดินขึ้นเดินลงบันไดได้
3-6 ปี	เข้าใจและชอบทำอะไรด้วยตัวเอง เริ่มเข้าเรียน	เริ่มจับคำที่เป็นตัวอักษรได้ เข้าใจเรื่องขนาดและเวลา	กระโดดข้าม การทรงตัว พัฒนาขึ้น กระโดดด้วยขาข้างเดียวได้
6-12 ปี	มีสมาธิมากขึ้น เริ่มทดสอบ ขอบเขตพฤติกรรม	ใช้ประโยคซับซ้อนได้	เข้าใจเรื่องร่างกายมากขึ้น มีการพัฒนาด้านลักษณะทางเพศ
12-18 ปี	การยอมรับจากเพื่อนเป็นสิ่ง สำคัญมาก	เข้าใจนามธรรม	มีน้ำหนักและส่วนสูง เหมือนผู้ใหญ่ มีพัฒนาการทางเพศที่สมบูรณ์

บรรณานุกรม

1. Compassion International. Corporate Policy Manual, Section I. Program Management. Retrieved on August 12, 2010 from http://iweb.ci.org/about_us/corporate_policy.aspx.
2. World Health Organization. (1999, March). *Report of the consultation on child abuse prevention*, (document WHO/HSC/PVI/99.1). Geneva, 29-31.
3. Jackson, E., &Wernham, M. (2005). *Child Protection Policies and Procedures Toolkit: How to Create a Child-Safe Organization*. Child Hope UK. London: Consortium for Street Children, 26.
4. Myths 1-5 and corresponding facts taken from: Helpguide.org. (2010). *Child Abuse and Neglect: Recognizing and Preventing Child Abuse*. Retrieved from Helpguide.org.
http://helpguide.org/mental/child_abuse_physical_emotional_sexual_neglect.htm
5. Myth #7 inspired by: UNICEF. (2002). *Facts for Life*. New York, xiii.
6. American Academy of Pediatrics. (2005). *Caring for Children, National Health and Safety Performance Standards*, Appendix K. Washington, DC, 420.
7. Goleman, D. (1995). *Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ*. New York: Bantam Books, 256.
8. Garbarino, J., &Garbarino, A. (1994). *Emotional Maltreatment of Children* (2nd Ed.). Chicago: Chicago National Committee to Prevent Child Abuse.
9. Garbarino, J., &Garbarino, A. (1994). *Emotional Maltreatment of Children* (2nd Ed.). Chicago: Chicago National Committee to Prevent Child Abuse.
10. Jackson, E., &Wernham, M. (2005). *Child Protection Policies and Procedures Toolkit: How to Create a Child-Safe Organization*. Child Hope UK. London: Consortium for Street Children, 20.
11. Helpguide.org. (n.d.) *Child Abuse and Neglect: Recognizing and Preventing Child Abuse*. Retrieved July 20, 2010 from http://helpguide.org/mental/child_abuse_physical_emotional_sexual_neglect.htm.
12. Medline Plus. (n.d.) *Medical Encyclopedia: Developmental milestones record*. Retrieved August 3, 2010 from <http://www.nlm.nih.gov/medlineplus/ency/article/002002.htm>
13. Compassion International. (2005). *Protecting Children: Active Prevention and Immediate Response. Compassion International's Guide to Protection Children from Abuse*. Colorado Springs: Compassion International USA, 19.

14. Jackson, E., & Wernham, M. (2005). *Child Protection Policies and Procedures Toolkit: How to Create a Child-Safe Organization*. Child Hope UK. London: Consortium for Street Children, 144.
15. Church Mutual Insurance Company. (2009). *Safety Tips on a Sensitive Subject: Child Sexual Abuse*. Merrill, WI. 8.
16. Save the Children, UK & ECPAT International. (2006). *Child-Safe Organizations: Training Toolkit*. Thailand. 272.
17. UNICEF. (1991). *Children's Rights and Responsibilities: a summary of the United Nations Convention on the Rights of the Child*. New York.
18. Jackson, E., & Wernham, M. (2005). *Child Protection Policies and Procedures Toolkit: How to Create a Child-Safe Organization*. Child Hope UK. London: Consortium for Street Children, pages 43-45.

General

Compassion International Child Protection Policies:

Board Policy I-7 (http://iweb.ci.org/about_us/exec_documents/corporate_policy/policy_pdfs/I-7.pdf)

Management Policy I-7-1 (http://iweb.ci.org/about_us/exec_documents/corporate_policy/policy_pdfs/I-7-1.pdf)

Management Policy I-7-3 (http://iweb.ci.org/about_us/exec_documents/corporate_policy/policy_pdfs/I-7-3.pdf)

Management Policy I-7-4 (http://iweb.ci.org/about_us/exec_documents/corporate_policy/policy_pdfs/I-7-4.pdf)

Management Policy I-7-5 (http://iweb.ci.org/about_us/exec_documents/corporate_policy/policy_pdfs/I-7-5.pdf)

Management Policy I-7-6 (http://iweb.ci.org/about_us/exec_documents/corporate_policy/policy_pdfs/I-7-6.pdf)

Management Policy I-7-7 (http://iweb.ci.org/about_us/exec_documents/corporate_policy/policy_pdfs/I-7-7.pdf)

Cook, J.L., & Cook, G. (2009). *Child Development Principles and Perspectives*. University of Wisconsin: Whitewater

Fay, C. (2001). *Love and Logic Parenting*. Golden: Love and Logic Institute.

Perlstein, D. (2009). *Ten Principles of Good Parenting*. Retrieved from <http://medicinenet.com>

UNICEF. *Children and Violence. Innocenti Digest No. 2*: Florence

United States Agency for International Development. (2007). *Women and Conflict*. Washington, D.C. Retrieved from http://www.usaid.gov/our_work/cross-cutting_programs/conflict/publications/docs/cmm_women_and_conflict_toolkit_december_2006.pdf

Okonkwo, I.N. (n.d.). *Non-Violent Conflict Resolution in Our Home*. Retrieved from www.g-casa.com/download/Okonkwo.pdf, Cairo: Cairo University.

World Health Organization. (2009). Fact Sheet 178, *Children: Reducing Mortality*. Geneva.

World Vision. (2010). *Health and hygiene; Water, sanitation, hygiene*. Retrieved from <http://www.worldvision.org/content.nsf/learn/ways-we-help-health>

World Health Organization. (2004). *Mental Health and Psychological Relief Efforts after the Tsunami in Southeast Asia*. Geneva: Plianbangchang, S.